

LÁSZLÓ ENDRE

Szíriusz és az emberke

NNCL312-2EBv1.1

LÁSZLÓ ENDRE
Szíriusz és az emberke

Fantasztikus ifjúsági regény
a szerző rádiójáték-sorozatából

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

ESZIK ALAJOS RAJZAIVAL

© László Endre, 1988

ISBN 963 11 5589 7

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Sziládi János igazgató

Szakra Lapnyomda (87–1744), Budapest, 1988

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Dani Erzsébet

Műszaki vezető: Szakálos Mihály

Képszerkesztő: Gáspár Imre

Műszaki szerkesztő: Fazekas Attiláné

Terjedelem: 10,67 (A/5) ív. IF 6071

*Ajánlom e könyvet igaz barátsággal
Bujtás Amália szerkesztőnek,
aki a Rádióban sok szeretettel
gondozza a Szíriusz-sorozatokat.*

BEVEZETŐ

amelyben Szíriusz kapitány tájékoztatja az olvasót

Kalandunk az emberkével Hold Államban, a 2481. esztendő október havában kezdődött, és pontosan 20 napig tartott. Ennek azonban már több mint két éve. Eddig hallgattunk róla, mert sajnos hallgatnunk *kellett*. A Világállam úrkutatási minisztere rendelkezett így. Neki és bizalmas munkatársainak röviden jelentettem a velünk történeteket. Voltak, akik elhitték, de jócskán akadtak kételkedők. A bizalmatlanok a tények elferdítésével, hamisítással, szenzációhajhászással vádoltak bennünket. Szó szót követett, kis híján öltre mentünk. Végül is az Űrhajózási Admirális Holdfőosztályának illetékes vezetője vetett véget a méltatlan huzavonának. Megbízta az Európai Tudományos Akadémia Kozmológiai Alosztályát az ügy alapos kivizsgálásával. Engem, ifjú barátaimat (a Négyek Tanácsát), Leonidát, Perez Casteirót, Emilio da Pontét, Aziz Hásimot, Roberto Namorát, Busch nagypapát, a történetekben érdekelt iskolaigazgatókat, tanulókat és még sokan másokat (Csibész műpult is) számtalanszor kihallgatták, míg végül huszonöt hónap múltán megszületett a számunkra kedvező döntés: állításunk nem agyrem, nem bűnös misztifikáció, hanem valóságos, *megtörtént esemény*. Közlését engedélyezik. Ezennel megkezdjük a közlést.

ELSŐ NAP

Ezen a napon Leonida Viktor Szíriusznek – imádott gazdájának – rosztovi töltött karalábét szeretett volna főzni. Szeretett *volna*... de úgy látszott, hogy óhaja csak óhaj marad, mert e derék háziasszony híres veteményesében (egyetlen magán-veteményeskert a Holdon) a karalábé gumói bizony keményvé, rágóssá vénültek. Leonida azonban *tudta*, hogy ilyenkor mi a teendő. Felhívta videfonon a 15-ös kupolavárost, a Központi Kertészetet, annak is a vezetőjét: Pierre édesanyját.

– Jaj de jó, hogy ott találok, drága Helgám! – áradozott. – Töltött karalábét főznék Viktor Szíriusznek ebédre, de az enyémekek már fásak.

– Van karalábéja?

Helga Renard kedvesen ránevetett a képernyőről.

– Hány mázsát parancsol?

– Jaj, dehogyan mázsát! Egy-két kilót.

– Annyi még akad. Ugyanis ma reggel három tonnával küldtem Otto Steffnek az Ételyárba. Ő is töltött karalábét csináltat, *tízezer adaggal*. Szerencséje van, Leonida, ma nem kell a konyhában bibelődnie. Megrendelheti az ebédet, csőpostán házhoz szállítják.

– Dehogyan rendelhetem! Dehogyan rendelhetem! Viktor Szíriusz csak az én főztömet eszi meg.

– Akkor pedig érte kell jönnie. Kap tőlem finom, fiatal karalábét.

– Megyek, lelkem! Hogyne mennék!

Hívta az önjáró kulikosarát, és elindult a minifurgon állomása felé.

A holdkéreg alatt mintegy öt méter mélységben közlekedő légpárnás minifurgon sziszegve surrant nikkellel bélelt ón alagútjában.

Két perc alatt megtette a húsz kilométeres utat. Leonida kilépett a bogárhátú várópavilonba, amelyet dús szőlőlugas borított, érett, haragosbordó szemű, pompás fürtökkel ékeskedve. Körös-körül az óriás kupola alatt viruló kertészeten mindenfajta zöldség: paprika, paradicsom, hagyma, káposzta, sóska, saláta, karalábé... igen, gyönyörű, lila levelű karalábé pompázott.

– Jóholdat, Leonida asszony! Micsoda meglepetés! A büszke kiskerttulajdonos leereszkedett a hivatásos kertészhez...

Lili Allen szólott hozzá, a bolondos Tom Allen csípős nyelvű felesége. Itt dolgozott a 15-ös kupolavárosban.

– Jóholdat, Lili! Beszéltem az igazgatónőjével. Egy kevéske karalábét ígért.

– Tudok róla, ki is készítettem már. Nézze, milyen szép!... Valódi Brassica oleracea gongyloides!

(Lili Allen módfelett büszke volt filológiai ismereteire. A növények latin neveit – akár kellett, akár nem – sűrűn előrancia gálta.)

– Az az, lelkem... gongyuli-micsoda... jól mondja... – helyeselt Leonida, és fűgén rakosgatta a karalábéfejeket a kuliba.

Aztán megkérdezte: – Hogy vannak otthon? Mit csinál a férje?

– Jaj, ki tudja...

– Csak nincs valami baj?

– Nincs, baj nincs... de az a szegény ember annyit dolgozik, annyit fárad. Nem könnyű rendfenntartónak lenni. Se éjjele, se nappala!... Képzeld, ma éjjel is riasztották. Azonnal mennie kellett a 201-es körzetbe. A kupola páncélburkolatán, két karbantartó szerelő dolgozott, ők láttak valami furcsaságot odakinn a Mare Imbriumban, az urániumbányák tájékán. Azt mondták, hogy káprázatos fényesség közeledett a fekete úrból,

elhomályosította a Napot, és valósággal vakított! Bizonygatták, hogy gömb formájú volt, de időnként összelapult, majd megint kitágult! Száz méternél is nagyobb lett az átmérője. Aztán valósággal ráült egy sziklás csúcsra, és mint aki elfáradt, lihegett! Igen, *lihegett!*... Egy másik szerelő meg égre törő sugárnyalábot látott. Másodpercenként változtatta a színét, és mintha a Hold testéből lövellt volna ki! A messzi végtelenbe nyúlt... A szerelők megrémültek, és felhívták a rendfenntartó alakulat parancsnokát, Gruber ezredest, ő a férjem szakaszát küldte felderítésre. De tudja, hogy van az ilyesmi. Mire mind a tízen belebújtak a szkafanderükbe, minifurganon a 201-esbe utaztak, ott kiszilipeltek, *már nem találtak semmit*. Csak a csendes, fekete égboltot... Lehet, hogy vaklárma volt az egész, de szegény férjem nem tudott még egyszer elaludni

Leonida ebéd után elmondta Szíriusz kapitánynak, mit mesélt neki a kertészetenben Lili Allen.

– Buta asszonyi pletyka! – Ez volt Viktor Szíriusz kapitány sommás véleménye.

MÁSODIK NAP

Ezen a napon kora reggel, holdi időszámítás szerint Sol-341-kor (ami azt jelenti, hogy 13 órája süt kegyetlenül a Nap, és sütni fog még egyfolytában 341 földi óráig, amikor is a horizont alá bukik, és visszaserzi birodalmát Nox, a 354 órás éjszaka)... tehát Sol-341-kor a Holdmérnöki Technikum II. C osztálya – tizenegy leány és kilenc fiú, köztük Kocsis Berci, akit a Négyek Tanácsában "Vasgyúronak" becéznek – tanulmányi kirándulásra indult a Hold felszínére. A Mare Imbrium volt a cél. Lunamobilon utaztak. E zárt utasterű, 24 személyes, hernyótalpas jármű kabinjában szkafander nélkül teljes biztonsággal lehet tartózkodni, mert állandó +22 Celsius-fokú belső hőmérséklete a világűr fagy- és tűzhalálától megvédi utasait. A 201-es kupola város zsilipkapuján léptek ki a kopasz holdfelszínre, egészen közel ahhoz a helyhez, ahol előző éjjel a furcsa fényjelenségeket észlelték. *Persze ők akkor ezt nem tudták*. A lunamobil pilótája a nyolcvanéves Antonin bácsi volt, az osztályt Pool Roger fizikatanár kísérte.

A tíztonnás holdjáró (földi súly!) békésen zötyögött a durván kitaposott talajon. A Nap alacsonyán állt... a vakítóan fehér sziklák hosszú, fekete árnyékukkal csikozták a tájat. A gyerekek gondtalanul fecsegték. A csinos, göndör hajú Sally Baker éppen Kocsis Bercit faggatta:

– Igazán jártál már *odakint* gyalog, szkafanderben, egyedül?

Bérei büszkén kidüllesztette a mellkasát.

– Jártam ám! Nem is egysz...

Nyilatkozatának végét elnyelte a hernyóalp éles csikorgása. A pilóta váratlanul keményen fékezett. Az utasok előrelődáltak, volt, aki elesett, fejek koccantak össze. Roger tanár úr meglepődött.

– Antonin, kérem, miért állt meg?

– *Melegsik az utastér* – mondta a pilóta. Hangját aggodalom torzította.

– Nem téved, kedves Atonin?... Én nem érzek semmit. Kitűnő a szigetelésünk. Odakinn legfeljebb ha 90 fok lehet. Meg se kottyán a gépünknek!

– Amennyivel több! Nézze a termométert, tanár úr! Pár perce mint a bolond ugrál felfelé. Százkilencven... Kétszázötven... Kétszázharminc!... Forrósodik a kabin fala! Fogja csak meg! Már kétszázötven!...

A tanulók mozdulatlan, riadt némaságát hirtelen éles sikoltás repesztette:

– Jaaaaj!... Jajaj!... Tüzes az ablak! Hozzáértem!... Megégette az ujjamat! Fáj!...

Rémült lányok, izgatott fiúk kétségbeesett kiabálása kavargott:

– Mi lesz velünk?!... Vigyázzatok! Már izzik a fenéklemes is! Meggyulladunk!... Tanár úr, meggyulladunk!

– Itt valami füstöl... Fullasztó!

– Tanár úr! Segítség!... Elégünk! Elégünk!... Jaj!

– Bátorság, gyerekek!... Bátorság!... Ne veszítétek el a fejeteket!!... Nyugalom! Nyugalom! – próbálta leküzdeni a pánikot Roger tanár úr.

– Ne érintsetek, ne nyúljatok semmi fémhez! Kuporodjatok fel az ülésekre! Azok még nem forrók!... Kibírjuk! Megmenekülünk!... Antonin! Kérem, gyorsan forduljunk vissza!

– Ha a "lunácska" engedelmeskedik...

Engedelmeskedett. Sikoltó nyikorgással vette a kanyart... és megcélozta a 201-es kupolavárost. Óránkénti száz kilométeres féktelen sebességgel igyekezett kijutni a gyilkos, tűzforró övezetből. Ekkor a termométer már 500 fokos kinti hőséget mutatott. A holdjármű felületén levő könnyűfém alkatrészek lágyulni kezdtek, a gumitömítések elolvadtak, bűzlöttek... Néhány gyerek elájult, a lányok hangosan sírtak. Berci egy üléstámla tetején állva üvöltötte jó tanácsait:

– Kabáttal, szoknyával takarjátok be az arcotokat!... Már nem tart sokáig! Ki kell bírni!... Sally! Próbálj felmászni hozzám! Itt jobb!... Segítetek!...

Nagyokat zökkent, huppant, ugrott és zuhant a hatalmas holdjáró. Csoda, hogy a kabin rugózása elviselte a szörnyű terhelést...

Am mindössze öt percig tartott ez a *haláltánc*. A lunamobil lassított Antonin bácsi pirosra pörkölődött, vérző arca rávigyorgott a gyerekekre.

– Hé!... Hé!... Kijutottunk!... Halljátok? Kijutottunk!... Száz fokra

süllyedt a termométer! Odakint már csak száz fok meleg van.

Nagyot fűjt: – Canopusra! Életben maradtunk!... Megvagytok mind?

– Megvagyunk – jelentette Berci. – De páran hasonlítunk a pirítós kenyérhez. Orvos kellene ide, de gyorsan!

– Hamarosan meglesz az orvos is!

Öt perc múlva bezsilipeltek, majd egyenesen az Urándúsító üzemorvosi épülete elé kanyarodtak. A gyerekeket óvatosan, egyenként emelték ki a még mindig forró holdjáró kabinjából.

Nyolc tanuló és a pilóta az elsősegély után súlyos, de nem életveszélyes állapotban kórházba került. A többiek megúszták kisebb pörkökkel, hólyagokkal. Ezek közé tartozott Berci is. Ők hazamehettek...

Mindkét rejtélyes eseményt jelentették a kormányzónak. Martim Gomes másnap reggel Sol-329-re sürgős, rendkívüli ülésre hívta össze Hold Állam Műszaki Tanácsát, név szerint: Adam Renard, Perez Casteiro, Toyama Ikeno, Muhammad Csandra, Roberto Namora és Viktor Szíriusz tagokat. Meghívót kapott Pool Roger fizikatanár, Antonin pilóta és Kocsis Bertalan II. C osztályú tanuló is, valamint az a két karbantartó, akik látták (látni vélték?) a tegnapi félelmetes fényeket.

HARMADIK NAP

Ezen a napon, Sol-329-kor, a meghívottak a kormányzói palota tanácsstermében pontosan megjelentek. (Antonin bácsi olyan volt, mint egy hóember. A feje bepólyázott fehér golyó, szeménél, szájánál lyukakkal.) Ugyanekkor találkozott a Négyek Tanácsának háromra olvadt tagsága is Leonida néni ovális reggelizőasztala mellett. Tejszínhabos csokoládét ittak, mazsolás kuglófot eszegettek hozzá... nem nagy lelkesedéssel. Rosszkedvük oka nem a fogyasztott ételek minőségében keresendő. Leonida néni reggelije a szokásos *nagyon finom* volt, buzgó kínálása is a régi. *Aggódtak* a gyerekek. Berci már tegnap este részletesen beszámolt nekik a lunamobil "tüzes" kalandjáról. Tájékoztatóját Szíriusz bácsi dolgozószobájában tartotta. Ott és akkor értesültek a mai rendkívüli ülésről és Berci meghívásáról is.

– Hogy ez a Vasgyúró milyen mázlista! – mondta a kis Pinton. – A kormányzó bácsival fog tanácskozni!

– Tökmag, ne légy szemtelen – vágott vissza Berci –, örülj, hogy nem téged sütögettek az ördögök!

Leonida menten megragadta a *szót*:

– Bizony, lehet, hogy az ördögök művelték!

Tegnap ezen nevettek. Ma azonban...

– Ha az az iszonyú felmelegedés nem természeti tünemény volt, hanem valaki csinálta, félelmetes ember lehet – mondta Liuna.

– Ember? Dehogyan ember – tiltakozott Leonida –, hanem maga a Sátán!

– Leonida néni, kérem, sátán nincs.

– Jól van, jól van, tudom, hogy nincs sátán. Nincs ördög, nincs gonosz szellem, nincs boszorkány, nincs tündér, ez mind mese és babona. De akkor mondjátok meg nekem, ki akarhatta hamuvá égetni azokat az ártatlan gyerekeket? Kinek vétettek?

Pierre válaszolt, megfontoltan, okosan, mint mindig:

– Nyilván senkinek. A felmelegedés valószínűleg nem ellenük irányuló merénylet volt. Véletlenül belekeveredtek. Szíriusz bácsiék majd kikövetkeztetik, megfejtik, hogy mi történt...

Közben telt az idő. Nyugtalanáguk fokozódott.

– Jöhetnek már!

Eltelt egy óra... kettő... három... közeledett Sol-325...

– Nemsokára itt az ebéd ideje!

De Sol-325 elmúlt, és elmúlt Sol-324 is...

– Gyertek, legalább ti egyetek! Van egy kis maradék töltött karalábém. Viktor Szinusz alig kóstolta meg... Liuna, hová mész?

– Hazaszólok anyukámnak, hogy ne várjon az ebéddel. Pinton azonnal csatlakozott:

– Én is!

Kis szünet következett, aztán Pierre végre kimondta a kérdést, amely valamennyiük fejében megfogant:

– Vajon miért nem videdfonált haza Szíriusz bácsi?... Akkor nem aggódnánk.

– Máskor egy-két óra alatt végeztek. – sópánszkodott Leonida. – Most már hatodik órája tárgyalnak!

– Vagy nem tárgyalnak – jegyezte meg Pinton.

– Hát mi a csudát tesznek?

– Mit tudom én! Talán rájöttek a titkok nyitjára, és most végzik az ellenőrző próbákat... talán elutaztak a Földre, jelenteni a Világállam elnökének... talán ebédelnek vagy szundiznak...

Pierre félbeszakította:

– Ne bohóckodj, Pinton! Valami komoly oka lehet a hallgatásuknak.

Liuna mosolyogva megjegyezte:

– Például bedöglöttek a kormányzói palota videdfonközpontjában a gépek.

– Az kizárt dolog! Ott van Roberto. Tíz perc alatt kijavítja a hibát.

Nem folytathatták a találgatást, mert e pillanatban megszólalt a Szíriusz-ház kapujának háromhangú harangjátéka: szó-dó-re.

Rövid, döbrent csend után szinte suttogta Leonida néni:

– Megjöttek... – és elindult ajtót nyitni.

Tárult a nehéz kapuszárny... Ott álltak a bebocsátást kérők: Viktor Szíriusz és Kocsis Berci, ölében Csibész műpulival.

– Mé... mért nem videfonáltak, hogy késnek?

– Akartunk, *de nem működtek* a kormányzósági készülékek.

– Ó!... De hiszen ott volt Roberto Namora.

– Nem tudta megjavítani. Nem talált semmi hibát. Egyszerűen megsüketültek, megvakultak a videfonok... De miért tárgyaljuk ezt a kapuban? Beenged, kedves Leonida?

– Ó... Bocsánat!... Tessék!

– Jóhordat, mindenkinek! – lépett be Szíriusz kapitány.

– Jóhordat kívánok!

– Jóhordat, Szíriusz bácsi! – hajolt meg Pierre. – Ilyen sokáig tartott? Megfejtették a rejtélyt? Elintézték mindent?

Szíriusz komoran szólt:

– Nem tartott ilyen sokáig. Nem fejtettük meg a rejtélyt Nem intéztünk el semmit.

Majd látva a döbrent arcokat, mosolyogva hozzátette:

– No, azért ne rémülözzenek! Nem derítettünk ki ugyan semmi jót, de semmi rosszat sem. Üljetek le, elmesélem szép sorjában. A kormányzó azzal kezdte, hogy két szokatlan jelenségre hívták fel a figyelmét. Az egyik tegnapelőtt, a másik tegnap történt. Kezdjük az elsővel. Két kitűnő kupola-karbantartó barátunk rendkívüli fényeket észlelt a 201-esen végzett javítás közben.

– Mit kellett javítaniuk a kupolán? – kérdezte Pierre.

– A meteorkontroll meteoritbecsapódást jelzett rajta. Hamar megtalálták a helyet. Az 1007/28-as táblán a kettős acélüvegréteget átütötte egy mogyoró nagyságú meteorit. A Fluo-Fix azonnal tömítette a nyílást.*

[* A holdi kupolavárosokat rendkívül ütészálló és rugalmas acélüveg félgömbök borítják. A burkolat dupla falú, és a két réteg között cirkuláló Fluo-Fix rögzítőfolyadék védi a kupola alatt tartózkodók életét.]

– Szavahihetők voltak a karbantartók?

– Feltétlenül. Külön-külön kérdeztük ki őket, és egyformán mondták el a történeteket.

– Nem lehettek összebeszélve?

– Gondoltunk arra is. Ikeno Toyama ravasz keresztkérdéseire is hibátlanul válaszoltak. Végül hiteles bizonyíték is előkerült, igazolva azt, hogy a fényjelenség valóban létezett

Liuna csodálkozott.

– Milyen *hiteles* bizonyíték, Szíriusz bácsi? Talán lefotózta valaki a

fénygömböt?

– Nem, nem. Annál sokkal meggyőzőbb. Fotóval csalni is lehet. *Üzemzavarral nem...* No, mindjárt elmagyarázom. Perez Casteiro azt kérdezte tőlük: "Meg tudnák mondani, hány órakor kezdődött a fényjelenség, és meddig tartott?" Mire azt válaszolták: "Pontosan tudjuk. Sol-338-kor riasztottak minket. A munkánkat már jórészt elvégeztük, pár perc híján Sol-337 lehetett. Hallgattuk a szkafanderünk sisakjába épített kis rádió műsorát. Ez munkaköri kötelességünk. Az űrben dolgozó szerelővel így tart állandó kapcsolatot a központ. Ha szükséges, megszakítják a műsort, és utasításokat adnak. Most ilyesmi nem történt, de abban a pillanatban, amikor a bemondónó így szólt: *a pontos idő Sol-337...* megjelent a keleti égbolt horizontján, a ragyogó Nappal átellenben az a rettenetesen fényes kis pont, mely gyorsan közelített, és valósággal vakított. A szokásos 5-ös fokozat helyett a legsötétebb fényszűrőt, a 12-est kellett beállítanunk, hogy a szemünk elviselje a fényt..." Ekkor Roberto Namora hirtelen közbeszólt: "Meg tudnák azt is mondani, hogy a fényjelenség meddig tartott?" Váratlanul megszólalt Muhammad Csandra is, a *Lyra* stacionárius űrállomás parancsnoka, és megismételte Roberto kérdését. Az idősebbik karbantartó volt a *szóvivő*. "Ezt csak hozzávetőleg tudjuk, mert nem mértük. De úgy becsüljük, hogy 12-13 percig tartott. 15 percnél semmiképpen sem tovább, mert a beépített időmutató csöngetéssel jelzi a negyedórákat. És a fény még csöngetés előtt megszűnt." Ekkor különös kérdéssel fordult Muhammad Csandra; a *Lyra* parancsnoka Roberto barátunkhoz: "Namora úr! Elmondja ön, vagy mondjam én?" Roberto udvariasan válaszolt: "Őn az idősebb, mondja ön."

Liuna felugrott.

– Elmondom én! Kitalálom!

Szíriusz helyeselt:

– Bravó, kislányom! Halljuk!

– Úgy gondolom, hogy a jelenség pontos idejének meghatározása mindkét tudományos intézmény vezetőjének eszébe juttatott valamit.

– Eddig kitűnő! Mondd csak tovább!

– A *Lyra* is, a Központi Híradástechnikai Intézet is éjjelnappal üzemel, és elektromos energiával dolgozik. Lehetséges, hogy a megadott időpontban mindketten észleltek valami szokatlant. Ez bizonyíték lenne a javából!

– Ez pedig helyes következtetés volt a javából! – dicsérte meg Szíriusz a piros hajú kislányt. – Valóban, a *Lyra* és a Híradástechnika ügyeletes feljegyezte, hogy tegnapelőtt éjszaka, pontosan Sol-337-kor 14 percig tartó áramszünet kezdődött. Okát nem lehetett kideríteni. A *Lyrán* első fokú riadókészültséget rendeltek el. Ez végre döntően bizonyította, hogy a karbantartók nem képződtek. Ekkor a kormányzó fölvetette, vajon nincsen-e

összefüggés a fényjelenségek és a lunamobil felforrósodása között.

Berci jelentkezett szólásra.

– Én úgy gondoltam, hogy van. Az időpont és a helyszín nagyjában egyezik, a holdjárót is bizonyára elektromos sugárzás. Vagy irányított elektromos erőter támadhatta meg. Nyilvánvaló, hogy...

– Nem volt nyilvánvaló – vette vissza a szót Szíriusz kapitány.

– Azt mondták, a feltételezést semmi sem bizonyítja.

Leonida felháborodva tiltakozott:

– És a nyolc megégett gyerek nem bizonyíték?!

– Arra, hogy a két jelenség összefügg, *nem*.

– Talán mégis...

Szíriusz helyesel:

– Ezt mondtuk mi is: *talán*. És folyt a vita órákon át, eredménytelenül. Bizonyíték... bizonyíték kellene! És mivel egy mikronnal sem jutottunk előbbre, önként jelentkező férfiakból "helyszínelő csoportot" alakítottunk, további bizonyítékok felkutatására.

– Természetesen *mindenki jelentkezett önként* – vélte Liuna.

– Még a kormányzó is! Erre én, mint legidősebb, kineveztem magamat a csoport vezetőjének, és két tagot soroltak mellém: Ikeno Toyamát és Roberto Namorát. Szakafandert öltöttünk, és "halálmegvető bátorsággal" kiszálltunk a helyszínre.

Liuna tréfásan felkiáltott:

– Juj!

– Bizony "juj" volt. Mert Roberto Namora mérőműszereket hozatott az intézetből. Végiggyalogoltuk a lunamobil teljes útját... a hernyótalpak éles nyoma vezetett minket... a felvert por még mindig a semmiben lógott... és a talaj alatt és fölött minden sziklát és minden porkupacot megmértünk. Több órán át szorgalmasan dolgoztunk, kutyagoltunk vagy tíz kilométert, mocskosak lettünk tetőtől talpig... és *nem találtunk semmit*. A Műszaki Tanács végül is megállapította: a két jelenség vagy összefüggött, vagy nem. Ismeretlen erő véletlen inzultusa lehetett, vagy tudatos támadása.

Liuna véleményét nyilvánított:

– Nesze semmi, fogd meg jól!

Pintonban felébredt a kíváncsiság:

– Miért kell jói megfogni a semmit?

Pierre "rendet" teremtett:

– Megvonom, a szót! Liuna nem válaszolhat!... Kérem Szinusz bácsit, folytassa!

– Folytatom. Megállapítottuk, akár így volt, akár úgy, *az erő eltávozott*. Elhagyta a Holdat. A különös jelenségek megszűntek, az emberek

megnyugodhatnak.

Liuna kételkedett.

– Azt tetszik gondolni, hogy ezzel befejeződött a dolog?

– Te mit gondolsz, kislányom?

– Ha természeti tünemény volt, akkor talán be. Ha valaki vagy valakik műve... nem hiszem, hogy ilyen óriási energiameennyiséget ok nélkül, céltalanul elpazaroljanak... akkor azt gondolom, hogy *nem fejeződött be*.

– Én is ezt gondolom.

Liuna kerekre nyitotta szemét, amely szürkébe hajló kék volt, mint a finn tavak tükre.

– Ha ezt tetszik gondolni, akkor miért *állapították meg*, hogy az erő eltávozott, hogy *elhagyta a Holdat*?

– Mert lehet, hogy elhagyta.

– És ha nem hagyta, el?

– Ha *ezt*, mondanánk az embereknek, tudod-e, mi történe? Felborulna államunkban a rend, izgulnának, nem dolgoznának, menekülnének a Holdról... pánik törne ki. Most valóban úgy látszik: befejeződött. Persze nem biztos. Ezért *nekünk* figyelni kell! A legcsekélyebb szokatlan eseményt észre kell vennünk. Mert lehet, hogy az *erő* csak lapít valahol, de színre léphet bármely pillanatban. Nyitva kell tartanunk a szemünket.

Pinton lelkesen ígérete:

– Nyitva fogjuk tartania szemünket!

NEGYESEDIK NAP

Ezen a napon – hétfő volt – nem történt semmi említésre méltó esemény. Nem riasztotta a holdlakókat sem repülő fényjelenség, sem pörkölő forráság. A Négyek Tanácsának tagjai délelőtt iskolában voltak, délután minifurgonon kupolavárosból kupolavárosba utaztak, becirkálták a fél Hold Államot, ugyancsak nyitva tartották a szemüket, de sehol semmi gyanúsat nem észleltek. A megelőző napok izgalmaihoz képest unalmasán csendes volt minden. Liuna a plasztikinóba vágyakozott, videfonon beszervezte Bercit és Pintont, de Pierre-t sehol sem találta...

Mert Pierre fenn ült ötszáz méter magasan, a 27-es kupolaváros kilátóharangjában, süttette meztelen hátát az azúrkék acélüveggel megszelídített +30 fokos napsugárral. Csend volt, nyugalom és békesség...

Egyszer csak hallja, hogy nyikorog a kosárlift acélkábele, valaki jön.

Fortissimo verte szét a némaságot. Berci és Pinton diadalüvöltése:

– Huj! Huj!... Megvan! Megtaláltuk!

Nyomukban a kacagó Liuna és a csaholó Csibész.

– Mit kukukszol itt, vezérem? Ábrándozol, ábrándozol? Talán szerelmes vagy?

– Vau! Vau!

– Hallod? Csibész is ezt kérdezi!

Pierre dacosan válaszolt:

– Nem vagyok szerelmes. Nem szoktam szerelmes lenni.

– Elég baj az nekem! Jaj! Jaj! – bolondozott a lány. Pierre gorombán ráfőrdedt:

– Ne kezd el újra! Ezerszer megmondtam, vedd tudomásul végre, hogy nem vagyok beléd szerelmes, és ha felnövök, nem veszlek el feleségül!

Csengettyűfutam volt Liuna nevetése.

– Jó, Jó! Fel ne robbanj!... Tudomásul vettem. Majd feleségül vesz valaki más.*

[*Liuna Steff és Pierre Renard 2490. május 30-án kötött házasságot.]

Pinton türelmetlenkedett.

– Butaságokat beszéltek! Szerelem... szerelem... Itt most más a téma! A mozi!

– Azám! A plasztikinóba készülünk! Jössz-e velünk, Jegénye?

Ezt Kocsis Berci kérdezte.

– Mit játszanak? – érdeklődött Pierre.

– A *Gyilkos fogkefét*. Krimiparódia. Sokat lehet nevetni.

– Hánykor kezdődik?

– Sol-292-kor.

– Addig még kerek két óránk van... Jó, megyek én is. De előbb üljetek le. A Négyek Tanácsa röpgyűlést tart Számot adtok a mai megfigyelésekről.

– Éljen! Éljen! – lelkesedett Pinton.

– Te mit éljenzel?

– Szeretem a röpgyűlést. Mindenki elmondhatja a magáét. – Van mondanivalód?

– De van ám! Érdekes! Ma történt!

– Akkor kezd el!

Pinton tiltakozott:

– Dehogy kezdem! Majd a röpgyűlésen! Előbb az elnök üdvözlje a megjelenteket, azután kérjen fel szólásra.

– Ha neki ez kell... Pierre, üdvözlő! – mondta Liuna.

– Rendben... Kedves tagtársak! Üdvözlöm a megjelenteket. Rendkívüli röpgyűlésünket megnyitom. Pinton Casteiro tagtársat illeti a szó.

– Nagyszerű! Így már más!... Bejelentem a tisztelt tagságnak, hogy ma szomorú hírt hallottam. A 3-as számú Hold Általános Iskola harmadik

osztályában, azaz az én osztályomban...

Berci közbekiabál:

– Ne csigázd a kíváncsiságunkat! Mi volt az a hír? Mondd már!

– Hiszen mondom... Tudjátok, hogy volt egy jóbarátom, osztálytársam, nagyon kedves kislány, Yudi Hásim...

Liuna természetesen tudta, kiről van szó.

– Akinek a papája, Aziz Hásim édesapám ételgyárában főszakács, a melegkonyha vezetője, édesanyja, a kövér Leila cukrász nő a tésztaüzemben... Ismerem őket. Törökországból származnak. A kis Yudi valóban kedves és csinos. Mi történt vele? Miért mondtad, hogy jóbarátod *volt*? Csak nem érte valami baleset?

– Nem! Nem!... Ma bejött az osztályfőnöknő, és azt mondta: "Gyerekek, az igazgató bácsi részére csőpostán érkezett egy levél..."

Berci okoskodva megjegyezte:

– Mi az, hogy *csőpostán*? A Holdon nincs csőposta! Csak az ételgyár termékei, a reggelik, ebédek és vacsorák érkeznek csővezetéken!

Pinton erősködött:

– Márpedig a tanár néni azt mondta: "...csőpostán érkezett egy levél. Felolvasom. »Tisztelt igazgató úr! Bejelentem, hogy kislányom, Yudi Hásim, aki az ön vezetése alatt álló iskola növendéke, nagyszüleihez a Földre költözött. Ott folytatja tanulmányait. Aziz Hásim.«"

Berci megnyugodott.

– Így mindjárt más! *Ez a levél* érkezhett csőpostán, vagyis az ételgyár csővezetékén. De mondd tovább!

– Nincs tovább. Yudi kimaradt. Ma már nem is jött iskolába.

Pierre rosszállón megállapította:

– Hát ez nem valami falrengető hír. És az égvilágon *semmi köze* a titokzatos erő föltételezett újabb jelentkezéséhez. Pinton tagtárs! Máskor gondolja meg jobban, mit hoz az értekezlet elé!

ÖTÖDIK NAP

Ezen a napon – kedden – történt: Pierre a minifurgonon utazott. A fülkében rajta kívül egy kisfiú meg egy kislány ült. Olyan nyolcévesek lehettek. Beszélgettek. Azt mondja az egyik:

– Te, mit szólsz a Fritzihez? A másik:

– Milyen Fritzihez? Az egyik:

– Hát a Buschhoz.

A másik (és így tovább):

– Mit csinált a Fritzi Busch?
– Nem hallottad? A füleden ültél?
– Nem szoktam a fülelen ülni.
– Nem hallottad, mit mondott az öreg Odüsszeusz az óra elején?
– Nem, mert kiküldött a szertárba.
– Vagy úgy!... Emlékszem már! – és utánaozni kezdte a raccsoló tanárt: – "Tehézia, kéhem, hozza be a szehtáhból a vetítőt és az Akhopolisz-tekehcset!"

Mindketten jóízűt nevettek.

– Na, szóval amíg oda voltál, azt mondta: "Gyehekek! Figyelmet kehek! Mától fogva egy ifjúval kevesebben leszünk. Fhitz Busch nagyapja éhtesítette az igazgató uhat, hogy unokája visszaköltözött a Földre, New Yorkba, szüleihez. Ott folytatja tanulmányait."

"Nocsak – gondolta magában Pierre –, a mázlista! New York óriási város, érdekes lehet! Még nem láttam... de tudom, hogy egyetlen felhőkarcolójában több laknak, mint egész Hold Államban..." Megszólította a gyerekeket:

– Melyik suliba jártok, ürgécskék?

– A kettesbe.

A minifurgon szuszogva megállt. A két tanuló kilépett. Pierre eltöprengett a hallottakon. Úgy látszik, egyik-másik szülő és nagyszülő mégsem nyugodott meg. Félnek, hogy az *erő* visszajön. Menekítik gyermekeiket a Földre...

HATODIK NAP

Ezen a napon szerda volt. Celsius tanár úr, Pierre Renard osztályfőnöke, így szólt kedvenc tanítványához:

– Pierre fiam, szívességet kérek tőled. Kikészítettem a technikasertárban egy négy hajtóházas RD-108-as rakétahajtómű-modellt. Kérlek, vedd magadhoz, és minifurgonozz át az 1-es számú Hold Általános Iskolába. Mutasd be a kicsiknek, hogyan működik... És üdvözlöm King tanárnőt...

(Az 1-es számú Hold Általános Iskola valamennyi tanulója tudta, hogy Celsius tanár úr tíz év óta reménytelenül szerelmes Olga Kingbe, de nem meri neki megvallani. Lassan elbaktat fölöttük az idő...)

Pierre elhelyezte dobozában a kis masinát, és átfurgonozott a 17-es kupolavárosba. Javában bíbelődő út az ősrégi RD-108-as harmadik hajtóházával (Galvani apánk békacombjára! Indulj el már!), amikor belépett az osztályba az igazgató, és közölte a tanulókkal, hogy Emilio de Ponte úrnak, a Levegőgyár igazgatójának Julio nevű nyolcéves kisfia kezelőorvosa tanácsára kimaradt az iskolából, és egy svájci szanatóriumiskolában folytatja tanulmányait... Pierre megdöbbsent. Jól ismerte a kis Juliót, eleven, talpraesett

fickónak tartotta. Mi történhetett vele?...

Még aznap délután elmesélte a dolgot Liunának:

– Mit szólsz hozzá? Julio da Pontét Svájcba vitték, mert állítólag gyenge a tüdeje.

– Juliónak gyenge a tüdeje?... Nem hiszem! Ötven métert úszik víz alatt, egyetlen levegővétellel!... Ez *nekik gyenge tüdő?! De Ponte bácsi* alaposan megijedhetett az *erőtől*, gyorsan biztonságba helyezte a csemetéjét! Ez már a harmadik gyerek, akiről megtudtuk, hogy a Földre "utazott"! Vajon hány lesz még?...

HETEDIK NAP

Ezen a napon – csütörtökön – együtt ültek a *nyomozók* Szíriusz bácsi házában. Pierre emelkedett szólásra.

– Bejelentem, hogy Leonida nénivel különös dolog történt. Felkérem őt, mesélje el nekünk részletesen.

A híres uzsonnák varázslója éppen asztalt terített.

– Szívesen... csak lerakom ezt a pár evőeszközt... így ni. Most gyertek szépen ide, foglaljatok helyet... Viktor Szíriusz, maga az asztalfőre! Liuna, Berci, vegyetek... A kuglóf még meleg!

Berci türelmetlenkedett:

– Tessék már elkezdeni!

– Kezdem, kezdem, de ne várjatok valami izgalmas történetet. Egyszerű félreértés volt. Nem is tudom, Pierre miért mesélteti el velem?

A fiú biztatta:

– Tessék csak elkezdni. Majd kiderül a végén.

– Jól van, édes fiam, mesélem... Na, szóval találkoztam a kövér Leilával, azzal a bolondos török asszonnyal, a kis Yudi Hásim édesanyjával. Káposztát válogattunk a kertészetben.

Közben ezt találtam neki mondani: "Hallom, hogy a kislányuk a Földre költözött a nagyszülőkhöz." Leila rám csodálkozott: "Kitől hallotta? Dehogy költözött! Az én egyetlen gyerekemet, a legféltettebb kincsemet dehogyis adnám oda másnak! Még a tulajdon anyámnak sem!... Nézze, ez a fej jó kemény!"

Aztán már csak a káposztáról beszélt. Én nem erőltettem a dolgot. Gondoltam: rosszul informáltak. Pintonkám! Miért mondtad, hogy a Hásim kislány a Földre költözött?

– A tanár néni mondta. És Yudi hétfő óta valóban nem jár iskolába!

– Már hogyne járna! Tegnap beszéltem az anyjával!... Csacsiságokat

mondasz!

Pinton sértődöttlen tiltakozott: – Nem mondok csacsiságokat!

Szíriusz békéltette őket:

– Nocsak! Nocsak! Össze ne vesszetek!... Furcsa... az anyja azt állítja, hogy jár, ám Pinton azt, hogy nem!... Mi lehet az oka?...

Eszembe jutott, amit a helyszínelő csoportban az okos Toyama mondott: "Szíriusz kapitány! Nagyon különös, nagyon furcsa dolgok ezek a *jelenségek*. Vajon lesz folytatásuk?" Én így válaszoltam: "Nem lehessen tudni, Ikeno fiam, de az biztos, hogy nyitva kell tartanunk a szemünket! Észlelnünk kell mindent, ami szokatlan és furcsa."

Liuna értékelte a hallottakat.

– Persze nem valószínű, hogy ennek az *iskolai* furcsaságnak köze lenne a másik, *kozmosz* furcsasághoz. De tudunk mi *ennél furcsábbat is!* Sokkal furcsábbat!

– Furcsábbat?... Mi lehet ennél furcsább, kislányom?

– Pierre, mondd meg te!

A "vezér" megmondta:

– *Ennek a háromszorosa!*

Viktor Szíriusz ugyancsak csodálkozott.

– Hm!... A háromszorosa?... Vagyis *három* kisgyerek?

– Igen. Három kisgyerek, azaz három különböző iskolából egy-egy gyerek. Kivették őket a szülők, és állítólag a Földre költöztették mindhármukat.

– A nevüket tudjátok?

– A jó nyomozó mindent tud. A 2-es számú Hold Általános Iskolából Fritz Busch, az 1-esből Julio da Ponte, a 3-asból Yudi Hásim.

Pinton váratlanul hangoskodni kezdett:

– Tagtársak! Figyeljete! Liuna piros hajfürtjeit tekergeti! Ez azt jelenti, hogy valami nagy jelentőségű nyilatkozatra készül! Halljuk Liunát!... Halljuk!

– Nem készülök sem nagy jelentőségűre, sem nyilatkozatra. Csak szerény megjegyzést szeretnék fűzni az elhangzott tényekhez.

Szíriusz kapitány beleegyezően bólogatott.

– Fűzzél, kedves, fűzzél.

– Arra gondoltam... de igazán ne nevessetek ki, ha butaságot beszélek... szóval arra gondoltam, hogy a három iskolaelhagyás részletei: a bejelentő levél, annak stílusa, az iskolacsere indokolása, egyidejűségük s a többi... feltűnően egyeznek. Gyanúsán másolják egymást. *Két* esemény hasonlíthat egymáshoz *véletlenül*, de három *nemigen!* Ha igaz az, hogy Yudi nem utazott a Földre, könnyen lehetséges, hogy a két másik gyerek sem hagyta el Hold Államot!...

Nehéz csend borult rájuk.

Nagy sokára megszólalt Leonida néni:

– Nem értem, kedvesem... hiszen magad mondtad, hogy három esemény nem egyezhet... hogy nem valószínű, hogy véletlenül...

Elhallgatott. Pierre jónak látta kimondani a komor igazságot:

– Tetszik tudni, Leonida néni, kérem, Liuna úgy gondolta, hogy véletlenül nem hasonlíthat három esemény ennyire... *de nem véletlenül igen*. Liuna élesre töltötte a fegyverét!

– Ho... hogyan mondd – ijedezett az öregasszony –, micsoda fegyverről beszélsz?

Szíriusz erélyesen közbeszólt:

– Képletesen mondta. Liuna merész következtetését tartja élesre töltésnek... Lehet, hogy Liunának igaza van. Ennek alaposan utána kell járni. Én vállalom a három iskolaigazgatót. Beszélék velük. Pierre, Berci és Liuna, ti keressétek fel a szülőket. Együtt menjetek mind a három helyre, ügyesek legyetek. Találjatok ki valami jámbor okot, hogy látogatástok ne legyen feltűnő. Meg kell tudni, hol *vannak a gyerekek!*... Adok a felderítésre három napot. Hétfőn délután ugyanitt találkozunk.

Pinton halkán megkérdezte:

– Szíriusz bácsi... én nem kapok semmi feladatot?...

NYOLCADIK NAP

A háromfős felderítő brigád: Pierre, Liuna és Berci kora délelőtt minifurgonra ült, hogy felkeressék a Hásim családot. Cél: az Ételgyár!

Az Ételgyárban dolgozók nagy része a 65-ös kupolavárosban lakik. A gyárpépület mellé egy 50 lakást magába foglaló toronyházat építettek. Étterem, cukrászda, tornaterem, uszoda, klub, könyvtár szolgálja az itt lakók kényelmét. E lakások egyike a Hásim család otthona.

A lift megállt a tizedik emeleten, a piros nyomógomb dallamot muzsikált. Az ajtó azonnal kinyílt. Leila Hásim kerek arca bámult a három mosolygó gyerekre, ők meghajoltak, és kórusban köszöntek:

– Jóhoidat kívánunk!

– Jó... jóhoidat... – köszönt vissza zavartan a kövér cukrásznő. Aztán *felismerte* Liunát. – Ó!... Hiszen te az igazgató urunk kislánya vagy! Ugye, Ainónak hívnak?

– Nem... azaz majdnem. Aino az édesanyám. Én Liuna vagyok.

– Liuna! Persze, a szép és okos, a híres Liuna!... Jöjjetek be. Kissé rendetlen a lakás, a robot még nem takarított...

Berci kedélyeskedett:

– Nahát! Ezek a lusta robotok!

Az asszony nem figyelt oda, csak darálta a magáét:

– Mi járatban vagytok, kedveskéim? Mert küldöttségbe jöttetek, látom.

Roppant ünnepélyesen néztek ki!

Pierre előbbre lépett.

– El tetszett találni. Megalakult Hold Állam Ifjúsági Színházi Színjátszó Köre. Perez Casteiro felesége, a világhírű filmsztár: Conchita Ibanez vállalta a fővédnökséget. Mi most azért jöttünk, hogy Leila néni kislányát, a nagyon csinos és tehetséges Yudi Hásimot felkérjük, lépjen be a körbe. Szépsége és okossága nagy nyereség lenne!

(Na! Most!... – gondolta Liuna –, most fogja azt mondani: "Sajnálom, gyerekek, Yudi a Földre költözött a nagymamájához." *De nem mondta!*)

– Jaj! Igazán nagyon kedvesek vagytok, hogy gondoltatok rá! Szívesen elvállalja. Kár, hogy nincs itthon...

– Hol van?

– Természetesen az iskolában, a 3-as számú Hold Általánosban. Mostanában nagyon szorgalmasan tanul. E héten már három ötöst kapott. Hogy fog örülni, ha elmondom neki!... Ejnye, csak nem akartok már elmenni?

– Sietnünk kell, Leila néni. Dolgunk van... De tessék talán megkérni Yudit, hogy délután hívjon fel videfonon.

– Megmondom, kedvesem, biztosan felhív. Igazán sajnálom, hogy úgy rohantok.

– Ha Yudi belép a körbe, majd gyakran fogunk találkozni!... Jóhódat kívánunk, Leila néni!...

Délután előkerült Pinton. Azonnal faggatni kezdték:

– Yudi Hásim volt ma iskolában?

– Hogy lett volna! Egy hete színét se láttuk.

Ebben a pillanatban szólt a videfon hívó jele. Yudi volt!... Csinos arca rájuk mosolygott a képernyőről.

– Mondta anyukám, hogy kerestetek. Köszönöm, hogy gondoltatok rám. Boldogan részt veszek a színházi kör munkájában... bár egy kicsit fáradt vagyok...

Yudi valóban fáradtnak látszott.

KILENCEDIK NAP

Ez a nap szombatra esett. Az iskolákban hétvégi pihenő.

– Ez baj – jelentette M Kocsis Berci –, legfeljebb otthon találjuk a "gyenge

tüdejű", szegény kis Juliót.

Ezt a megállapítását tréfának szánta... de *valóság*gá vált.

A Levegőgyárat annak idején (2210-ben) a legtávolabbi kupolavárosban, a 198-as számúban kezdték építeni. Pierre-ék lakásától majdnem kétezer kilométert kellett megtenni a minifurgonnak. Berci a gép sebességét a negyedik fokozatba állította, így is harminc percig utaztak.

A gyár főportása simán beengedte őket (nagy tisztelője volt Szíriusz kapitánynak, és jól ismerte a világhírű gyermekeket). Az igazgatói magánlakás ajtaját nyitva találták... szobáról szobára járva egy lélekkel sem találkoztak. Pierre javasolta:

– Menjünk fel a tetőteraszra, onnan nyílik Julio szobája. – Egyszer jártam már nála.

A terasz is üres volt, Julio ajtaja nyitva... a fiú mélyen aludt az ágyában,

– Na! Ez is megvan! – állapította meg Berci. – Keltsük fel?

– Hadd aludjon szegény – javasolta Liuna. – Ki tudja, mikor feküdt le, mit csinált az éjszaka? Szép csendesen tűnjünk el. Amiért jöttünk: megtudtuk.

Elindultak lefelé a lépcsőn. Alig tettek pár lépést, a földszintről felkiabált egy hó:

– Jár ott fenn valaki?

– Igen – válaszolta Liuna –, de ne tessék hangosan beszélni, felébred Julio.

– Kik maguk? – kérdezte a nő, de már halkabban. Pierre udvariasan köszönt:

– Jóhoidat, signora Marcella! Pierre Renard vagyok.

– Ki ez az asszony? – súgta Berci.

– Da Ponte bácsi felesége – súgta vissza Pierre.

Közben leérkeztek, találkoztak. A ház úrnője kedvesen üdvözölte őket.

– Örülök, hogy látlak, Pierre! Fenn voltatok Juliónál?

– Öt kerestük, de nem beszéltünk vele, mert alszik... Ez a fiú jó barátom, Kocsis Berci... a lányt talán tetszik ismerni, ő Liuna Steff.

– Hírből jól ismerem a "Négyek Tanácsát". Akartatok valamit a fiamtól?

Liuna kezdi magyarázni:

– Tetszik tudni, ifjúsági színjátszó kör alakul... – és elmondta az egész mesét. – Julióra nagyon számítunk.

Az asszony kedvesen megsimogatta a lány piros haját.

– Jól tettétek, hogy nem ébresztettétek fel. Ezen a héten rengeteget éjszakázott, tanult. Sokszor későn jött haza, mindig fáradt és álmos volt Igaz, hogy négy ötöst kapott az iskolában! Az én kis Julióm valóságos mintadiák lett! Pontos és szorgalmas! Félórával korábban kel, mint azelőtt... soha nem késik el...

– Ugye, az 1-es számú Hold Általánosba jár?

– Igen... és az elég messze van. A kettes sokkal közelebb van, oda is járhatna, de ő annyira szereti azt az iskolát...

Pierre félóra múlva felhívta Olga Kong tanárnőt a lakásán.

– Itt Pierre Renard... Jóhoidat, tanárnő!... Bocsánatot kérek, hogy otthon zavarom...

– Nem zavarsz. Mit kívánsz, mondd csak nyugodtan. Talán az RD-108-as modellre van szükségetek?

– Nem, nem... az maradhat. Azt szeretném megkérdezni... azaz úgy hallottam, hogy Julio da Pontét kivették az iskolából. A színjátszó kört szervezzük, azért kérdezem... Állítólag beteg, aggódom érte. Nem tetszik róla tudni valamit? Igaz ez, vagy csak ostoba pletyka?

– Sajnos igaz. A kis Julio elment tőlünk, úgy tudom, egy svájci iskolába. Az elmúlt héten már nem járt be...

TIZEDIK NAP

Ezen a napon Fritzi Busch földerítése volt még a hátralévő feladat. Nem tudtak róla semmit. Bercinek a videfonközpont tudakozója mondta meg a számát és a címét. A nyugdíjas Busch nagypapának, aki régebben az egyik általános iskola igazgatója volt a Holdon, most mint muzeológusnak az 5-ös kupolavárosban – Hold Állam centrumában – volt szolgálati lakása. Pár perc alatt odaröpítette őket a minifurgon. A kis ház előtt virágoskert pompázott, nyíló rózsákkal és vérvörös szegfűkkel. Hintaszékében Busch nagypapa olvasott, tarka gumimatracán Fritzi Busch heverészett.

– Na, ezeket könnyen felderítettük! – mondta halkán Berci, majd hangosan köszöntek: – Jóhoidat kívánunk!

Busch nagypapa feltekintett a könyvből. Kedvesen kérdezte:

– Kik vagytok, kedveskéim, és mit kerestek? Fritzi arcára mosoly röppent.

– Nini, Liuna!... Nagypapa, őt ismerem az uszodából! Liuna Steffnek hívják!

– Szervusz, Fritzi! Hozzad jöttünk!... – és elmondta a kitalált színjátszókörmesét.

A kisfiú köszönte, hogy reá esett a választásuk, és örömmel vállalta. A nagypapa kissé aggodalmaskodott.

– Szép, szép... nem mondom. De meg kell gondolnod, kisunokám. Az új tanterv miatt mostanában rengeteg a leckéd, valósággal agyongyötörnek abban a "modern" iskolában! Az én időmben többet törődtünk tanulóink egészségével... – és dicsekedve "panaszkodott", hogy Fritzi mostanában éjjel-nappal magol. Szépen feljavult a bizonyítványa, tele van vadonatúj ötösökkel,

de ennek az az ára, hogy mindig fáradt és álmos. Az étvágya is megromlott. – Már gondoltam arra, hogy jó lenne, ha bemennék az iskolába, és beszélnék az osztályfőnökkel vagy az igazgatóval.

– Szükségtelen, nagypapa! – tiltakozott feltűnően gyorsan a kisfiú. – Ez a hajtás nem tart már sokáig. Az átállás kicsit nehéz volt, de utána sokkal könnyebb lesz!...

– No, akkor mi megyünk is – állt fel Pierre, és köszönt. – További sok sikert kívánok!...

A 2-es számú Hold Általános Iskola a szomszédos 6-os kupolavárosban épült. Tíz perc múlva már ott állták rézveretű főkapuja előtt. Pierre rendelkezett:

– Li, te viszed be! Rendben?

– Add ide...

Liuna belépett. Megkereste a portást, aki pocakos volt, és kedélyes.

– Jóhoidat kívánok! Egy kis csomagot hoztam, könyvek vannak benne. Itt hagyhatom Fritzi Busch részére? Tetszik őt ismerni?

– Fritzi Buscht?... Nagyon jól ismerem. De ha itt hagyja, a gyerek nem kapja meg soha. Okosabban teszi, ha utánaviszi Amerikába! – és jóízűen nevetett.

– Hogyan? Amerikába?... Hát elutazott?

– Én nem tudom, de úgy hírlik... Az biztos, hogy *itt egy hete a színét se láttuk!*...

TIZENEGYEDIK NAP

Hétfő, *ők hárman* a megbeszélte időpontban találkoztak Szíriusz bácsi háza előtt. Sol-24 volt a pontos idő. A Nap már egészen közel járt a nyugati horizont sziklacsipkézte kontúrjához.

– Várj még egy kicsit – kérte Liuna Pierre-t, akinek keze már a harangok húzóján volt. – Pinton még nincs itt.

– A megbeszélte időpont Sol-24 volt. Nem fogok miatta késni – hangzott a szigorú válasz. – Lehet, hogy nem is jön. Fölhúzta az orrát a fiatalúr, mert nem jöhetett velünk a földéítésre – mondta, és megrántotta a vastag selyemzsinórt.

Megnyílt a kapu.

– Gyertek, lelkecskéim! Viktor Szíriusz a dolgozószobájában vár titeket.

Terelte őket befelé.

– Jóhoidat kívánunk, Szíriusz bácsi!

– Jóhoidat tinektek is!... Nos, sikerült! Megtudtatok valamit?

Liuna jelentkezett.

– Igen... de ne várjuk meg Pintont?
– Szükségtelen, Őt nem küldtem felderítésre. Kicsi ő még ahhoz. Vagy talán mégis elvitték?

– Nem. Pénteken láttuk utoljára – válaszolta Pierre. – Leonida néni nem találkozott vele?

– Ide nem jött...

– Akkor nem várunk rá – döntött a kapitány. – Azt hiszem, az én mondanivalóm a rövidebb, tehát én kezdem a beszámolómat. Mindhárom iskola igazgatójával beszéltem. Teljesen azonos válaszokat kaptam. Úgy tudják, hogy a szóban forgó tanulók a Földre költöztek. Távozásukat a szülők, illetve egy esetben a nagyszülő írásban jelentették be. Levelet küldtek. A bejelentés óta a gyermekeket nem látták, az iskolát nem látogatják. Nos, ti mit végeztetek a szülőkkel? Ki tájékoztat?

– Mindhárman. Azaz egyet-egyet mindegyikünk.

És elkezdte (Yudival) Pierre, folytatta (Julióval) Liuna, befejezte (Fritzivel) Berci.

Szíriusz kapitány elgondolkozott a hallottakon, aztán nagyon komolyan beszélni kezdett:

– Összegezem a tényeket A három iskolába a három gyerek *nem jár*. A szülők hivatalosan bejelentették, hogy gyermekeik a Földre *költöztek*. De a gyerekek *nem költöztek sehová!* Otthon laknak, és minden reggel pontosan elindulnak az iskolába, ahová *nem érkeznek meg!* Ötösöket hoznak abból az iskolából, ahova *nem járnak!* Kérdés: ki adja nekik az ötösöket? Kiért hiszik a szülők, hogy gyermekük az iskolába megy, abba az iskolába, amelyikből ők maguk vették ki őket? *Vajon nem ők írták a kikérő leveleket?*

Leonida rémüldözött:

– Viktor Szíriusz, ne folytassa! Maguk ismét belekeveredtek valamibe! Alaposan belekeveredtek! Hogy fognak ebből kimászni?

Szíriusz kapitány nevetett.

– Kedves Leonida, előbb szeretnénk bemászni, *belemászni jó mélyen!* Egészen a dolgok fenekéig. Szeretnénk tudni *mindent!*

– Jaj, sejtem már, mi következik! Felveszik a harcot az ismeretlen gonosz hatalom ellen, nem esznek, nem alusznak...

Liuna közbeszólt:

– Állj!... Egy szót se többet!... Szíriusz bácsi, tetszett hallani, mit mondott Leonida, néni? *Ismeretlen, gonosz hatalom!*... Leonida néni célba talált! – Sejtelmesen lemélyítette a hangját. – *Ismeretlen, gonosz hatalom!*

Riadt szünet. Lázás gondolatok kavargtak az agyakban... majd *rekedt, búgó hang hangzott...*

– Jaaaj!... Mi volt ez?

Szíriusz nevetetett.

– Ejnye, kedves Leonida, már a videföntől is fél!... Nézd meg, Berci fiam, ki keres?

– Igenis – és kapcsolta a készüléket. – Itt Viktor Szíriusz lakása.

A hangszóróból kellemes férfihang válaszolt:

– Itt Walter Sagitta, az 1-es számú Hold Általános Iskola igazgatója. Képre kapcsolok.

– Én is... Kocsis Bertalan vagyok. Jóholdat kívánok!

– Ismerlek, fiam. Jóholdat!... Szíriusz kapitányt keresem.

– Azonnal hívom... Szíriusz bácsi! Sagitta igazgató úr keresi.

– Megyek... Jóholdat, igazgató úr! Mivel szolgálhatok?

– Különös kérdésem van. A beszélgetésünket mások is hallják?

– Igen... Vendégeim vannak.

– Talán a kis Pinton Casteiro is?

– Nem, ő ma kivételesen nincs jelen.

– Kérem, bocsásson meg, komoly okom van rá, hogy megkérdezzem: nem beszélhetnénk a többiek kizárásával, diszkrétén?

– De... semmi akadálya nincs. Bemegyek a dolgozószobámba, átkapcsolok. – Behúzta maga után az ajtót. – Egyedül vagyok. Kíváncsian várom a nagy titkot!

– Nem titok, de jobb, ha ön dönti el: kire tartozik, kire nem, amit hallani fog. *Azzal* kezdem, hogy a minapi beszélgetésünk bolhát ültetett a fülembe, ön azt kérdezte tőlem, nem távozott-e az iskolánkból növendékünk, arra hivatkozva, hogy a Földre költözik? De, mondtam, kimaradt a kis Julio da Ponte. Töprengtem, miért érdeklí a Hold legtekintélyesebb személyiségét, hogy a kis Julio hova jár iskolába. Úgy gondoltam, *ez nem lehet egyedi kíváncsiság*... annál többet kell jelentenie! Valamilyen *közösségi* probléma bujkálhat itt a háttérben. Eszembe jutott, hátha ez a jelenség máshol is előfordult.

Szíriusz kapitány meglepődött.

– Önnek dicséretesen éles a logikája, igazgató úr. Felhívta a másik két iskolát.

– Igen.

– És megtudta, hogy a Földre költözésre hivatkozva ott is kimaradt egy-egy gyerek.

– Igen, így történt.

– Ezért most azt kívánja, magyarázzam meg...

– Ó, dehogy... Távolság áll tőlem, hogy Szíriusz kapitány cselekedeteit számon kérjem! Nem! Nem! Egészen másról van szó... Történt valami, amire kötelességem felhívni a figyelmét! Alig félórája kaptam egy *újabb levelet*! Itt

tartom a kezemben. Felolvasom. "Igen tisztelt igazgató úr! Sajnálattal bejelentem, hogy kisfiam, *Pinton Casteiro*, nem látogathatja tovább nagybecsű iskoláját. Feleségemet egész éves szerződés köti Japánhoz. Pinton fiunkat magával akarja vinni. Belátom, hogy ehhez joga van, és helyesen cselekszik. Ezért kisfiam egy évig Tokióban folytatja tanulmányait. Tisztelettel: Perez Casteiro."

TIZENKETTEDIK NAP

Ezen a napon a Hold egéről lebukott a Nap, azaz elfogyott a Sol, és kezdődött a 354 órás sötétség, a Nox.

Kedd volt Leonida néni gondolatai a legsötétebb Noxnál is sötétebbek voltak. – Szegény kicsi bogaram! Jajaj! Mi lesz vele?!... Ő is a gonosz hálójába került!

– Ne siránkozzék, Leonida – szólt rá Szíriusz kapitány –, ne fesse a falra az ördögöt!

Leonida félj aj dúlt:

– Jaj! Nincs aki megkérdezze: milyen ördögöt, milyen falra?... Nem kell azt festeni, itt jár közöttünk!

Liuna vigasztalni próbálta:

– Még semmi sem biztos. Pierre elment, hogy híreket hozzon. Minden percben itt lehet.

Szólt is már a kapuharang.

– Mit mondtam?... Maradjon, Leonida néni, megyek én...

Valósággal repült kaput nyitni.

– Jóhordat... itt vagyok...

Várták, hogy tovább mondja, de a fiú hallgatott. Nem jelent jót...

Szíriusz törte meg a csendet:

– Mi újság? Otthon találtad?

– Igen. Pinton otthon van, de mélyen alszik. Az édesapjával, Perez bácsival beszéltem. Arra kért, hogy ne keltsük fel. Ma az iskolából rendkívül fáradtan érkezett haza, kábult volt, és álmos. Nem fájt semmije, láza sem volt, de ágyba kíváncozott. Perez bácsi lefektette, azóta alszik...

Liuna töprengett:

– Jó volna tudni, hogy a többieknél is így kezdődött-e. A kapitány helyeselt:

– Okos beszéd. Kérdezd meg, kislányom... talán a kis Yudi Hásim szüleitől. A videfon a dolgozószobámba van átkapcsolva. Ott zavartalanul beszélhetsz.

– Igenis... – és indult kifelé.

Amikor becsukódott utána az ajtó, sokáig senki sem szólalt meg. Aztán Leonida kezdett halkán zsolozsmázni:

– Szent Leonida! Segítsd meg azt a drága gyermeket, ne essék semmi bántódása! Tartsd tőle távol az ördög mesterkedéseit...

Szíriusz rászólt:

– Leonida! Leonida! Ne essék túlzásba! Ne lamentáljon! Nem a maga babonaördöge keveri itt a bajt! Nagyon is átlátszó emberi gonoszkodás folyik a háttérben. De teszünk róla, hogy ne sikerüljön neki! Barátaim! Megkezdjük a támadást!

Berci felkapta és meglengette a jelszót:

– Megkezdjük a támadást!

Leonida lelkesedve csatlakozott:

– Ez már másképpen hangzik! A támadásból engem se hagyjanak ki! Szolgálatra jelentkezem!

– Bravó, Leonida néni! – ujjongtak a fiatalok. Szíriusz kapitány is csatlakozott hozzájuk.

– Ez a beszéd, Leonida! Azonnal meg is kapja első feladatát. Meghívjuk uzsonnára az érdekelt gyermekek szüleit, illetve nagyszüleit. Maga csapjon olyan vendéglátást, hogy mindenkinek kétfelé álljon a füle, és tárulkozzék ki a szíve, *vagyis őszintén valljanak be mindent!*

– Bízsa csak rám, Viktor Szíriusz! Főzők nekik tejszínhabos *igazmondó csokoládét!*

Kinyílt az ajtó. Liuna tért vissza a szobába.

– Sikerült, kislányom?

– Igen. Beszéltem Leila Hásimmal. Yudi két héttel ezelőtt, szombaton és vasárnap 48 órát aludt egyhuzamban! Aggódtak érte, orvost hívtak, aki megállapította, hogy a gyermeknek semmi baja. Biztosan csak kimerült, fáradt. Egészségesen alszik. Hétfőn reggel frissen ébredt, és *vidáman ment iskolába!* Ez volt az a bizonyos múlt heti hétfő, *amikor először nem érkezett oda!* Amiről a szülők még nem tudnak...

– Most majd megtudják. "Lesz sírás-rívás, és fogagnak csikorgatása!"

– Húha! Komoly lehet a dolog, ha Szíriusz bácsi a Bibliából idéz! – jegyezte meg Liuna...

HÍREK A GALAKTIKÁBÓL *A Galaktika Figyelője jelenti*

Nyolcvan földi évvel ezelőtt startolt az Acra bolygóról gravitációs

űrgömbjével *Diol-15 szelíd tudós*, hogy a Kék Bolygó (melyet az ott lakók Földnek hívnak) kicsiny holdját elérje, és azon kikössön. Három nappal később indult utána egy honvédelmi űrgömbön *Crax-23 tábornok* azzal a szándékkal, hogy tudóstársát életveszélyes küldetésében segítse, támogassa. Gondolatátvitellel érkezett jelentés szerint az első űrgömb Diol-17 szelíd tudóssal* szerencsésen megérkezett a Hold térségébe. Crax tábornok érkezését még nem jelentették.

[* Nem sajtóhiba! Valóban Diol-15 indult, és Diol-17 érkezett a Holdra. Később megtudja az olvasó, hogyan történt ez a személycsere (*Szerző*)]

TIZENHARMADIK NAP

Szerda volt. Reggel nyolckor (greenwichi idő szerint) a népszerű, platinaszőke HPV-bemondónő, Rosa Mariny így köszöntötte nézőit:

– Jóholdat kívánok! A pontos idő Nox-338. A Hold Plasztivizor megkezdi mai adását. Vidám dallamok. Az Izlandi Vulkan Erőmű zenekarát Gunnar Bull vezényli...

Leonida bosszús mozdulattal kikapcsolta a gépet. Szíriusz kapitány *ránézett*.

– Leonida, maga nem szereti az izlandi vidám dallamokat?

A házvezetőnő *visszanézett*.

– Viktor Szíriusz, magának van kedve vidám dallamokat hallgatni, amikor a kis Pinton ájultán alszik?

– Reméljük... *joggal reméljük*, hogy nem történt vele semmi rossz. Igaz, hogy tegnap az iskolából fáradtan, álmosan, elgyötörtén jött meg, de ma reggel boldogan, vidáman ébredt. Pár perce beszéltem az édesapjával videfonon. Pinton büszkén mutogatta: tegnap két ötöst kapott, matekból az egyiket, kozmobiológiából a másikat. A tanárok saját kezűleg írták be az ellenőrzőjébe.

Leonida tágra nyílt szemekkel bámult a kapitányra.

– De hiszen... maga is tudja, hogy tegnap *nem is volt iskolában!* Tehát nem hozhatott ötöst! Ez valami furfang vagy csalás!

– Úgy bizony! Ez valami furfang vagy csalás! Ennek fogunk ma a végére járni!

– Imádkozni fogok Szent Leonidához, hogy sikerüljön.

– Imádkozzék, ha jólesik... de a *vallató uzsonnáról* se feledkezzék meg!

– Bízsa csak rám!... Hondurasi kakaó, mexikói vanília, alpesi tejszín,

görög mazsola, örmény konyak! Még a néma is megszólal tőle!... Kik jönnek a *vallatásra*?

– Emilio da Ponte, Aziz Hásim, Perez Casteiro és a Busch nagypapa. No meg a három gyerek. Hárman a Négyek Tanácsából.

– A kis Pinton nem?

– A mi kis Pintonunk kategóriát váltott. Nyomozóból károsult lett...

Elmúlt jó néhány óra. Rosa Mariny már a Nox-330-at jelentette, amikor megszólalt a kapuharang.

– Megyek én! – ugrott Kocsis Berci.

– Maradj, fiam. Úgy illik, hogy Leonida néni fogadja a vendégeit...

Már jöttek is be az ebédlőbe. Udvariaskodtak az ajtónál: tessék... parancsoljon... ön az idősebb... A háromra fogyott Négyek Tanácsa meghajolt.

– Jóholdat kívánunk!

Szinusz kapitány kitárt karokkal üdvözölte az érkezőket.

– Jöjjenek, jöjjenek! örülök, hogy megtisztelik a házamat! Ifjú barátaimat ismerik... Bemutatom házam és személyem védőangyalát, ő Leonida...

– Az asszony elpirult.

– Bolondságokat beszél, Viktor Szíriusz! Egyszerű házvezetőnő vagyok.

Aziz Hásim hevesen tiltakozott:

– Ne szerénykedjék, kedves Leonida! Maga az egyetlen asszony Hold Államban, aki remek házi kosztot tud sütni-főzni! Ezt én mondom, Aziz Hásim, az Ételgyár aranykoszorús főszakácsa!... Kapunk-e a híres csokoládéjából?

– Kapnak bizony! Kristálykehelyben lehűtve, tejszínhabbal púpozva, mazsolával behintve, örmény konyakkal megizmosítva!... Gyere, kislányom, segítsd behordani...

– Megyek, Leonida néni...

A konyhába vezető ajtó halkán csukódott utánuk. A kapitány udvariaskodott:

– Foglaljanak helyet az asztal körül... ahogy Kocsis Berci – barátom ősei szokták volt mondani: "Egy király – egy cigány!"

Aziz Hásim nem értette.

– Ez mit jelent?

– Majd Liuna elmagyarázza, ha behozták az uzsonnát – ígérte Kocsis Berci.

Busch nagypapa mosolygott:

– Köszönöm, kedves kisfiú, de én is tudom. Ugye, a XVIII-XIX. századról

van szó, és a magyarokról. Abban az időben élte fénykorát Magyarországon a cigány népies műzene. Kitűnő zeneszerzők és zenekarok működtek. Ilyen volt például *Bejhári*, aki örökbecsű *férbunkósz*okat komponált. Előfordult, hogy jól beborozva asztalhoz ültették a zenekar tagjait is, olyképpen: egy úr – egy cigány – egy úr – egy cigány. Ezt nevezték egy király – egy cigánynak! A mi esetünkben: egy öreg – egy fiatal!

Taps és nevetés jutalmazta a kiselőadást. A házigazda megkérdezte:

– Hannán tudja mindezt a XXV. században egy svájci származású professor?

Busch nagypapa szerényen kijavította.

– Nyugalmazott öreg tanár bácsi... Mert valamikor ez volt a szakmám: kultúrtörténész voltam, és a XVIII-XIX. század európai szórakoztató zenéjéből kandidáltam... Ennek több mint száz éve...

– Nagyon szépen tetszett előadni – ez Berci véleménye volt –, csak azok a magyar szavak: a *Bejhári* és a *férbunkósz*ok nem sikerültek tökéletesen. Azt hiszem, ezek *Bihari* és *verbunkosok* akartak lenni.

Busch nagypapa nevetett.

– Az, az! *Bejhári* és *férbunkósz*!... A magyar szavakat sosem tudtam helyesen kiejteni!... Furcsák, nagyon furcsák... És itt, ebben a házban is halmozódnak a furcsaságok... Bocsásson meg, kapitány... nem vagyok türelmetlen, de amíg az úrnő behozza az uzsonnát, szeretnék tisztázni egy furcsaságot. Azt, hogy tulaj dobiképpen *miért vagyunk itt*. Egy híres feltalálómérnök, egy főszakács, a Levegőgyár igazgatója és jelentéktelen személyem: nyugalmazott pedagógus. Furcsa négyes... Megtiszteltetés számomra, hogy a vendége lehetek, és megkóstolhatom Leonida asszony nevezetes tejszínhabos csokoládéját, de gondolom, nem ez volt az igazi oka összehívásunknak. Hiába erőlködöm, nem tudom kitalálni, hogy négyünk életében mi lehet az a *közös tényező*, amiért most itt együtt vagyunk!

Mielőtt Szíriusz válaszolhatott volna, nyílt a konyhába vezető ajtó. Dúsan megrakott tálcákkal bevonult Leonida és Liuna.

– Meghoztuk az uzsonnát! – jelentette Liuna.

– Tessék, *kedves apukák*, fogyasszák egészséggel! – kínálta Leonida néni. – Gyerekek, ez a három csésze a tiétek.

Casteiro felugrott.

– Leonida! Mit mondott?! *Kedves apukák?*... Úgy érti, hogy mind a négyünknek... csak nem *ezért* vagyunk itt?!... Viktor! Nyilatkozz! Mi *történt a fiammal?*!

Liuna válaszolt, gyorsan, váratlanul:

– Pintonnak nincs semmi baja! Nagyszerű kisfiú! Tessék megnyugodni, Casteiro bácsi.

Emilio da Ponte a fejét ingatta.

– Ez a kislány... érdekes... ez a kislány úgy beszél velünk, mintha ebben a házban ő volna, az úrnő!

Szíriusz kapitány bölcsen bólogatott.

– Megesik néha, hogy valamennyien szót fogadunk neki.

Liuna játékosan összetette a kezét.

– Könyörgök... most is *tegyék ezt*... teljesítsék a kérésemet. Legyenek türelmesek.

Busch nagypapa gálánsan meghajolt.

– Én teljesítem. Egész életemben engedelmeskedtem a nőknek. Nem bántam meg soha. Most is: finom az ital, ízletes a mazsolás kuglóf... eszegetek, iszogatok... már készen is vagyok. Repetát nem kérek.

– Váljék egészségére! – kívánta Leonida. – Megengedi, az edényt elviszem.

Da Ponte nyújtotta a magáét.

– Tessék az enyém is. Gratulálok, finom volt!

Hásim főszakács felemelte a kezét.

– Szót kérek!... Ajánlatot szeretnek tenni! Mint tudjuk, a jó pap holtig tanul. Szívesen eljönnek maga mellé, Leonida asszony, néhány hétre... kis *kuktának*. Tapasztalatcserére.

– Ugyan, menjen már! Ne gúnyolódják! Ettem én a maga főztjéből, finom az nagyon!... Pinton apukája, nem parancsol még egy kuglófot?

– Köszönöm, kedves Leonida, bőségesen elég volt. Kikapok Conchitától, ha elhízom. Tessék a tányér.

– Viktor Szíriusz, kiviszem az edényt... és kinn maradok a konyhában. Többé nem zavarom magukat. Beszélgessenek nyugodtan...

Kiment.

Casteiro csak erre várt.

– No, Viktor Szíriusz, nagyra becsült barátom, az *apukákat* megetteted, megittatad, megnyugodtak a kedélyek: *kipakolhatsz a mondanivalóddal!*

Szíriusz kapitány pár másodpercig várt, azután elkezdte:

– Rendben van. Előrebocsátom, amit hallani fogtok, szigorú *titok!* Államtitok! Senkinek, se szülőnek, se gyereknek, se házastársnak elmondani nem szabad!

– Nem lehet olyan ijesztően súlyos az ügy, ha ezek a gyerekek tudnak róla – vélte Busch nagypapa.

Pierre helyreigazította a professzor vélekedését:

– Tisztelettel megjegyzem, hogy mi *tudtunk róla először*. Ugyanis mi *derítettük ki*.

– Hm!... Az más. Akkor nem szóltam semmit.

Szíriusz folytatta:

– A rövid tényállás a következő: az itt jelen lévő négy apuka, bocsánat, egyikük nagyapuka, írásban bejelentette gyermeke iskolaigazgatójának, hogy fia, illetve lánya a Földre költözött, ott fogja tanulmányait folytatni...

A meglepetés csendjét, amely csak pillanatig tartott, zűrzavaros tiltakozás követte.

– Hogyan? Nem értem!...

– Bocsánat, semmi ilyesmit nem tettem!...

– Mi... micsoda? Mit tetszik állítani?...

– Ez nagyon érdekesen hangzik, Viktor. De ugye nem tréfálsz?

– Nem tréfálok. Itt vannak kezemben a levelek, mind a négy. Saját kezűleg írva és aláírva. Megtekintésre odaadom, de kérem, vigyázzatok rájuk, rendkívül fontos dokumentumok. Tessék... Nézzétek meg alaposan, és nyilatkozhatok: *ti írtátok?*

Nézegették... olvasták... forgatták... megvizsgálták a papír visszáját is. Busch nagypapa szemüveget cserélt. Eddig derűs arcukat gond fátyolozta.

– Nos? – biztatta őket a kapitány.

Először a kis olasz levegőgyáros szólalt meg:

– Különös... Ez tagadhatatlanul az én írásom, de esküszöm, hogy *ilyesmit sohasem írtam!*... Szanatóriumiskola Svájcban! Kacagnom kell! Julio makkegészséges, itthon van, és naponta rendszeresen jár iskolába!

Busch nagypapa volt a következő.

– Csatlakozom da Ponte úrhoz. Az írás pontosan olyan, mint az enyém, de mivel nem én írtam, *hamisítvány*. Annak kell lennie. Nagyon ügyes hamisítvány. A tartalma ostobaság. Fritz nem költözött a Földre a szüleivel... – arca elkomorult –, nem költözhetett, *mert a szülei nem élnek*. Tavaly télen az Alpokban töltötték szabadságukat... sítúrán vettek részt... lavinaomlásba kerültek... meghaltak. Ezt a gyerek nem tudja. Természetesen ő is minden reggel iskolába megy, és jól tanul.

– Perez bácsi mit szól hozzá? – ezt Liuna kérdezte. Perez Casteiro forgatta a levelet, majd meglepő kijelentést tett:

– *Az írás valódi!* Nem vitás, hogy én írtam! De mikor, hogyan, miért, hó J, és mivel? *Nem tudom*. Csupa rejtélyes kérdés!... Nem tudom... nem tudom! De *érezem*, hogy a kisfiámmal történik valami! Ez a Japánba utazás persze képtelen kitalálás. A gyerek rendszeresen jár iskolába, azon kívül minden szabad percét a Négyek Tanácsával tölti, amiért nagyon hálás vagyok. Jobb barátai nem lehetnének...

Sötét titkok lapultak a tudatuk mélyén.

– Hásim úr, már csak ön van hátra.

A húsételek nagymestere zavarosan kezdett vallani:

– Mit mondjak?... Mit mondjak?... Olyan, mintha én írtam volna... és halványan emlékszem is valamire... de *nem tudom, mire*. Az biztos, hogy nem most látom először ezt a levelet... Töröm a fejemet... hiába. Yudi persze itthon van, dehogysis engedjük idegenbe! És jár az iskolába, remekül tanul...

– Hát csak törje a fejét, Hásim úr, és ha valamire jut, azonnal közölje velem. A leveleket visszakérem, uraim.

Hárman engedelmesen nyújtották, Casteiro visszatartotta.

– Viktor, szeretném a levelem papírját laborban megvizsgálni. Én ilyen papírt még életemben nem láttam... Ez talán nem is papír. Ez valami idegen anyag...

Pierre lecsapott Casteiro kijelentésére:

– Azt tetszik gondolni, hogy nem *földi papír*?

– Micsoda?! Hogy nem földi papír?... Ilyen merész nem vagyok, de lehetséges... lehetséges. Levághatok az aljából egy csíkot?

– Vágd le, és vegyelemezd. Értesíts, ha találsz valamit.

Busch nagypapa jóhiszeműen érdeklődött:

– Ezzel végeztünk is, kapitány úr? Vége a *kihallgatásnak*? Liuna megelőzte Szíriusz kapitányt:

– Sajnos nem. Négy gyanús levélért nem fárasztotta volna ide önöket Szíriusz bácsi. A neheze még hátravan.

Da Ponte csípősen megjegyezte:

– Viktor? Észrevetted, hogy már megint a piros hajú kislány válaszolt helyetted?

– Igen... észrevettem. Ez már így van, ebbe bele kell nyugodnod. Engem is ők informáltak. Legjobb, ha nektek is ők mondják el.

Ők jöttek rá.

Perez Casteiro "robbant".

– Ezer neutronbomba? Bökd már ki, hogy *mire*!

Liuna bátran eléje állt.

– Kibököm én, Perez bácsi. *A gyerekek nem járnak iskolába!* Pontosabban: mindezt reggel elindulnak otthonról, *de nem az iskolába mennek!*

– Hanem *hová?* – csattant a kérdés.

– Nem tudjuk. – Ez Pierre válasza volt.

– De ki fogjuk deríteni! – Ez Berci fogadkozása.

Liuna magyarázni kezdte:

– Yudi Hásim múlt hétfő óta, Fritzi Busch kedd óta, Julio da Ponte pontosan ma egy hete és Pinton Casteiro tegnap reggel óta *nem jár az iskolájába*. Ezt az osztályfőnökök állítják: ez az igazság! A kimaradást az iskolaigazgatóknak a szülők levélben jelentették.

Most Berci okoskodik tovább:

– Az akciókat *valakiknek* elő kellett készíteniük. Az alkalmasnak vélt gyereket ki kellett választani, beszélni kellett vele, meggyőzni, kíváncsiság tenni a dolgot, cinkostársá avatni, valamilyen mesével rábírnai a *csalásra*...

Aziz Hásim dühösen kitört: – Az én lányom nem csaló?

– Nem is úgy gondoltam, hogy tudatosan büntársa lett a csábítónak, hanem félrevezetve... esetleg *öntudatlanul*. Ennek előkészítéséhez pedig idő szükségeltetik. Idő és idő!... Tehát előtte egy vagy két nappal kellett valami szokatlannak történnie a gyerekekkel vagy valamelyik családtaggal. Nem tetszenek emlékezni semmire?

Busch nagypapa azonnal segítőkésszé változott.

– Nem... igazán nem... Hacsak talán az nem, hogy azon a vasárnapon Fritzi nagyon álmos volt, feltűnően sokat aludt... Hétfőn este otthon ültem, egyedül voltam a lakásban, néztem a televízort. Volt egy kis áramszünet Bosszankodtam, de hamar visszajött a kép...

Casteiro közbevetette:

– Érdekes! Tegnapelőtt este rövid ideig nálunk is szünetelt a világítás.

– Egyedül voltál otthon? – faggatta Szíriusz.

– Igen.

– Hohó! – pattan fel Hásim. – Két hete szombaton este a mi házunkban is kialudt a villany... és én is egyedül voltam. Botorkáltam a sötétben, bevertem a térdemet egy bútor sarkába! Csillagokat láttam a fájdalomtól!... Koromsötét volt... azaz nem volt koromsötét, csak rövid ideig, mert egy szemvillanásnyit láttam az *ezüst embert*, aki a papírt és a tollat adta...

Szíriusz bosszúsan felelősségre vonta:

– Ezt miért nem említette eddig?

– Elfelejtettem... meg azt hittem, hogy álmodtam.

– Folytassa, kérem!

– Nincs mit... De mégis! Úgy emlékszem, ő *diktálta*...

– Mit diktált?

– Nem tudom... Valamit...

– És maga leírta?

– Nem tudom... Nem emlékszem, de biztosan leírtam, mert a végén *megköszönte*. És mosolygott...

Liuna közbekérdezett:

– Hásim bácsi! Aki diktált, milyen nyelven beszélt?

– Nem tudom... de *jól értettem*. Tehát törökül vagy arabul vagy spanyolul vagy angolul vagy franciául vagy világnyelven...

Pierre kérlelni kezdte a főszakácsot:

– Hásim úr, törje a fejét! Képzeld magad elé, milyen volt az az ember? Próbálja leírni! Alacsony? Szőke? Barna?... Milyen ruhát viselt?

A válasz késett, aztán elhangzott, és mindenkit meglepett:

– *Nem viselt semmiféle ruhát.*

– Mezítelen volt?

– Nem. Nem volt mezítelen... csak *nem volt ember!* Formátlan *ezüst folt volt!* De ember nagyságú! És úgy cselekedett, úgy hajladozott, mintha ember lett volna!... Csak nagyon rövid ideig láttam... Azt hiszem, ez minden, amit tudok...

Liuna a Levegőgyár igazgatóját vette most célba.

– Da Ponte úr, kérem, válaszoljon! Ugyebár az elmúlt hétfőn Julio is sokat aludt, kedden este rövid áramszünet volt, és ön is egyedül tartózkodott a lakásban.

A kis olasz elismerően rácsodálkozott a lányra.

– Mindezt honnan tudja, kedvesem?

– Nem tudom, csak következtetek. Mert törvényszerűnek látszik, hogy a gyerekek a kapcsolatfelvétel után kifáradtak, elálmosodtak, és hogy a másnapi levéldiktálások egyformán zajlottak le.

Da Ponte tapsolt.

– Nagyszerű! Okos! Okos!... Mindent eltalált. Julio átaludta a hétfőt. Én kedden egy nyugszékben heverészttem, akkor volt az áramszünet. Elaludtam... Az íróasztalom előtt ültem, amikor magamhoz tértem. Fogalmam sem volt, hogyan kerültem oda...

Szíriusz kapitány érkezettnek látta az időt, hogy a szenvedélyes tanúvallomásokat rendszerezze.

– Összefoglalva eddigi beszélgetésünket, bizonyítottnak látszik, hogy azonos személy vagy mondjuk inkább: *azonos erő* azonos céllal, azonos módon íratta meg veletek a leveleket. Az is bizonyos, hogy ezt öntudatlanul tettétek, elaltatva, elkábítva vagy hipnotizálva. Nem vagytok érte felelősek. Hásim úr talán azért emlékszik halványan a történetekre, még az ezüst foltra is, mert sérült térde erős fájdalmat okozott, s ez bizonyos fokig semlegesítette a tudatát támadó erő hatását.

A főszakács valósággal feljajdult:

– De hát... könyörgök, miféle erő garázdálkodik itt?! Miért misztifikálja a gyermekeinket és minket?! Mi lehet a célja?!... És a gyermekeink élete nem forog-e veszélyben?!... Ki válaszol *erre?*

Liuna szerényen jelentkezett.

– *Én.* De csak az utolsó kérdésre. Yudi Hásim pontosan két hete áll kapcsolatban azzal a valakivel vagy valamivel, ami *jelen van a Holdon*, és a haja szála sem görbült meg eddig. Sőt! Valami szépséges derű sugárzik az arcáról! És bőven hozza haza a hamis ötösöket! Van egy optimista érzésem: *az idegen erő nem rosszindulatú!*

Casteiro idegesen közbeszólt:

– Bocsásson meg, kedves Liuna, maga...

Liuna rácsodálkozott.

– *Perez bácsi!* Máskor tegezni szokott! Most miért magáz? Haragszik rám?

– Haragszik a Canis Maior! Szeretlek és becsüllek... De mondd meg nekem, miféle idegen erőről beszélsz?

– Nem földi erőről.

– Tudod, hogy létezik, vagy csak *sejted?*... Vagy csupán ostobán hiszel benne?

– Majdnem bizonyos, hogy *létezik!* Van rá bizonyítékom, kettő is. Az egyik: úgy látszik az *Idegen Erő* (nevezzük azután így!)... szóval az Idegen Erő akcióinak indulásakor, ilyen volt például első megjelenése a szülők lakásán, erős elektromos hálózati zavart okoz. *Ugyanilyen* zavarokat jelentett a *Lyra* úrállomás és a Híradástechnikai Intézet, amikor a Mare Imbriumban a fényjelenségeket látták. A két esemény tehát valószínűleg összefügg.

Szíriusz helyeselt.

– Merész következtetés, de sajnós valószínű. És a másik?

– A másik: ha a Holdon észlelt Idegen Erő földi eredetű volna, akkor a "cui prodest" ősrégi jogi meghatározás szerint *anyagi érdek* vezetné az elkövetőt, hatalomvágy, kincsek birtoklása, bosszúállás, irigység satöbbi. Ezzel szemben mi történik? Ezek a félelmetes hatalmú lények energiát, költséget nem kímélve, minden erejükkel arra törekednek, hogy néhány butuska kisgyerekkel napi öt órán át foglalkozzanak. Ez földi aggyal mérve értelmetlen cselekedet!

Most Pierre vette át a szót, és folytatta a logikai kupola építését:

– Van itt még valami, ami talán legmeggyőzőbben utal arra, hogy nem földi erők mozgatják a titokzatos eseményeket, hanem *idegen lények*, akiknek fogalmuk sincs az "emberi társadalom" rendjéről, szokásairól, törvényeiről, összefüggéseiről. *Cselvetéseik* naivak, átlátszóak, primitívek. Az igazgatóknak küldött levelekről percek alatt kiderült, hogy valódiak, de mégis hamisak, A tanulók délelőtti eltűnésének együgyű álcázása, a töméntelen hamis ötös... mindezek azt bizonyítják, hogy az akció irányítói gyermekelkülű *idegen lények*, akik nem ismerik a földi, illetve a holdi életmódot. Ügyetlenek... de jóindulatúak.

Da Ponte ünnepélyesen kijelentette:

– Szíriusz kapitány ifjú barátai okosan beszéltek. Elfogadom az érvelésüket... és *bízom bennük*. Kérem Viktor Szinuszt, mondja meg, ezek után mi lesz a teendőnk. Mivel segíthetünk?

– Elsősorban azzal, hogy a hallottakról mélységesen hallgatnak! Szörnyű pánikot okozna, ha híre menne a történeteknek!... Nyomatékosan kérem, nagyon vigyázzanak: a gyermekek meg ne sejtsek, hogy ismerjük az igazságot

(mondjuk: az igazság felét), hogy sok mindent tudunk róluk, hogy figyeljük őket. Önök most menjenek haza. Próbáljanak megnyugodni. Mi végtelenül óvatosan tovább nyomozunk... És bízzanak bennünk... ne csak da Ponte úr...
valamennyien.

Elfogyott a mondanivaló, Nox-325 volt a pontos idő, amikor a gondterhelt apukák (és Busch nagypapa) lelkükben súlyos aggodalommal engedelmesen hazaindultak...

Szíriusz kapitány a házi videofonon kapcsolta a konyhát.

– Kérem, kedves Leonida, jöjjön be. A vendégek elmentek.

– Azonnal, csak megtörülöm a kezemet.

– Szíriusz bácsi most Leonida nénit természetesen tájékoztatni fogja – mondotta Pierre,

– Alig hiszem – kételkedett Liuna.

– Pedig az *volna helyes*. Leonida néni a harcunkhoz felajánlotta a segítségét, neki is tudnia kellene mindenről.

Liuna szemében valami villant.

– Légy nyugodt, tud mindent.

Már nyílt is az ajtó, belépett a konyha "főnökasszonya". Sajnálkozott:

– Szegény "apukák", nem szívesen lennék a helyükben. Teli lehetnek félelemmel, aggodalommal.

Berci csodálkozott:

– Leonida néni! Tetszett hallani mindent?

– Természetesen hallottam.

– Akkor Leonida néni titkos mikrofonjai jól működtek.

– Nincs nekem, édes fiam, semmiféle *titkos* mikrofonom.

– Hát ami a virágcserepben lapul?... Meg a kenyérkosár oldalán?

Leonida jóízűen kacagott.

– Virágcserep?... Kenyérkosár?... Régen a múlté. A ház minden helyiségében van egy legálisan felszerelt mikrofon, amely a konyhába közvetíti a hangot. Én a konyhában mindent hallok.

Berci hitetlenkedett:

– Ugyan ki szerelte fel a "legális" mikrofonokat?

Leonida kivágta az adu ászt:

– *Maga Viktor Szíriusz!*

A gyerekek nagyot néztek.

– Szíriusz bácsi, ez igaz?

– Igaz bizony. Leonida jóban-rosszban a szövetségésünk lett. Gondoskodni kellett róla valahogyan, hogy *mindent tudjon*, de azért az ebédek és vacsorák is elkészüljenek.

A csonka Négyek Tanácsa tapsolt, nevetett.

– Szóval Leonida néni *mindent* tud!

– Igen, mindent tudok. Tudom, hogy gonosz szellemek garázdálkodnak a Holdon!

Liuna türelmesen magyarázni kezdte

– Leonida néni! *Nem szellemek! Élőlények!*... Azt mondja, hogy hallotta a beszélgetésünket. Akkor tudhatná, hogy azt hisszük, valahonnan nagyon-nagyon messziről idegen lények érkeztek a Földre, illetve a Holdra!

Leonida válaszul felmondta a "leckét"!

– Értem én, lelkem, nem vagyok maradi, tudatlan. Tudom, hogy a világmindenségben, amely *végtelen nagy*, lennie kell még a Földhöz hasonló számtalan bolygónak, amelyen az élet kicsírázott, kiteljesedett, és hozzánk hasonló lények élnek rajta. Egyszer eljő az idő, amikor az ő tudományuk és a mi tudományunk egymást segítve megvalósítja a Nagy Találkozót!

– Ezt szépen tetszett mondani – mondta Pierre –, de engedjen emlékeztetnem: pár évvel ezelőtt *ez* mintha már megtörtént volna. Amikor elrabolták Szíriusz bácsit, és egy otromba robot, egy másolat-Szíriusz próbálta helyettesíteni.

– És végül is egy öreg kastélyban, eszméletlen állapotban találtuk meg őt – toldotta meg Berci.

– Emlékszem ám! Jól mondtad! De akkor csak az erejüket éreztük, őket magukat nem láttuk!

Szíriusz kapitány szólalt meg, mintha ígét hirdetne:

– Lehet, hogy mostani *vendégeinkkel* sem fogunk személyesen találkozni, bár...

A beállt szünet bizonyította, hogy valamennyien felfigyeltek.

– Tessék folytatni! *Bár*...

– Folytatom... *Bár* valami azt súgja nekem, hogy most érkezett el az emberiség nagy pillanata, *amikor találkozni fog más bolygón élő embertársaival!*

Leonida néni áhítattal szemlélte a hatalmas férfit.

– Lelkem, Viktor Szíriusz, igen szépen fogalmazott... – Kis szünetet tartott, majd befejezte a *maga módján*: – Csak bele ne törjön az emberiség foga ebbe a találkozásba!

– Majd vigyázunk magunkra, Leonida néni!

Leonida rémülten meredt a fiúra.

– Pierre!... Mít mondtál?... *Vigyázunk magunkra?!...* Úgy gondoltad, hogy *te* fogsz velük találkozni, és *te* fogsz magadra vigyázni?!

– El tetszett találni! Pontosan így gondoltam. Ugyanis mi hárman, azaz Liuna, Berci és én megbeszéltük, hogy *követni fogjuk a gyermekeket*.

Leonida nem akart hinni a fülének.

- *Követni* akarjátok a gyermekeket?
- Igen! – állította Berci is.
- Leonida tetőtől talpig végigmérte a két fiút, aztán kijelentette:
- No, abba még lesz beleszólása egy-két embernek!
- Ugyan kinek? – érdeklődött helyettük Liuna.
- Hát például a szüléiteknek! Apátoknak, anyátoknak!
- Ó, attól nem félünk! Holnap elkéredzkedünk tőlük!...

TIZENNEGYEDIK NAP

A gyerekek ezen a napon ebéd után – Nox-307-kor – találkoztak Szíriusz kapitány lakásán. Leonida néni saját természetű, mézédés aranykantaluport dinnyével vendégelte meg őket. S miközben az illatos, vörös bélű szeleteket feltálalta, csak úgy "mellékesen" megkérdezte tőlük:

– Megszereztétek az engedélyt?

Berci jelentkezett elsőnek.

– Ühüm... – tele volt a szája az aromás falattal – m... meg!

– Kivel beszéltél?

– Te... természetesen édesapámmal. – Nagyot nyelt. – Rettenetesen finom!

Szabad kérem repetát?... Köszönöm... Ma reggel felhívtam videfonon. Édesanyámat nem tudtam, mert ő Egyiptomban homokot szitái, de édesapámnak elmondtam, hogy nyomozni fogok. "Hol?" – kérdezte. "Itt a Holdon – válaszoltam. – Nekem két kisfiút kell figyelnem, Julio da Pontét és Fritzi Buscht." "Szíriusz kapitány tud róla?" – kérdezte. "Tud" – mondtam. "Akkor nyomozhatsz!" – mondta, vagyis megengedte... Köszönöm, többet nem kérek.

– Te következel, Pierre.

– Én is elkéredzkedtem édesanyámtól, mert apukám éppen értekezett. Elmeséltem neki, hogy *felkértek*, foglalkozzam kicsit Yudi Hásimmal. Nyolcéves kislány, akinek szüksége volna egy kis szellemi segítségre. Elég, ha kétszer-háromszor elkísérem az iskolába, és közben beszélgetek vele. Anyám megengedte. Megdicsért. Azt mondta: "örülök, hogy ilyen derék fiú vagy, és törődsz a kisebbekkel."

Leonida összeráncolta a homlokát.

– Értem... törődsz a kisebbekkel... nagyon szép. No, halljuk Liunát! Neked is megengedték?

– Természetesen. Szóltam apámnak, kértem a beleegyezését, hogy Pintont egy párszor elkísérem az iskolába. Mérgesen azt válaszolta: "Sok a dolgom, ilyen semmiséggel ne zavarj! – Majd hozzátette – : Mi a csuda? A híres Pinton

nem tud egyedül iskolába járni? Muszáj őt kísérni?... Különben mi közöm hozzá! Beszélj meg édesanyáddal!"

– És megbeszélted?

– Igen. Édesanyámmal mindent meg lehet beszélni. Azt mondta, hogy vigyázzak magamra...

Leonida kicsit várt... várta a folytatást... de az nem érkezett.

– Kész?... Vége?

– Igen.

Leonida nem rejtette tovább véka alá a véleményét:

– *Ravaszul csináltátok.* Szüléitek azt hiszik, hogy ártatlan sétálgatásról van szó. Nem sejtik, hogy az *életetek forog kockán!*

Liuna halkán megszólalt:

– Az én édesanyáin tudja.

– Honnan tudja?

– Tőlem. Elmondtam neki *mindent.*

– Hm!... Mindent?... Jól tetted...

Aztán a kapitányhoz fordult, számonkérően, mintha ő lenne az ítélet Angyala.

– Viktor Szíriusz! Maga miért nem szól egy szót se?

– Mert én *ezt egyszer* már végighallgattam. Ma reggel videfonon. És belenyugodtam. Ezt a kis nyomozást valóban nekik hármuknak kell elvégezniük.

– Azt mondja, hogy *kis nyomozást?!...* Az magának kis nyomozás, ha véletlenül találkoznak az idegen bolygó lényeivel, s azok megsemmisítik őket?!

– Legyen nyugodt, kedves Leonida, nem fognak találkozni. *Nem találkozhatnak.* Szigorúan meghagytam nekik, hogy csupán azt kell kinyomozniuk: *hová mennek a gyerekek reggelenként?* Melyik kupolavárosnak melyik épületébe? Bármilyen helyiségbe: házba, kabinba, graviplánba, sátorba, ahová a gyerekek belépnek, *követni őket nem szabad!* Tudom, hogy betartják parancsomat. Ezt a feladatot veszély nélkül Pierre-ék tudják a legjobban elvégezni. Mert tulajdonképpen még ők is gyerekek, és a négy "iskolakerülő" talán nem lesz velük szemben bizalmatlan.

– Talán... talán... talán... mindenütt ott van a *talán!* És ha nem úgy sikerül, ahogy elképzelik?

Liuna kacagott egy "gyöngysort", de az most egy kissé hamisan hangzott.

– Ne tessék előre kuvikolni, drága Leonida néni. Holnap minden kiderül...

– Ne *kuvikoljak*, mert holnap... Tudod, ugye, kislányom, mi a kuvik, mit jelent a kuvikolás. Hogyne tudnád! Ha az ember megöregszik, ha közel jár a százhoz... ha már majdnem mindenki elment, akikkel együtt indult... akkor

megesik, hogy kuvikol, mint a "halálmadár"... Ne haragudjatok ezért rám. Éjszakára majd beveszek valami jó erős altatót.

HÍREK A GALAKTIKÁBÓL

A Galaktika Figyelője jelenti

Pontosan tíz napja vesztegel Crax-25* tábornok honvédelmi űrgömbjében – harmincezer kilométer távolságban – a Kék Bolygó holdja fölött. Tudósítónknak sikerült gondolatátvitel-kapcsolatot teremtenie a nagy tekintélyű, tudós katonával. Megkérdezte: hogyan folynak a Nagy Kutatás munkálatai? A válasz: "Sehogy! Bosszankodom, mert folyamatosan működtetnem kell űrhajóm hajtóművét, hogy pozíciómat megtarthassam. Ez jelentős energiapazarlás. Egyre inkább bebizonyosodik, hogy Diol-17 kolléga *az*, aminek otthon sokan tartják: gyámoltalan pojáca, aki néni alkalmas ilyen nagy jelentőségű kutatói feladat elvégzésére. Megmondtam előre: ezt katonára kell bízni! Ez a kétbalkezes már 14 földi napja hallgat, mintha megnémult volna... Ki tudja, mit művel?! Valamit tenni kell!..." Itt végződik a nyilatkozat. Kíváncsian várjuk, milyen lépésre határozza el magát a kitűnő tábornok.

[* Ez sem sajtóhiba! Az olvasó jól emlékszik: valóban Crax-23 indult el az Acra bolygóról és Crax-25 érkezett a Holdra. Szerző megígéri, hogy hamarosan fény derül a rejtélyre.]

TIZENÖTÖDIK NAP

Péntek, nagyon is korán reggel. Párizsban, Londonban fél hetet mutatnak az órák, a Holdon Nox-291 lesz 30 perc múlva. A 27-es kupolaváros minifurgonperonján három álmos gyerek találkozott:

- Jó reggelt!
- Jó reggelt! Jóholdat!
- Jóholdat!... Pontosak vagytok.
- Ez természetes – állapította meg Liuna. – Tegnap megegyeztünk, hogy fél hétkor találkozunk...
- Közép-európai idő szerint – egészítette ki Berci. – Az én órám mutatja mind a két időt!
- Bercikém, ez pillanatnyilag lényegtelen. Lényeges az, hogy

megegyeztünk: fél hétkor találkozunk a 27-es kupolaváros minifurgon-állomásán. Tessék! Itt vagyunk! Jelszavunk: pontosság, fegyelem, az utasítások szigorú betartása, különben könnyen ráfizethetünk!... Pierre! Sikerült Robertóval beszélned?

– Sikerült. Roberto kölcsönadott három Luna-RX miniadó-vevőt. Ezek Hold Állam egész területét behozzák. Kapcsolatot tudunk tartani egymással. Tessék, Li, vedd át... ez meg a tiéd, Berci.

Liuna nézegette.

– Milyen picike!... És milyen gyönyörű!... Ilyen készüléket kaptak édesanyámék is nemrég a Központi Könyvtárban. Megmutatod, hogyan kell használni?

– Persze. Roppant egyszerű. Az erősítője ebben a parányi dobozban van. Eltüntetheted a ruhád ujjában, vagy a csuklódra kapcsolhatod, mint csinos karkötőt... Így ni! Pókhálóvékonyságú vezetéke alig látszik. Mikrofonja ez a kis gomb, dísznek a blúzodra tűzzük. Tíz méterről még a sóhajtást is veszi. Ez a fillérnyi lapos korong a fülhallgató. A fülkagylód mögé tapad, és csak te hallod a hangját. Végül a legfontosabb újítás rajta ez a kis draszté formájú hangtompító. Ha a szádba veszed, amikor beszélsz, csak az hallja, akit felhívtál!... Itt kell bekapcsolni... Berci, te is figyelj!

– Köszönöm... szükségtelen. Nagyon jól ismerem, tudok vele bánni. Csuda kis masina! A Holdmérnöki Szakközépben már gyakoroltuk. Szögpercnyi pontossággal automatikusan beáll az adásirányba. Úgy szól, mintha a partner melletted állna.

– Ez hát rendben volna... Még bőven van időnk a gyermekek iskolába indulásáig... vegyük át még egyszer a helyszíneket. Én Yudi Hásimot követem. Ő a 65-ös kupolavárosban lakik, tehát odafurgonozom. 12 perc alatt odaérek. Berci, te a két kislíával mész. Juliónak a 198-asban, Fritzinak az 5-ösben van az otthona. De a kettő egy irányban van. Busch nagypapa úgy informált, hogy Julio minden reggel felmegy Fritziért, mert az iskoláik szomszédosak. Együtt utaznak. Ha szerencséd van, elcsíped őket.

– Majd vigyázok, hogy szerencsém legyen! – Ez Berciféle szellemesség volt.

Pierre folytatta:

– Liuna, te itt maradsz a 27-esben. Figyeled Pintonék házát.

Berci türelmetlenkedett.

– Induljunk már, Pierre! Az ötösből majd jelentkezem Liunánál. Legyen ő a hírközpontunk.

– Helyes. Én is hívni fogom a 65-ösből.

– Mindhárman minden eseményt jelentsünk egymásnak – tanácsolta Liuna – , jó, ha tudjuk, hogyan boldogul a másik kettő.

– Elfogadjuk...

A forgalmi jelzőlámpa zöldre váltott. Surranó hang közelített. Berci készülődött.

– Hoppá! Az én furgonom már jön!

– Egy darabig együtt megyünk a kis csavargók elé – csatlakozott hozzá Pierre.

A szerelvény, mint valami óriási ezüst kígyó, puhán csusszant az állomásra. Beszálltak. Mielőtt az ajtó rájuk záródott volna, Berci még kikiabált:

– Hé, Li!... Ügyes légy!...

Liuna integetett nekik.

– Nyomozók! Jó szerencsét!...

A minifurgon indult, felgyorsult, eltűnt...

Most percekig nem történt semmi. A lány figyelte a Casteiro-ház kapuját. Jó kétszáz méterre volt tőle. Itt kell majd Pintonnak kilépnie... Semmi... Aztán halk füttyülés hangzott, valahogy így: ííí-i-i... ííí-i-i... a Luna-RX hívó jele!

– Itt a 65-ös kupola... Pierre.

– Itt a 27-es kupola... Liuna.

– A hatvanötösben minden csendes.

– Itt az 5-ös kupola... Berci. Eddig semmi sem történt. Nálad, Li?

– Nálam sem. Javasolom, hogy a kapcsolatot tartsuk, de csak akkor beszéljünk, ha történik valami.

– Rendben...

Csend lett... pissenés se... mukkanás se... világűrcsend. Aztán hirtelen jelentkezett Pierre:

– Figyelem!... Látom már Yudit! Közelít az állomáshoz... Már itt is van!...

Megszólítom, de kikapcsolom előbb az adó-vevőt...

Kikapcsolta, és megszólította Yudit:

– Jóhordat, kislány! Ugye, te vagy a Yudi Hásim... Hová mész hajnalok hajnalán?

Yudi készségesen, vidáman, de zavarosan válaszolt, mint aki nem tudja, mit beszél.

– Jóhordat, nagyfiú! Te ki vagy? Mit kérdeztél?

– Pierre Renard a nevem. Nem ismersz? Pinton barátja vagyok. Azt kérdeztem, hová igyekszel.

– Nagyszerű! Pintont ismerem, akkor biztosan téged is ismerlek!

– Arra miért nem válaszolsz, amit kérdeztem?

– Hiszen válaszolok. Vagy nem válaszolok?... Én iskolás vagyok. Iskolába megyek. Te is iskolás vagy?

– Sajnos, még mindig. Te melyikbe jársz?

– Rettenetesen nagy titok! *Nem szabad senkinek sem megmondanom!* Neked sem!... A hármas suli kihelyezett tagozatába! A 201-es kupola városban van. Külön tanár tanít! Tiszta ötös vagyok!... Nem hiszed? Megmutatom. Kozmológus leszek!... Te tudod, mi az?... *Én nem.*

– Én tudom, majd később elmagyarázom... Jön a minifurgon!
Beszálltak.

– Te nem jöhetsz velem! *Szigorúan tilos!*... Ülj csak ide mellém nyugodtan. Kényelmesen elférünk.

Hold Állam híres, fűрге járműve elindult. A kislány kíváncsian megkérdezte:

– Jól ülsz? Hová utazol?

– Ahová te. Pontosan a 201-esbe.

– Jaj! Azt nem szabad! *Én senkit sem vihetek magammal!* Az ezüst ember megmondta! *Halállal büntet, ha megszegem a parancsát!* Kiégetik az agyamat! – Nevetett – Vicces, ugye? Én nem mondom el senkinek a titkot! Te se mondd el. Hú, az az agyégetés kellemetlen lehet!...

– Biztosan nagyon kellemetlen.

– Talán nem is igaz, csak úgy *mondom*... Te szoktál hazudni?

– Soha.

– A kétszázegyesben van a te iskolád is?

– Nem. Ott az édesapám urándúsítója van. Most hozzá megyek.

– Bemehetsz hozzá? Beszélhetsz vele?

– Bármikor.

– Az én iskolámba nem jöhetsz be. Az ezüst tanár bácsit nem láthatod. Nem szabad senkinek elmondanom, hogy milyen... de olyan, *mintha tiszta ezüsből volna*, és csillog, és vakítja a szemet, és gyönyörű a hangja! Mintha orgona búgna... Te hallottál már orgonát? Én még soha. *Mégis olyan*... Nekünk nem szabad róla senkivel sem beszélünk. Nekem egyáltalában senkivel sem szabad szóba állnom. Ezért nem szóltam hozzád egy szót se! Ugye, nem haragszol érte?...

– Nem, dehogy! Most hallgassunk, jó?

– Jó...

Pierre elfordult, és gyorsan szájába vette a hangtompítót.

– Itt Pierre... itt Pierre. Keresem Bercit és Liunát!

– Itt Liuna.

– Itt Berci.

– Úton vagyok Yudival. A 201-esbe megyünk. Állítólag ott van az iskolája *kihelyezett tagozata*. Ezt beszélte be neki az "ezüst tanár bácsi"... Nálatok mi újság?

– Nálam az 5-ösben még semmi. A két kisfiú késik.

– Lehet, hogy mindegyik gyerek a 201-es kupolavárosba jár – találgatta Pierre.

– Miért gondolod?

– Ez a Yudi összeviszta zagyvál mindent. Halálbüntetésről, agyégetésről, ezüst tanárról, aki csillog, szörnyű titokról, amit senkinek sem szabad elárulnia... de *mégis mindent elmondott*. Az ezüst lényel folytatott sok-sok beszélgetés lényegét nyilván nem tudja felfogni. Tiltásokra és fenyegetésekre emlékszik, ezek súlyát azonban nem érzi, csak fecseg, fecseg... Nos, ő beszélt többes számban, így: "Mi nem mondjuk el senkinek... *Nekünk* nem szabad beszélni..." Valószínű, hogy az "ezüst tanár" foglalkozik mind a négyükkel. Yudi nyilván egy betűt sem ért abból, ami ott folyik, de azt, hogy nem egyedül van, hogy *többen* vannak, helyesen érzékeli.

– Szegényke... Bizonyára nincs tisztában azzal sem, hogy micsoda erő tartja fogságban a szellemét!

Pierre helyeselt:

– Fogalma sem lehet róla. Bambán, magába roskadva üldögél mellettem. Egy szót sem hall abból, amit mi hárman beszélgetünk. Nagyszerű találmány ez a hangtompító!... *De most hirtelen felém fordult! Beszélni fog!*... Kikapcsollak!

Yudi feléje fordult, és beszélni kezdett:

– Te nagyfiú... hogy is hívnak? Mondtad már?

– *Még nem*. Pierre a nevem.

– Pierre... szép név. Tetszik nekem. – Megsimogatta Pierre arcát. – Máskor is elkísérsz?

– Örömmel.

Vitte őket a minifurgon. Csend volt. Yudi ismét elmerült a semmiben... Aztán érezték, hogy a sebesség csökken, a robotpilóta fékezett, a jármű megállt.

– Nézd csak: megérkeztünk! Végállomás! Kiszállás!... Te hogyishívnak! Most már elválnak az útjaink. Köszönöm, hogy elkísértél. Nem szabad tovább jönnöd! *Nem szabad meglátnod az ezüst gömböt!* Halál fiai lennének mindketten!... De ne félj semmit, bízd csak rám magad. Odavezetlek... *bekukkanthatsz*. Nem történik bajod. A hajad szála sem görbül meg... Csöndesen kövess...

Bercinél, Liunánál jelzett az adó-vevő: ííí-i-i... ííí-i-i...

– Itt Pierre. Mi újság?

– Itt Berci. A kisfiúk végre megjöttek. Két riadt kis ürge. Még nem álltak velem szóba. Mogorván hallgatnak... Nálad?

– Megérkeztünk a 201-esbe. Állítólag itt van az ezüst gömb... de színét sem látom. Yudi azt ígérte, hogy elvezet hozzám. Most előttem baktat. Abban a

félbehagyott minifurgon-alagútban járunk, amely nem vezet sehová sem. Biztosan emlékeztek rá... annak idején, amikor Casteiro bácsit "üldöztük", ő járt erre ki a Hold felszínére. Itt kezdődik a Nyugalom Tengere. Ez a szárnyvonal azóta sem épült meg. Sötét, elhagyatott. Yudi kézilámpával világít... Nálatok van valami újság?

– Nálam még mindig semmi – mondta Liuna.

– Az ötösbe befutott a minifurgon. Julio és Fritzi komoran, szótlanul beszállt. Én a mögöttük lévő fülkében helyezkedtem el... Nagyszerű!... Képzeljétek, az történt, amire tippeltünk! *Láttam* az én kabinom műszerfalán, hogy a *201-es célszámmal* indítottak! A 201-es kupolavárosba utazunk!... Szóra bírni nem tudtam őket, de ez már nem is fontos! A végállomáson úgyis találkozunk.

– Ezek után biztosra vehető, hogy Pintonnak is az lesz az úticélja – volt Liuna véleménye.

Pierre izgatottan jelentkezett:

– Bocsánat! Szót kérek! Fontos!... Már jól benne járunk az alagútban, megtehetünk vagy ötszáz métert. Nem messze dereng a zárófal. Yudi lámpája világítja meg. Előtte jókora koromfekete, kerek folt. Az átmérője tíz méter lehet – Mintha a világ végén a pokol bejárata lenne. A legfeketébb fekete, amit életemben láttam. Érzem, hogy nem fekete fal, hanem inkább egy *fekete lyuk!*... Yudi arrafelé tart!... Ahogy közelítünk, a fekete körforma lassan világosodik... halovány ezüst gömb lesz belőle! Yudi már gyors léptekkel szinte szalad, mintha erős mágnes vonzaná az ezüst gömbhöz, mely már fényesen ragyog. Érdekes! Csak önmagát világítja meg! A környezete sötét marad... Most látom, a gömbnek ajtaja van, jókora szikrázó fémkilincsel!... A Fiastyúk legkisebb fia legyenek, ha ez nem egy úrhajó, egy ürgömb!... Yudi az ajtóhoz rohan, megragadja a kilincset, az ajtó engedelmesen nyílik... a gömb belsejéből szemfájdítóan vakító fény sugárzik!... Yudi betámolyog a fénybe. Ész nélkül futok utána... *elkéstem!* Az ajtó becsapódik az orrom előtt! Megragadom a kilincset! Rángatom! Céltalanul! Nem mozdul!... De valami furcsát érzek: *a kilincs hozzátapadt a tenyeremhez!* Tépném, szakítanám le a kezem, de a kilincs keményen fogva tart. Aztán hirtelen elenged... iszonyú fáradt vagyok... és valami erő *kényszerít*, hogy aludjam... *Tudom*, hogy a kilincsen keresztül hatott rám ez az erő... *le kell feküdnöm...* az ajtótól jobbra a kőcupacra... érzem, másodperceken belül elalszom... vigyázatok... ne nyúljatok a ki... lincs... hez...

És szuszogott... horkolt... szuszogott... horkolt...

Berci belekiabált a mikrofonba:

– Liuna!... Hallottad?

– Minden szavát. Pierre nem volt elég óvatos, elragadta az indulat

Csodálkozom, hogy ő, aki okos, fegyelmezett, megbízható, megszegte Szíriusz bácsi szigorú parancsát. Bercikém, vigyázz magadra, nehogy kövesd a rossz példát!

Berci fogadkozott:

– Én betartom majd az utasítást. Ha megérkezünk az ezüst gömbhöz, nem kísérlem meg a bejutást, hanem kerítek útközben egy jókora követ, azt bedugom az ajtónyílásba, *hogy ne tudjon bezáródni!* Mert nagyon szeretném látni, hogy mi van odabenn!

– Vigyázz, Bercikém, nehogy pórul járj!

– Bízd rám!... Figyelem; Liuna! Megérkeztünk a 201-esbe! A két fiú nem törődik velem, mintha itt sem lennék... Elindultak az alagútban... kísérem őket... most már egészen biztos, hogy ők is a gömbhöz igyekeznek... Megyünk... csak megyünk... minden úgy történik, ahogy Pierre elmondta... Már látom a gömböt, halovány ezüst... Közelítünk... kövek között botorkálok... egy jó nagyot felvettem! A Földön lenne vagy húsz kiló, itt alig három... Pierre-nek minden szava igaz volt!... Az ajtó kinyílik!... Vakító sugárzás!... A két fiút elnyeli a fény!... A követ az ajtó nyílásába dugtam!... Nagyszerű! Sikerült!... Az ajtó rácsapódik... *nem sikerült!* Nem látok semmit! Mert a kő sísteregve izzik, okádja a füstöt, majd vörös lánggal égni kezd... hamuvá ég... Az ajtó becsukódott... vége. Liuna, mi lesz most? Mit tegyek?

– Ne közelíts az ajtóhoz, hozzá ne éj a kilincshez! De ha már ott vagy, nézz körül, nem látod-e Pierre-t.

– De!... De látom! Itt fekszik tőlem néhány méterre, a köves talajon... mélyen alszik... szabályosan lélegzik, láthatóan semmi baja... még horkol is. Odamegyek, megkísérlem felébreszteni...

Az adó-vevő Pierre horkolását is közvetítette.

– Hallotta? Nem akar felébredni. No, majd megpaskolom az arcát... – Jól hallani a csattanásokat. – Ébredj, Jegenye!... Hééé, mi történik itt?!... *Odaragadt a kezem az arcához!*... Hiába húzom, nem ereszt!... Liuna! Mit tegyek?!

– Ne erőlködj, még megsérültök! Várj nyugodtan pár másodpercig, azonnal el fog engedni.

Berci kétségbeesetten kiabált:

– Ki?... Ki fog elengedni?

– A kozmikus erő... az "ezüst tanár úr".

– Te... te boszorkány!... *Már elengedett!*

– No látod! Most szép nyugodtan fekdj le Pierre mellé. Te is aludni fogsz, mint a bunda.

Berci nagyot ásított.

– Oáááá... Érzem, igazat beszélsz... aludni fogok... ááááá... álmos

lettem... Li... drága Li... mi lesz veled?... Egye... dül... ma... rad... tál...

(*Mi lesz veled, Li drága...* Milyen kedves fiú ez a Berci! Kicsit szertelen, kicsit vad, de meleg szíve hűséggel, szeretettel csordultig tele... Vajon mi lesz belőle? Holdmérnök – amire készül? Vagy úrhajós, csillagvilágok felfedezője?... Vagy hazamegy Magyarországra, mert magyar?... Húha! A várópavilon órája 290.30-at mutat. Berci ilyenkor rápislant az órájára, és azt mondja: "Greenwich szerint fél nyole!..." Hol marad Pinton?... Hol marad?... Talán későbbre van beosztva, mint a többiek?)

A Casteiro-ház kapujában ebben a pillanatban jelent meg a kisfiú. Liuna hozzálépett.

– Szervusz, Pinton! Jóhoidat! Sokára jöttél. Nem késünk el az iskolából?

A fiú meglepődött.

– Liuna!... Te is?... Téged is?...

– Csacsikám, hát nem tudtad? Neked nem mondták meg?

– Ki nem mondta meg? – kérdezte gyanakodva Pinton.

– Hát ő... *az ezüst tanár úr.*

Pinton arca felderült.

– Hát ismered?

– Természetesen ismerem, máskülönben nem lennék itt. – Egy szót se szólt rólad.

– Biztosan feledékeny. Nekem elfelejtette megüzenni, hogy veled kell mennem.

– Ennek én is örülök, mert az igazat megvallva: félek egy kicsit. Nem az ezüst tanártól, mert ő az első perctől kezdve rendkívül kedves, barátságos volt, hanem attól, *amiket* kérdez. Félek, hogy nem tudok neki válaszolni!

– Miért? Miket kérdezett tőled?

– Az első kérdése így hangzott: "Szeretném tudni, hogy a földi embernél az apák egész életükben szerzett tudását a fiaik maradék nélkül *megöröklik-e*, vagy valamilyen »információs rendszer« révén minden ember születésekor előlről kezdi a tanulást?" Aztán azt kérdezte, hogy a mi testi sejtünk ugyanúgy 92 kromoszómát tartalmaz-e, mint az övéké. Illetve annak csak a felét vagy a kétszeresét? Mert ettől függ, hogy tudunk-e egymással kapcsolatot teremteni!

– És te, szegénykém, nem tudtál felelni. Bevallottad, hogy nem tudod...

– Nem estem a fejemre! Akkor nem hív többet! Pedig irtó finom ételekkel és italokkal kínál, amilyeneket még soha nem kóstoltam, és van egy ezüst kerevete, reggel a napot mindig azzal kezdjük, hogy *azon* alszunk egy nagyot, és csudaszép dolgokat álmodunk!... Hát azt mondtam, hogy tanultam, tudom, de elfelejtettem, ő nem értette, mint jelent az "elfelejteni" szó. Abban egyeztünk meg, hogy ma megmagyarázok mindent... Ugye, segítesz, Li?

Liuna nagyon komolyan, nagyon eltökélten válaszolt:

– Azt hiszem, megpróbálom.

Zöldre ugrott a jelzőlámpa.

– Li! Jön a furgonunk!

A holdjármű halkán besurrant. Az ajtaja kinyílt

– Szállj be... megyek én is.

Elhelyezkedtek egy üres fülkében. Pinton érdeklődött:

– Tudod a célszámot?

– (Volt ebben még egy kis ravaszság.)

– Kettőszázegy – bólintott Liuna.

(Pinton végérvényesen megnyugodott.)

Liuna megnyomta a kettes, nullás, egyes gombot, derékszögbe állította a "startert". A minifurgon puhán, lágyan megindult...

Ugyanabban a másodpercben Viktor Szíriusz lakásán jelzett a videfon. Leonida néni éppen uborkát kovászolt a konyhában. Tempósan megtörölgette vizes kezét, bekapcsolta a készüléket.

– Itt Viktor Szíriusz lakása.

– Itt Helga Renard. Maga az, kedves Leonida? Képre kapcsolok.

– Én is...

Pierre anyukája a 18-as kupola városban pompázó Állami Arborétum igazgatói irodájából videfonált, Leonida a 28-as kupolavárosban cifrálkodó, álkokó villából, egymástól 693 kilométerre... (Nem mondhatom, hogy *légvonalban*, mert a Holdon nincs levegő. Helyette mondjuk: *lézersugárvonalban*.) Egymásra mosolyogtak.

– Jóholdat, kedves Helga igazgatónő! örülök, hogy látom! Mivel szolgálhatok?

– Szinusz kapitányt keresem.

– Sajnos nincs itthon. Elment.

– Nem tudja, hova?

– Nem szokta megmondani, csak ha bejelentett videfonhívást vár. Most azonban nem szólt semmit... Mi történt, kedvesem? Csak nincs valami baj?

– De, azt hiszem, baj van.

– Szent Leonida! Baj van?... Micsoda?

– Nem tudom. Kocsis miniszter hívott fel alig pár perce. Viktort kereste. Azt mondta, nem találta otthon...

Leonida csodálkozott.

– Nem tudok róla, hogy kereste volna. Én egész nap ki sem tettem a lábamat a házból... Ó! Sejttem már! Alig tíz perce Roberto Namora a Hírközből valóban kereste Viktor Szíriuszt. Biztosan a miniszter urat akarta kapcsolni. De hát mi történt? Mit mondott a mi Jánosunk?

– A világból videfonált, útban a Holdra. Nagyon röviden csak annyit,

hogy ijesztő híreket hallott a Holdról. Azonnal elindult hozzánk a Világállam leggyorsabb graviplánján. Nemsokára megérkezik. Egyenesen Viktor lakására megy. Azt kéri, legyen otthon Viktor meg maga, kedves Leonida és a gyerekek: a Négyek Tanácsa, és legyenek ott én és Perez Casteiro. Így mondta.

– Akkor igazán baj lehet!... Mondtam én, hogy ez lesz a vége. Most majd kiderül, hogy igazam volt: szellemek garázdálkodnak a Holdon!

Helga ijedten kérdezte:

– Miféle szellemekről beszél, Leonida?

– Ne szólj szám, nem fáj fejem! Majd ők elmondják... Szóval: Viktor Szíriuszt előkerítem, meg Perez Casteirót is *nemsokára*. Erről kezeskedem. De a gyerekeket... Ki tudja, hol vannak most, és hol lesznek *nemsokára*?...

– Nemsokára megérkezünk...

(Ezt már Liuna mondta, aki a minifurgon egyik fülkéjében Pinton mellett kuporgott. Úticéljuk a 201-es kupolaváros volt.)

– Velem maradsz?... Azt ígérted, segítesz!

– Amit ígértem, meg is tartom... ha *lehetséges*. Hacsak erőszakkal el nem szakítanak minket egymástól.

– Azt nem engedem!...

– Gyenge vagy te ahhoz, Pintonkám. De egy kis furfanggal bebiztosíthatjuk magunkat.

– Mondd a furfangot! Benne vagyok!

– Nézd csak: jó erős bőrvet csatoltam a derekamra. Ezzel a bőrvvel egymáshoz kötözzük magunkat. Mondjuk, a te jobb karodat az én bal káromhoz. Akkor már nem tudnak *könnyen* elválasztani minket!

– Jó! Nagyon jó! Kössük össze magunkat!

– Nem most... majd ha megérkeztünk. – Lassított a minifurgon. – Ez már a kétszázegyed! – Fékezett és megállt.

– Gyere, Liuna, szálljunk ki!... Tudod, merre kell menni?

– Természetesen tudom. Körülbelül ötszáz métert a vak alagútban. Előremegyek...

– Te mindent tudsz! – mondta Pinton nagy tisztelettel. – Induljunk!

Elindultak. Lábuk alatt csikorgott a bazaltzúzalék. Liuna figyelmeztette a kisleányt:

– Vigyázz! Köves a talaj, nehogy megbotolj! Légy óvatos!

Lépegettek, kerülgették a nagyobb omladékköveket.

– Látod ott azt a nagy, kör alakú foltot?

– Látom. Tudom, az az ezüst gömb.

– Honnan tudod? Hiszen te ma jössz *először*!

– Tájékoztattott valaki.

Szótlanul botladoztak tovább. Pinton oldalát fúrta a kíváncsiság. Csak megkérdezte:

– Az ezüst tanár?

– Nem szabad elárulnom. A szavamat adtam...

Lépegettek... Liuna megfogta Pinton karját.

– Alljunk meg. *Most* szíjazzuk össze magunkat!

A szíj széles volt, és erős.

– Nagyszerű! – ügyeskedett Pinton. – A könyököm fölé tekerd! Jól húzd meg! Húzhatod, nem fáj!

Kipróbálták. A szíj keményen tartott.

– Kész! Pompás!... Mehetünk tovább, de *egyszerre lépünk*, különben felbukfencezünk!

Pinton nagyokat nevetett. Tetszett neki a kényszerű menetelés. A zúzalék csikorgóit a lábuk alatt...

– Nézd, Li!... Látod?... – lelkesedett a fiú. – Az ezüst gömb! Már fénylik!

– Gyönyörű!

– Majd meglátod, belül milyen csodálatos! És milyen kellemes!

A lány alkalmasnak vélte a pillanatot, hogy megkérdezze:

– Szereted az ezüst tanárt?

– Nagyon szeretem. Kiváló *ember*, olyan... olyan, mint Szíriusz bácsi... olyan, mint te vagy!

Megálltak.

– Itt vagyunk! – suttogta megilletődötten a kisfiú.

– Itt vagyunk... – mondta határozottan a lány. – Tedd a kezed a kilincsre... nyomd meg! Nyisd ki!

Az ajtó azonnal nyílt. Éles, durva fényözön csapott a szemükbe. Szinte vakított. Liuna fölajdult:

– Jaj! Rettenetes!... Ezt a szikrázást, ezt a perzselő forróságot nem lehet elviselni!

– Gyere, Liuna! *Ne húzasd magad!*... Nincs itt semmiféle fény, se forróság!... Gyere!

– Jaj! Nem tudok lépni!... Húzzál, Pinton! Húzzál!... Meggyulladok! Elégek!... Húzzál!

– Bent vagy már?

– Majdnem... Húzzál!... *Becsukódott mögöttük az ajtó.* – Benn vagyok, de a fénytől nem látok semmit. Megvakít!...

– Ugyan! Miket beszélsz összevissza!... – Udvariasan köszönt valakinek, aki *láthatatlan* volt: – Jóhó! kedves ezüst tanár bácsi!

A láthatatlan valaki mély, zengő basszus hangon fogadta:

– Jóholdat neked is! örülök, hogy eljöttél, tudós barátom. *Békesség – szeretet!* Remélem, hogy végre veled sikerülni fog a Nagy Kérdések tisztázása...

Nem folytathatta, mert Liuna bátor, csengő hangon megszólalt:

– Kedves láthatatlan bácsi! Nem lehetne ezt a nagy fényt kikapcsolni, hiszen megsülök, megvakulok tőle.

A hatás, amit ez a kérés kiváltott, furcsán félelmetes volt. A basszus hang tulajdonosa rémülten, a félelemtől reszketve dadogni kezdett:

– Ki... ki az?... Ki van itt?... Ki beszél itt?... Ho... hogy kerültél ide?... Nem látlak!... Ki vagy?...

– Földi ember vagyok. Nyitva volt az ajtó. Bejöttem. Különbem én sem látlak téged.

– Óóóó!... Óóóó!... Földi ember! Könyörgök, ne bánts! Próbáld leküzdeni gonosz indulataidat!... – Sírva rimáncodott: – Kérlek szépen, ne ölj meg! Ne vágd le a fejemet! Ne feszíts keresztre! Ne szúrj hasba! Ne tépd ízekre a testemet! Ne hurcolj gázkamrába!... Kegyelmezz! Ne bánts! Ne bánts!...

Liuna hangosan fölnevetett.

– Hé, te láthatatlan! Sült bolond vagy? Mit képzelsz rólam?... Nem akarlak én téged egy ujjal se bántani. Csak arra kérlek, kapsold ki ezt a fertelmes fényt, mert megvakít.

A sugárzó fényesség *mögül* gyáva esedezés érkezett:

– Azt nem tehetem, mert akkor *meglátsz*, és nem véd meg tőled semmi. Félek! Nagyon félek!

– Kitől félsz?

– Tőled!

– Tőlem?! Egy kislánytól?... No várj csak... – Himnikus hangon énekelni kezdett: – "Békesség!... Szeretet!"

Csend. Liuna megismételte:

– "Békesség!... Szeretet!"

A láthatatlan még nem bízott... de kíváncsi lett.

– Azt énekelted: békesség – szeretet?

– *Azt.*

– Gondolod *is*, vagy csak mondod?

– Egész szívemmel *akarom!*

A láthatatlan felujjongott:

– Nagyszerű! Nagyszerű!... Érzem, hogy akarsz is! Akkor nem kell félnem tőled! Kiolthatom a védőfényt!... Békesség – szeretet!

És kialudt a vakító sugárzás. Liuna *meglátta* láthatatlan beszélgetőtársát. Mintha puha acélszövet köntösbe öltözött, felnőtt ember nagyságú LÉNY lenne. Nem volt földi ember, az bizonyos. De hasonlított hozzá. Teste, feje, két

karja, két lába volt... elnagyolva mindez. *Hiányoztak róla a részletek.* Feje búbjától a talpáig csillogó, ezüstszínű, lágyan hajladozó fémből volt *mindene.*

Liuna nagyot sóhajtott.

– Ó... így már egészen más! A láthatatlan látható lett! Üdvözöllek, idegen!

– Viszontüdvözöllek, földi ember! Én is látlak. Te elég nagy vagy... és olyan, akit ti nőneműnek neveztek.

– Nálatok talán nincsenek nőneműek?

– Nincsenek se nőneműek, se hímneműek. Nálunk mindenki kétnemű.

– Akkor ti hogyan szaporodtok?

– Minden ivarérett acrai időnként megkettőzi önmagát.

– Tehát osztódással – állapította meg Liuna.

– Igen... Te nagyon okos vagy, okosabb, mint a négy tudós, akikkel tíz napja kínlódom: Tudod, mi az osztódás.

– Mifajta "tudósokkal" kínlódsz?

– Ezzel a négygel, akik ma is ide jöttek. Ott alusznak a kereveten. Pihentetem az agyukat a beszélgetésre. Ott fekszik az is, aki behozott.

– Valóban! Pinton... Julio... Fritzi... és Yudi. De hiszen ezek nem tudósok, hanem éretlen gyerekek!

– Mit jelent az, hogy *éretlen gyerekek*?

– Nemrég születtek. Még nem tudnak semmit. Az ezredévek alatt felhalmozódott emberi tudásnak talán egymilliomod részét sem ismerik!...

Az idegen lény valósággal *elsápadt.* Fényes ezüst teste megfakult, szürke lett.

– Hej! Haj!... Szörnyű gyanú ébredt bennem!... Biológusaink végzetesen tévedtek! Eddig ugyanis te vagy az egyetlen földi ember, aki érti, amit mondok... De te sokkal nagyobb vagy a többieknél!

– Mert csupa kisgyerekekkel beszéltél eddig.

– A mi társadalmunkban minél kisebb valaki, annál bölcsebb, *mert annál idősebb!* Legnagyobb tudósaink egészen kicsinyek. Akkorák, mint a tenyered.

– Földünkön éppen fordítva van. Ahogyan növünk, egyre többet tanulunk és tudunk. Államunk legokosabb embere két méter magas, 102 éves, Viktor Szíriusznak hívják. Nekem atyai jó barátom, övele kellene találkoznod és beszélgetned. Mondd, kedves ezüst tanár úr, neked odahaza *van neved?*

– Diol-17 vagyok, ami azt jelenti, hogy a Diol elnevezésű szelíd tudósok családjában én vagyok a tizenhetedik, aki örökölte az eddigi Diolok összes tudását.

– Hol éltek? Meg tudod mondani?

– Igen. Méghozzá a ti *elnevezésiek szerint!* Az Athayr rendszerben, az Acra bolygón.

– Az nagyon messze lehet.

– Ti úgy határozzátok meg, hogy 16 fényévnnyire.
– Fénysebességgel utaztál?
– Dehogy, ötször lassabban.
– Akkor... tizenhatszor öt... nyolcvan földi évig tartott az utad. Hány éves vagy, kedves Diol-17?

– Tizenöt.
– Az hogyan lehetséges? Hogyan utazhattál nyolcvan évig tizenöt évesen?... Ó, persze! Az Einstein-féle relativitáselmélet...

– Semmiféle Einstein nevű tudós nem utazott velem! Az úgy volt lehetséges, hogy nem én kezdtem el az utazást, hanem a nagyapám, Diol-15. Ő az indulás pillanatában 25 éves volt. Huszonöt esztendeig utazott, akkor osztódással életre kelt apám: Diol-16. Ő folytatta a kozmikus utat kereken negyven évig. Akkor születtem meg én, szintén osztódással, és én érkeztem meg hozzátok 15 év múlva. Ez összesen nyolcvan esztendő.

– Értem. De mi történt az osztódás után nagyapáddal és apáddal?
– Ők, miután átadták éntudatukat és összes tudásukat az újszülöttnek, teljesen kiürülve lassan zsugorodni kezdtek. Egészen kicsik lettek... borsószem nagyságúak... azután elporladtak...

Liuna megborzongott.

– Szörnyű lehet így elmúlni...
– Tévedsz, okos földi ember. Tudósaink azt állítják, hogy az osztódás utáni rövid élet a legboldogabb szakasza létünknek. Csupa fizikai és szellemi gyönyör.

Liuna csavargatta piros-göndör rövid hajacskáját.

– Ha helyesen következtetek, akkor ti az életben csak egyszer osztódtok, azaz *egyszer* szaporodtok...

– Helyesen következtetsz.
– Akkor viszont az Arca bolygón élő emberfajta száma *állandó*, nem csökken, nem szaporodik.

– Ez is helyes. Olyan elenyészően kicsi a meddő nem osztódók száma, és olyan rendkívül ritka a hármass osztódás, hogy nem befolyásolja acrai testvéreim létszámát.

– Meg tudnád mondani, hányan éltek az Acrán?
– A ti számítástok szerint ötmillióan.
– Ötmillió *örök életű lény!* Mert örök életűek vagytok, hiszen a szellemetek nem pusztul el soha, a tudásotok a halállal nem enyészik semmivé. Időnként új és új hordozótestet kap. A tudás nálatok közkinccs marad. Nincsenek alapfokú és középfokú iskoláitok, mert azokon a szinteken nincs kit tanítani...

Most különös dolog történt. Diol-17 egyik karnyúlványával csapkodni kezdte azt a golyót, amit a fejének nevezhetünk. És keservesen jajgatott hozzá:

– Ajajaj! Ajajaj!... Miért nem találkoztam veled korábban! Te mindent megértesz, mindent kitalálsz, mindent tudsz!

– Ne keseregj. Megígérem, találkozni fogsz Viktor Szíriusszal. Az "ezüst tanár" nem vigasztalódott.

– Sajnos nem lehet! Nem lehet!

– Miért nem?

– Lejárt az időm. Már csak két földi napot tölthetek itt, mert fogyóban az ürgömböm hajtóenergiája! Utána már csak annyi marad, amennyivel hazaérek.

– Két nap valóban kevés, *de a semmihez képest végtelen sok!*...

Diol-17, kérdezek valamit. Válaszolj őszintén... Itt fekszik az ezüst kereveteden ez a négy ártatlan kisgyerek. Mondd, mit tettél velük?

– Semmi rosszat, csak engedelmeskednek az akaratomnak. Beszélgetni szerettem volna velük. Egy kis füzetbe minduntalan ötösöket írtattak velem. Láttam, örültek neki. De beszélgetni nem tudtak...

Liuna türelmesen magyarázta:

– Nem tudtak, mert nincs mondanivalójuk számodra. De ha lenne, akkor sem tudnák közölni, mert megbénítottad az akaratukat.

– Utasítottak a Vezető Tudósok, hogy csak megbénított akaratú *emberrel* beszélgethettek, mert különben veszélyben az életem! És veszélybe kerül a küldetés sikere is.

Liuna kedves gúnnyal válaszolt:

– Érdekesen parányi eszűek a te Vezető Tudósaid. *Velem* tudsz beszélgetni?

– Nagyszerűen!

– Megbénítottad az akaratomat?

– Nem volt rá időm.

– Veszély fenyegeti az életedet?

– Nem... nem tudom... talán nem. Békesség – szeretet!

– Békesség – szeretet!... A gyerekekért aggódnak a szüleik. Engedd őket haza.

– Mit jelent az, hogy aggódnak?

– Azt gondolják, hogy valami rosszat cselekszel velük. Hogy elpusztítod őket.

Diol-17 felháborodva tiltakozik:

– Én?... Mi?... Acrai ember soha semmilyen élőtet nem pusztít el!

– *Ezt a szülők nem tudják.* Küldd őket haza!

Diol-17 jajgatni kezdett, miközben kéznyúlványai végét tördelte.

– Jaj! Jaj!... Rengeteg fáradsággal szereztem ezt a négy kísérleti alanyt. Most mondjak le róluk... kezdjem előlről?... Jaj!... Hiszen nincs is rá időm!

– Mit jajgatsz? A "kísérleti alanyaidd" számodra teljesen értéktelenek. Hazaviszem őket, és visszajövök helyettük én! Megígérem!...

Diol-17 ezüst köntöse ragyogni kezdett.

– Megígéred?... Visszajössz?

– Szavamat adom. De... ki tudnád törölni az emlékezetükből mindazt, amit melletted láttak, átéltek?

– Igen, könnyen kitörlöm. Nem fognak emlékezni semmire... – Köntösének a fénye vesztett erejéből. – De... de mi lesz velem? Mi lesz a *küldetéssel*... ha te nem jössz vissza?

Liuna nem válaszolt, csak ránézett tiszta fényű szemével. Már nyitotta szóra az ajkát... amikor az ezüst köntös ismét felragyogott. Diol-17 tiltakozón felemelte a "kezét".

– Ne mondj semmit! Látom a szemedben, hogy testvérem vagy az igazmondásban, az ígéretek megtartásában. Felébresztem a négy tudóst... azaz a négy gyermeket, vidd őket magaddal. Én várlak téged vissza... Mikor jössz?

– Ma már nem. Fel kell keresnem édesanyámat... Ő is aggódik.

– Ő is azért aggódik, mert azt hiszi, hogy elpusztítalak?

– Ezt ő nem hiszi, mert tudja mindazt, amit én tudok. Én tudom, hogy te jó vagy, melletted biztonságban érzem magam. Ő azért aggódik, mert az édesanyám, és szeret.

Csend... rózsaszínű némaság... az ezüst köntös rózsaszínt sugárzott... Diol basszusa lágy baritonra szelídült:

– Milyen jó nektek, földi embereknek, hogy van édesanyátok, aki szeret, és akit szerethettek... Mikor jössz?

– Holnap reggel. A mi időszámításunk szerint Nox-266-ra itt leszek. Ismered az időszámításunkat?

– Igen. Megtanultam, mielőtt elindultam. Holnap várlak...

Még ugyanazon a napon történt. Nox-285-kor megszólalt a Szíriusz-ház harangja: *dó-szó-re*... Leonida néni sietett beengedni a bekéredzkedőt. Kocsis János miniszter állt a kapu előtt.

– Jóhódat, kedves Leonida!

– Jánosom!... Miniszter úr!... Nagyon vártuk!... Jöjjön be. Itt vannak mind, akikkel találkozni akar: Viktor Szíriusz, Perez Casteiro, Helga Renard, no meg én is... Fáradjon be! – és maga elé engedte a kedves vendéget.

– Jóhódat kívánok mindenkinek! Szíriusz kapitány megölelte régi barátját.

– Jóhódat, János!

– Végre megjött! Jóhódat! – köszöntötte Helga Renard is.

– Tegyük félre minden formáságot – kezdte nagy lendülettel a miniszter –, üljünk le, és vágjunk a dolgok közepébe!... Azaz... hol vannak a gyerekek?

Szíriusz magyarázkodott:

– Az igazság az, hogy tulajdonképpen ők lettek figyelmesek bizonyos szokatlan jelenségekre. Részvételi jogukat nem lehetett elvitatni. Reggel elmentek felderítésre... Nem tudjuk, hová, de nemsokára jönniük kell.

Kocsis Jánost meglepte a közlés.

– Úgy?... Szóval tudtok a dologról?

– Nem biztos, hogy ugyanarról a "dologról" beszélünk. A mi "dolgunk", vagyis amit a Négyek Tanácsa igyekszik földeríteni: négy kisiskolás gyanús kimaradása és időnkénti eltűnése...

Kocsis János valósággal elképedt.

– Ugyan! Csak nem képzelitek, hogy igazolatlan iskolai mulasztásokért mint egy örült a Holdra rohanok?! Súlyos jelentőségű, félelmetesnek tetsző híradást vettünk. Ma hajnalban jelentette az *Orion-66* stacionárius űrlaboratórium, hogy szokatlanul hatalmas energiagócot érzékelnek valahol Föld- vagy Hold-közelben! Olyan mennyiségű energiát, amely képes lenne a Földet és a Holdat percek alatt felperzselni, hamuval és korommal borított, lakatlan sivataggá változtatni!

– Szent Leonida! Hát mégis nekem lett igazam! Elpusztít minket a Hatalmas Gonosz! És a gyerekek ezt a Hatalmas Gonoszt keresik, hajszoják!

– Igaz ez, Viktor? – döbönt meg Kocsis János.

– Igen is, nem is. Ami a nagy erejű energiagócot illeti, arról tudunk. Létezését a gyerekek fedezték fel, és azt is, hogy *összefüggésben áll az iskolából kimaradó gyerekekkel*. Gonosz indulatot, kártevő szándékot azonban nem tételezünk fel róla. Nyolc éves gyermekek tíz napja tartják vele a kapcsolatot, és eddig nem esett bántódásuk...

Megszólalt a videfon hívójele.

– Leonida, kérem – szólt Szíriusz kapitány –, nézze meg, ki keres. Ha lehet, hívjon fel később.

Leonida kapcsolta a készüléket.

– Viktor Szíriusz lakása.

– Csókolom, drága Leonida néni! Liuna vagyok. Képre kapcsolok.

– Kislányom! Hát élsz? Hát megvagy?!... Mondd, mi történt veletek? Hol vagytok?

– Nincs semmi bajunk. De nagyon kevés az időm, majd mindent meg tetszik tudni. Kérem Szíriusz bácsit! Nagyon fontos!

A kapitány már oda is ért.

– Itt vagyok, Liuna. Jelenteni akarsz?

– Bocsánat, nincs időm magyarázkodásra! Kérem, bízzanak bennem, és teljesítsék a kérésemet!

Szíriusz kapitány *azonnal döntött*.

– Mondjad!

– Valamennyi érdekelt gyerek elindult haza. Mindenki jól van. A kicsik a szüleikhez mentek, Pierre, Berci és Pinton Szíriusz bácsi lakására. Ne kérdezzenek tőlük semmit, ne faggassák őket, nem tudnak válaszolni, *mindent elfelejtettek!* Én most édesanyámhoz megyek, *beszédem van vele.* Ne aggódjanak, minden rendben lesz... Azt hiszem, holnap lezárjuk az ügyet. Megígértem *neki*, ha elengedi a gyerekeket, reggel visszamegyek hozzá: *beszélgetni...*

– Ne keressenek, és ne próbálják megakadályozni! Ezzel mindent elronthatnak!

Katt! (Kikapcsolta a készüléket.).

Leonida kétségbeesetten siránkozni kezdett:

– Jajajaj!... Kihez mész vissza? Ki az a *neki*?... Szent Leonida! Letette... Jánosom, lelkem, mondja, mit csináljunk? Holnap visszamegy ahhoz a rusnya szellemhez! Egyedül lesznek! Az a gonosz azt tehet vele, amit akar!... Miniszter úr! Maga ezt hagyja?!

– Kénytelen vagyok hagyni, kedves Leonida, tehetetlenek vagyunk. De nem reményvesztettek! Liuna okos, nagyon okos... tudja, mit csinál!

– Tizenhat éves, még gyereklány! Honnan tudná, *milyen az élet?*

Szíriusz kapitány szólt közbe:

– Tanácsolok valamit: beszéljünk az édesanyjával.

– Jó tanács! Igaza van! – örvendezett Leonida. – Azonnal felhívom lenhajú Aino asszonyt!... Talán még nem érkezett oda... talán megelőzzük. Megkérdezzük... – Izgatottan nyomkodta a videfon számait. – Beszéljen vele maga, Viktor Szíriusz.

– Inkább János – ajánlotta a kapitány. Bársonyfinom női altot közvetített a videfon:

– Itt a Központi Könyvtár.

– Itt Kocsis János.

– János!... Kocsis János!...

– Képre kapcsolok.

– Én is. Üdvözöllek, János! Rég nem láttalak. Alig változtál! Olyan vagy, mint azelőtt...

– Te is... Tampere lenhajú lánya!

Aino asszony északi madonnaarcát szomorkás mosoly fátyolozta.

– Nagyon régen volt... Te most itt tartózkodsz a Holdon?

– Igen. Olyan ügyben, ami a lányodat is érinti.

– Ismerem az "ügyet". Liuna beszélt róla.

– Mikor?

– Ma egész nap kapcsolatban álltunk egymással. Rendszeresen tájékoztattott.

- Hogyan? Mivel?
- Egy Luna-RX adó-vevő van nála. Ezt a könyvtár stúdiója tudja venni.
- Örömmel hallok. Akkor nyilván *tudsz mindent*.
- *Mindent* azért nem – tiltakozott nevetve Aino.
- De azt, hogy most hol tartózkodik, talán megmondta.
- Nem. Megígérte neki, hogy nem árulja el.
- *Kinek* ígérte meg?
- *Neki*.
- Ki az a *neki*?

– No látod, ezt sem tudom. *De tudni fogom*. Liuna ugyanis nemsokára idejön a könyvtárba, és beszámol az eseményekről.

– Így mondta nekünk is, ezért siettünk felhívni téged még a lányod odaérkezése előtt, hogy megkérdezhessük: mit tanácsolsz, mit tehetnénk érte?

– Semmit. Ismerem a lányomat. Vagy *egészen fiatalon* feláldozza életét az emberiségért, vagy *egész hosszú életében* az emberiség boldogságáért fog harcolni!

– Reméljük, ez utóbbi történik majd – mondta Kocsis János.

– Ámen... – pecsételte meg Leonida néni.

– Tehát döntöttünk – jelentette ki Szíriusz kapitány. – Engedelmeskedünk a kis piros hajúnak, mint általában...

Még mindig a tizenötödik napnál tartunk. Igaz, hogy már estebe hajlik az idő, Londonban húsz óra van, Moszkvában huszonkettő, Hold Államban Nox-278. Liuna most szállt ki a kettes kupola város minifurgon-állomásán az 1057-es szerelvény VII-es vagonjának 8-as fülkéjéből. Rengeteg volt az utas. A légpárnás vonat zsúfolva volt, de most teljesen kiürült.

A lány követte a tömeget. Feltűnt egy ragyogóan kivilágított, cifra, hatalmas épület... sokszínű portál... fényt lövellő óriás betűk: LUNA PLASZTIKINO. Hold Állam egyetlen filmszínháza, ahol háromdimenziós, színes, szagos filmeket játszanak.

A ma esti előadás félóra múlva kezdődik. Kíváncsian megnézte, mit adnak? AZ UTOLSÓ ÉLŐ EMBER!... Ismerte. Látta már. Borzalmasan buta rémfilm volt! ("Szörnyűség! Miért engednek ilyen silány, ízlésromboló selejtet gyártani és előadni! Ha tőlem függne, betiltanám!")*

[* 2509-ben, amikor Liuna Steff a Világállam elnöke lett, betiltatta a rémfilmeket. A rendeletet három hónap múlva vissza kellett vonatni. Sajnos az emberek kulturális igénytelenségével és butaságával még a XXVI. században is számolni kellett.]

A tömeg betódult a plasztikino előcsarnokába, öt perc múlva jött a másik 336 ember, aztán ötpercenként újabb és újabb 336, amíg meg nem telt a háromezer személyes nézőtér!

Liuna, most már egyedül, továbbsétált... keresztül egy pálmaligeten... meg egy virágdíszbe borult kis parkon. Itt már feltűnt a Hold Állami Könyvtár

hatalmas épülete. Az előcsarnokban rajta kívül teremtett lélek nem volt... de kitűnően működtek az érzékelőkamerák. Ugyanis köszöntötte őt egy hangszóró: "Jóhoidat, kislányom! Szállj be a C liftbe, a tizedik emeleten vagyok. Várlak a kis tanácsteremben."

Engedelmesen elindult a C lift felé...

Ugyanekkor megcsendült a harangszó Szíriusz kapitány házában. Megérkezett Pierre, Berci és Pinton. Leonida nyitotta a kaput.

– Jaj, lelkem gyermekem!... – Tapogatta a kisfiú mellét, hasát, homlokát. – Hát megvagy egészen?!

Pinton ficáncolt.

– Tessék hagyni! Csi... csiklandós vagyok!

Leonidának potyogtak a könnyei.

– Azt hittük, hogy nem látunk többé! Hogy elpusztított a Gonosz!

– Kiről tetszik beszélni? – kérdezte a kisfiú csodálkozva. – Ki az a gonosz?

– Leonida néni nem tudja, mit mond. Ne figyelj rá! – szólt közbe Szíriusz kapitány, aki megjelent a gyerekek fogadására.

– Én? Nem tudom, mit mondok? – húzta fel az orrát sértődötten a Szíriusz-ház "konyhakirálynője". – Legyen! Nem szólok többé egy szót sem!...

Megyek mosogatni!

És büszkén elvonult.

Most lépett elő Kocsis János. Bercinek örömeiben fülig szaladt a szája.

– Édesapám... édesapám itt van?!

– Jóhoidat, fiam! Látom, kitűnő színben vagy, csak kicsit poros a ruhád.

– A 201-es kupolaváros félbehagyott, feltúrt alagútjában feküdtünk, Pierre meg én... Úgy látszik, elaludtunk, vagy elaltattak minket... Nem tudom, hogy kerültünk oda, Pierre sem emlékszik semmire... Engem Liuna ébresztett fel. Ő hozta magával Pintont, és ő adta át Szíriusz bácsi üzenetét is, hogy azonnal jöjjünk ide. Hát itt vagyunk... De hol *van Liuna?*...

Mi tudjuk, hogy akkor éppen az édesanyjánál volt, a Központi Könyvtárban. Félórája beszélgettek. Liuna ott tartott, hogy...

– Diol-17 azt mondta: "Milyen jó nektek, földi embereknek, hogy van édesanyátok, aki szeret, és akit szerethettek..." Kis szünet után megkérdezte: "Mikor jössz?" "Holnap reggel, Nox-266-kor itt leszek..." Megígértem neki, nem csaphatom be.

– Valóban nem csaphatod be.

– Belátod, édesanyám?

– Belátom. El kell menned *hozzá*.

– Nem féltesz?

– De... nagyon féltetek.

– Diol-17 tiszta lelkű, becsületes acrai ember... nem akar nekem rosszat.

- Biztosan nem akar rosszat.
- Mégis féltesz?
- Rosszakarat nélkül is lehet rosszat cselekedni. Butaságból, véletlenül, kényszerből... Lehetnek olyan energiái, amelyeknek nem parancsol... erősebbek nála...
- Akkor miért nem mondod, hogy ne menjek?
- Mert hiába mondanám... és mert a helyedben én is elmennék...
Nagyot hallgattak...

Azután Liuna morzsolgatni kezdte a szavakat, mint egy imádságot:

- Visszamegyek hozzád, ELSŐ IDEGEN LÉNY A FÖLDÖN, AKI A NAPRENDSZEREN KÍVÜL SZÜLETTE, és beszélgetni fogok veled, segíteni fogok neked... Tudom, hogy ezt a hihetetlen vakszerencsét semmivel sem érdemeltem meg..., de ha már belecsöppentem, igyekezni fogok a helyzetet becsületesen és okosan kihasználni. Lehet, hogy az emberiség új korszakát vezetem be... de lehet az is, hogy belebukom. Úgy érzem, kötelességem befejezni, amit elkezdtünk. Édesanyám nem akadályozza meg...
 - Szeretettel figyellek majd. Légy bátor és erős!
 - Bátor leszek és erős... Holnap reggel elkezdem.

HÍREK A GALAKTIKÁBÓL

A Galaktika Figyelője jelenti

Mint arról már hírt adtunk, a Kék Bolygó (Föld) és holdja térségében a Nagy Kutatás munkálatai nehézkesen haladnak. Illetékesek véleménye szerint megbízott szelíd tudósunk, Diol-17, szabotál. Crax-25 tábornok "agyalágyult civilnek" tartja kollégáját. *Ez valóságos hazaárulás!* Elhatározta, hogy közbelép. Cselekedni fog. Honvédelmi ürgömbjét elsötétítette, ügyesen leereszkedett a Holdra, elvégezte a szükséges manővereket, feketén, láthatatlanul elhelyezkedett Diol-17 ürgömbje tözsomszédságában, és kijelentette: *No, majd én rendet teremtek! Katonás rendet!* Bekapcsolta szuperérzékeny kémészlelőit. Ettől kezdve látja és hallja mindazt, amit Diol-17 ürgömbjében cselekszenek és mondanak.

TIZENHATODIK NAP

Ezen a szombati napon Liuna, Nox-266 előtt húsz perccel, háromezer

kilométeres sebességgel közeledett a 201-es kupolaváros felé. Egymaga ült a fülkében. Elővette kicsiny Luna RX adó-vevőjét, hallgatóját a füle mögé tapasztotta, és leadta a hívójelet: ííí-i-i... ííí-i-i...

– Itt Liuna... itt Liuna... Máris érkezett a válasz:

– Itt édesanyád. Szép tiszta a vétel. Honnan beszélsz, kislányom?

– Útban vagyok *őhózzá*. Pár perc múlva kiszállok a 201-es kupolavárosban. Szeretném, ha ettől fogva állandóan vennéd az adásomat.

– Ahogyan tegnap megbeszéltük. Felkészültem rá. E perctől kezdve minden hangot rögzíték, amit a mikrofonod közvetít.

– Köszönöm. Akkor hát elkezdem...

Hangja önkéntelenül ünnepélyesebbé színeződött, pedig elhatározta, hogy *roppant egyszerűen fog beszélni*. De nem lehet... Csodálatosan nagyszerű ez a pillanat! Az ember első találkozása egy idegen bolygóról érkezett lénnel!... ("Liuna, mit tétovázol, mit mafláskodsz! – szidta önmagát. – Diol-17 is *ember*, olyan, mint te... *csak egy kicsit más*.") Nekidurálta magát, és elkezdte:

– Én, Liuna Steff, Hold Államban lakó 16 éves egészségügyi szakiskolai növendék, a mai napon, vagyis 2481. október 10-én találkozni fogok a Holdon leszállt Diol-17 nevű szelíd tudóssal, aki az Athayr körzetben lévő Acra bolygóról érkezett hozzánk... Már kiszálltam a minifurgonból... közelíték az űrgömbhöz, amely most láthatatlan, illetve helyét hatalmas, kör alakú fekete folt foglalja el. De mintha ez a folt most nagyobb lenne, mint tegnap volt!... Bizonyára változtatja a térfogatát. Akik érkezésekor látták, száz méter átmérőjű, fényesen világító gömbről meséltek... Már itt állok előtte. Fekete... fekete... fekete minden, de tudom, hogy *itt van a bejárati ajtaja*. Ni csak! Magától kinyílik egy ajtószárny méretű fekete síkidom... és én megteszem *önként azt* a három lépést, ami talán Földünket és az Acra bolygót egykoron testvériesen összekapcsolja!... Az űrgömb ma sokkal barátságosabb, mint tegnap volt. A hatalmas ezüstember-forma szívélyesen int a "kezével".

– Hát visszajöttél *mégis*?

– Hiszen megígérttem.

– Ti emberek sok mindent megígértetek már, amit nem tartottatok be!

– Ezt te honnan tudod?

– Tudásaink jól ismerik a földi ember történelmét. – Mikor és hogyan ismerték meg?

– *Neked* elmondom. A ti időszámításotok szerint kétszáz évvel ezelőtt, vagyis 2281-ben egyik űrbiztonsági cirkálónk óriási idegen űrhajó közeledését jelentette. Felszólította megállásra, de az űrhajó nem válaszolt, nem állt meg. Cirkálónknak sikerült az engedetlen vendéget elektromos erőterbe zárnia, sebességét lecsökkentette... és szabályosan leszállásra kényszerítette bolygónk egyik űr kikötőjében. Az űrhajó fantasztikusan nagyméretű, otromba

jószág volt, durva fémtestének mocskos, töredezett a borítása, formája kezdetleges. Tudósaink és technikusaink előbb sugárvizsgálatnak vetették alá. Megállapították, hogy belsejében tökéletes a mozdulatlanság, életnek semmi jele. Engedélyezték a felnyitását, Fémvágóval könnyen eltávolították vaskos testéről az ajtókat. 1200 megfagyott földi embert találtak benne! Hajtóműve és hőszabályozója legalább tíz éve nem működött. A szerencsétlenül járt ócska űrhajó a csillagközi gravitációs erőter által meghatározott pályán haladt... hányódott ide-oda. *Prokyon* volt a neve... Persze akkor azonnal mindezt nem tudtak róla.

A nevét sem, és azt sem, hogy honnan jött. Tudósaink száz évig tanulmányozták a *Prokyon*-leletet, a benne talált 113 könyvet, iratokat, naplókat, képeket. A könyvekből és a hangosan beszélő gépek hangzó anyagából rekonstruáltuk és megtanultuk az írásotokat, a nyelveteket... azt a változatát, amit ti világnyelvnek hívtok. Egy úgynevezett lexikonból pedig megismertük a Földön lakó lénynek: az embernek a történelmét. Kezdetről a lexikon készítéséig. Ismerjük életmódokat, szokásaitokat, testetek felépítését, szerkezetét, amely rendkívül hasonlít a miénkhez. Persze mindez több mint száz évet vett igénybe... és tudásunk korántsem volt teljes. Bőven akadtak benne "fehér foltok". (Ezt a kifejezést is töletek tanultuk.) Ezért a Legbölcsebb Tudósok Tanácsa úgy döntött, hogy közvetlen kapcsolatot kell felvenni a Földdel. A választás nagyapámra, Diol-15-re esett. Ő egyike volt a *Prokyon*-lelet legkiválóbb kutatóinak. Alaposan felszerelték életvédő berendezésekkel, és űtnak indították... *nyolcvan évvel ezelőtt*.

Liuna csodálkozva kérdezte:

– Azokra az életvédő micsodákra miért volt szükség?

– Mert tudósaink megállapítása szerint a földi ember *durva, vérengző, gyilkos szörnyeteg!* A könyveitekből tudjuk, hogy történelmek tele van háborúval, hódítással, erőszakkal, pusztítással, fosztogatással. Az erősebb megtámadta a gyöngébbet, embermilliókat öltek meg, városokat tüntettek el a föld színéről! Gondolj Trójára, Karthágóra, Hirosimára vagy Nagaszakira! Tudósaink állítják, hogy mióta ember él a földön, nem múlt el olyan perc, amelyben ember embert ne ölt volna! Nem beszélve a trilliószor trillió állat és növény életéről, akiket felfaltatok!

Liuna megdöbben.

– Ti mivel táplálkoztok?

– Kizárólag szervetlen anyaggal, amit saját testünk alakít át szervessé.

Liuna azonnal megtalálta a földi hasonlóságot:

– Tehát olyanok vagytok, mint a mi növényeink jó része. Azzal a különbséggel, hogy ti tudtok gondolkodni, dönteni és a helyeteket tudjátok változtatni. Higgyem el, hogy ez a fémtest ilyen csodákra képes? – kételkedett

a lány.

Diol-17 nagy lendülettel magyarázott:

– Amit te fémtestnek látsz, *nem az én testem*. Ez a fémburok az a gép, mely megóv minden veszélytől. Ennek én parancsolok.

– És te... *hol vagy?*

A szelíd tudós nem válaszolt azonnal. Fémburkolata megfakult, színét változtatta... aztán egyszerre felragyogott. Liuna ismerte már e jeleket: Diol-17 döntött.

– Úgy érzem, *neked* megmondhatom; *benne vagyok*.

Liuna ámulkodott:

– Benne?... Hol?... Mekkora vagy? Milyen vagy? Nagyon szeretnék látni!... Mutasd meg magad!

Diol hallgatott... Diol mozdulatlanra meredt... Diol ezüst védőburkolata valósággal megfeketedett...

Liuna ajkai közé vette a piciny hangtompítót, és amit így mondott, azt csak az édesanyja hallotta.

– Szegény Diol! Nehéz döntenie. Ütközik tudatában a kötelességteljesítés a félelemmel. Kapcsolatot teremteni küldték ide. Ráakadt végre egy olyan emberre, aki ugyanúgy kívánja a kapcsolatot, mint ő. Meg kellene mutatnia magát. De abban a pillanatban, amint kilép a gépből, védtelenné válik!... Gomolyog benne a vágyakozás, a kétség, a rettegés: "Jaj, mit tegyek... mit tegyek?... Ha a szörnyeteg ember leánya mégsem olyan szelíd, mint amilyennek mutatja magát... elpusztít, megöl, egyetlen mozdulatával megfojt! Mit tegyek?..."
Tudom, hogy ez kavarog a fejében... de az enyémben is. *Mit tegyek*, mivel nyerjem meg a bizalmát?... Talán azzal a köszöntéssel... azzal a két szóval?... Már mondom is neki: *Békesség – szeretet!*... Most hallgatunk mindketten. Aztán Diol szívében nagy-nagy elhatározás születik.

– Legyen. *Megmutatom magamat*.

– Édesanyám! Neked és mindenkinek, aki hallgatni fogja szavaimat, túlzás, ferdítés, hamisítás nélkül mondom el a tiszta igazságot, amit a szemem lát. A gép mellkasában, bal oldalon, ahol a földi embernek a szíve van, kinyílik egy kis kerek ajtó, tulajdonképpen *gömbszelet*. A mögötte feltáruuló, puha szörmével bélelt gömbben apró *emberke* mozog. Gyönyörű élőlény! Csillogó két szép szeme, domború homloka, aranyszínű, pihés haja és teste... és keze és lába is van! Egészen olyan, mint egy földi ember... de csak akkora, *mint egy földi mókus*. Rám mosolyog... beszélni akar... Figyeld!

– Látod, ilyen vagyok... és ilyen a hangom, ilyen vékonyka és gyenge, ha a gép nem transzponálja mélyebbre, és nem erősíti fel.

– Válaszolok neki. Gyönyörű vagy, te *acrai emberke!* Megsimogathatom a hajacskádat?

- Megsimogathatod.
- Ujjaimmal megérintem aranyszínű, puha pihével borított, meleg testecskejét. *Békesség – szeretet – szeretlek...* Mondom.
- Ha szeretsz, vigyázol rám. Ha vigyázol rám, a kezedbe vehetsz.
- Édesanyám, most nagyon figyelj ide!... Diol-17 bemászik a tenyerembe! Fészkelődik, mint kismadár a fészkeben, helyet csinál magának... megbújik...
 - Jó itt nálad... nem félek. Bízom benned. Kivehetsz a kabinból.
 - Az ölembe teszem. Most látom, hogy *ruha van rajta!* Az aranyhárga, puha szőrzet leheletfinom bársonyfélé. Olyan a szabása, mint a római tunikaké volt... Most! Talán elérkezett a pillanat!... Megkérdezem tőle: Diol! *Eljönne velem a bölcs, jó emberek közé?*... Meglepi őt a kérdés. Sokáig hallgat. Végre megszólal:
 - Vannak a Földön jó emberek?
 - Vannak. Mindig is többen voltak, mint a rosszak, de sokáig tartott, amíg összefogva minden erőt, kiragadták a hatalmat a gonoszok kezéből. Kétszáz éve nincs a Földön háború! Az emberek békében, a nemzetek, országok, világrészek egymást tisztelve, szövetségben élnek. Az történik, amit a jó szándékú bölcsök akarnak. Ezek közül is a legkiválóbbak itt vannak otthon Hold Államban! A barátaim. Hozzájuk megyünk.
 - Hiszek neked. Hinnem kell, hogy megszülessék a *kapcsolat!* Akár életem árán is!... Liuna, elvihetsz engem a jó emberek közé!
 - Köszönöm, Diol... Nagyszerű emberke vagy! Igazi hős!...
 - Mondd, ha ebben a kosárkában óvatosan elhelyeznélek, utazhatnánk a holdi élettérben?
 - Igen. Már egyszer-kétszer kipróbáltam. Azonos a mi életterünkkel. Az alkotóelemek megegyeznek.
 - Akkor most beszélek édesanyámmal.
 - Elmész? – kérdezte Diol ijedten.
 - Ne félj! Nem megyek. Az ő hangja jön ide, ebbe a kis készülékbe. Azonnal hallani fogod. Itt Liuna!... Itt Liuna!...
 - Hívom édesanyámat!
 - Itt vagyok, kislányom. Mindent hallottam.
 - Anyukám, kérlek, hívd fel videfonon Szíriusz bácsit. Közöld vele, hogy körülbelül egy óra múlva nála leszünk: én és Diol-17, az acrai szelíd tudós. Legyen ott a Négyek Tanácsa, és kérlek, jöjj el te is... Pierre-t kérem, hozza magával Csibészt!
 - Rendben van, meglesz... Biztosan örülsz a hírnek, hogy Viktornál tartózkodik e pillanatban Helga néni és Kocsis János miniszter is.
 - Nagyszerű! Legalább kellő tisztelettel és ünnepélyesen tudjuk fogadni Acra bolygó követét!...

HÍREK A GALAKTIKÁBÓL

A Galaktika Figyelője jelenti

Különtudósítónk a Hold-térségben szoros kapcsolatot tart Acra bolygó kiváló tudósával, hős katonájával Grax-25 tábornokkal, aki a legutóbbi híradásunkban bejelentette, hogy *közbelép, cselekedni fog*. Megkérdezte a sikert sikerre halmozó hős generálist, rendet teremtett-e már a Luna kisbolygón? Íme a válasz: "Még nem. De ami késik, nem múlik. Kémészlelőim megbízhatóan működtek. Saját szememmel és fülemmel győződtem meg arról, hogy Diol-17, ez a gazfickó hazaáruló, tökéletesen kiszolgáltatta magát az ellenségnek! Beleegyezett, hogy minden védelem nélkül fog találkozni a Föld vérengző képviselőivel! Elhagyta RO-5960 számú óvórobotja belsejében kiképzett biztonságos életgömbjét, mezítelenül, fegyvertelenül az ellenséges nőnemű lény *kezébe adta magát!* Valami *kosárka* nevű szerkezetben, melynek lényegét nem ismerem, kíván távozni az ürgömbjéből, hogy találkozzék a Föld garázda képviselőivel. Döntöttem: követni fogom, hogy a kellő pillanatban közbeléphessek. Fekete, láthatatlan ürgömbbel a nyomában leszek, hogy ha a szükség úgy hozza, kéznél legyen a *fegyverem*, amivel parancsaim teljesítésére kényszeríthetem azt az ügyefogyott, álmodozó, félbolond civilt, a *szelíd tudóst!*"

(Crax-25 tábornok nyilatkozatát ismertettük.)

Elbeszélésünkben még mindig a tizenhatodik napnál tartunk. "A pontos idő Nox-260" – mondotta nemrég a Luna Televizor népszerű műsorvezetője, a platinaszőke sztár: Rosa Mariny. Leonida néni sápadtan, meggyötörtén motyogta:

– Hiába várjuk... nem jön. Ki tudja, miért nem jön... Aino asszony biztosan rosszul értette...

– Nem, nem. Tisztán, világosan beszélt: "Anyukám, közöld Szíriusz bácsival, hogy egy óra múlva nála leszünk. Én és Diol-17."

– Már régen elmúlt az az egy óra, elmúlt kettő is!... Talán Diol-micsoda meggondolta magát, talán mégse jön... Liuna erőszakolta... összekülönböztek! Az a szörnyű lény a mi drága kislányunkat talán fogságba ejtette vagy elvarázsolta vagy megsemmisítette...

Szíriusz kapitány szigorúan rászólt házvezetőnőjére:

– Leonida! Kérem, ne essen pánikba! Ne rémülözzen oktanul! Aino végighallgatta Liuna és Diol többórás párbeszédét. Az acrai ember barátságos volt, becsületesnek, megbízhatónak látszott. Igaz? – kérdezte Liuna édesanyjától.

– Én hittem neki – válaszolta Aino.

– Akkor hát hol vannak?... Miért nem jönnek?... A kapuharangocskák megkondultak.

– Végszóra! – rikkantotta Berci. – Futok nyitni!

– Ne fuss! – állította meg Pierre. – Nem biztos, hogy ők azok. Majd Leonida néni beengedi őket.

– Megyek... azonnal... – de nehezen mozdult. – Hátha nem ők jönnek...

Szíriusz nevetett.

– Akárki jött, be kell engednie. No, menjen már!

– I... igenis.

Lassan tárta fel a fāragott, dīszes kapuszárnyat. A kapunyílásban ott állt (kis kosárcájával a karján) Liuna Steff.

– Jóhóldat, Leonida néni!

– Kislányom!... Liunácskám!... – Böven potyogtak a könnyei – Jaj!... Nem imádkoztam hiába!... Szent Leonida megsegített!... Jaj de jó, hogy itt vagy!... Hogy tudtál megszabadulni *tőle*?

Liuna kedvesen tiltakozott:

– Nem szabadultam meg. *Együtt jöttünk.*

– Szent Leonida, ne hagyj el! – rémülözött az asszony. – Hol van?

– Majd meglátod őt... később. Biztos vagyok benne, hogy szeretni fogod.

– Én?... Egy szellemet?... Na, erre kíváncsi vagyok!

A szobából kihallatszott Szíriusz bácsi érces basszusa:

– Leonida, ki jött?... Miért nem jönnek be?

– Jaj! Liuna érkezett meg!... Megyünk azonnal. A kislány aggódva érdeklődött:

– Leonida néni, meghozták Csibészt is?

– Ahogy kívántad, kislányom. A konyhában van.

– Maradjon is ott. És légy szíves, kérd meg Bercit, hogy kapcsolja ki.

– Meglesz...

Szíriusz kapitány lépett az előszobába.

– Mit sustorogtok?

– Megyünk már! – És beléptek az ebédlőbe.

Liuna megjelenése valahogyan ünnepivé avatta a pillanatot. Meghajolt, úgy köszönt.

– Jóhóldat kívánok mindenkinek!

Helga Renard, Kocsis János, Viktor Szíriusz, lenhajú Aino, Pierre, Berci és Pinton, mintha gyakorolták volna, egyszerre válaszoltak:

– Jóhódat!

Aztán mélységes csend következett. Senki nem vállalkozott az "első felszólaló" szerepére. Nagy sokára Pinton nekiveselkedett:

– Hát megjöttél?

– *Megjöttünk*. Diol-17 szelíd tudós, az Athayr rendszerben keringő Acra bolygó követe és csekélységem, a Négyek Tanácsának egyszerű közkatona. Egy meg egy, az kettő... tehát többes szám!

– Csak beszélünk róla, de nem látom. Hol van ez a te Diol-17-ed?

Ezt Kocsis miniszter kérdezte.

– Tessék türelemmel lenni, János bácsi, hamarosan bemutatom. De nem így. Kérek mindenkit, foglaljatok helyet a nagy ovális asztal mellett. Csendesedjünk el, hogy ne féljen... és elmondanám előbb a bevezető szövegemet...

Körülülték a nagy ovális asztalt, elcsendesedtek. A házigazda megszólalt:

– Liuna! Kíváncságot teljesítettük. Kezdheted a bevezetőt.

A piros hajú kislány csavargatni kezdte rövid, göndör hajfürtjeit... csavargatta... csavargatta...

– Meddig fogod csavargatni! Kezdd már el!

Pinton szókimondó kíváncsisága derűt fakasztott, és Liunát szóra bírta:

– Mindazt, amit elmondok, *tőle hallottam*. Különös világukról különös dolgokat mesélt. Mesélt... mesélt... nem győztem hallgatni. Meggyőződésem, hogy *minden szava igaz*... Annyira elmerültem az ő világukban, hogy észre se vettem az idő múlását. Ezért késtünk... Kezdem hát. Tizenhat fényévnnyire tőlünk, az Athayr rendszerben kering az Acra nevű bolygó, amely akár a Föld ikertestvére is lehetne. Hőmérséklete, levegője, vizeinek bősége, növény- és állatvilága, valamint az ott élő *emberkék* erősen hasonlítanak a mi világunkra. Civilizációjuk, kultúrájuk évszázadokkal vagy évezredekkel előttünk jár. Két jelentős különbség azonban van közöttünk.

Az *egyik*: náluk nincsenek férfiak és nők, valamennyien egyformán kétneműek, és osztódással szaporodnak. Alig ezer éve még minden acrai életében kétszer szaporodott. Az újszülöttek "üresek", tudatlanok voltak. Tanításra szorultak. Ekkor még alap-, közép- és felsőfokú oktatóintézmények ezrei működtek az Acrán. Az óriási biokulturális változás akkor következett be, amikor rájöttek a "teljes szellemi átörökítés" módjára. Ettől kezdve az újszülött átörökli a szülő minden tudását, átveszi tudatemplékeit. Ekkor megszüntették az iskolákat, mert nem volt rájuk többé szükségük. Hiszen az újszülöttek a szülő teljes tudását hozták magukkal. Azt tudományos intézetekben maguk szerezték tudással gyarapították, majd ha elérkezett az

osztódás ideje, továbbadták az utóduknak... miként a szülőjük, nagyszülőjük, dédszüelőjük tette. Az osztódáskor a szüelő tudata *kiürül*. Egy darabig még vegetál, egyre kisebb lesz, végül lassan elporlad... Napjainkban minden acrai emberkének *csak egy utódja lehet!* Ebből következik, hogy a lélekszámuk nem gyarapodik, hanem lassan fogy. Statisztikusaik kimutatták, hogy minden tízezredik acrai osztódásra képtelen: *meddő*. Tudósaik állítják: ha nem találnak fel valami újítást (például *ikerosztódást*), akkor ötvenezer év múlva *kihal az acrai emberke...* A másik különbség közöttünk az, hogy ők *nem* szerves anyaggal táplálkoznak, vagyis sem állatot, sem növényt *nem ölnek meg és nem esznek meg*. Kizárólag szerves anyagokból épül fel a testük... Vendégünk, aki velem jött, a Diol szelíd tudóscsalád 17-dik leszármazottja.

Pinton zajosan türelmetlenkedett:

– De Li!... Igazán!... Mutasd már!... Hol van?

– Azonnal meglátjátok. Legyetek hozzá udvariasak, tiszteljétek, becsüljétek. Egy idegen világ nagy tudósa ő, aki határtalan bizalommal, hősi önfeláldozással valósággal a tenyerembe tette az életét. Olyan védtelen, mint egy ma született csecsemő!... *Diol! Előjöhetsz!*

Áhítatos csend ülte meg a szobát... *Előjött!*... Leonida nem hitt a szemének: ez nem igaz... ez nem lehet igaz!... Icipici emberke mászott ki a kosárából... talán még húsz centiméternél is kisebb! Aranyos, selymes volt a köntöse... Bátran az asztal közepéig sétált, udvariasan meghajolt, és beszélni kezdett. Úgy peregetek ajkáról a földi szavak, mint az igazgyöngyök...

– Üdvözlöm a Föld, illetve Hold Állam tisztelt lakóit! Acra bolygó Tudós Társaságának megbízásából kerestem fel önöket, hogy megismerkedjünk, és kapcsolatot teremtsünk népeink között. Jelszavunk: békesség – szeretet!

Az asztalt körülülők nem hangosan, inkább magukban, visszhangozták a köszöntést:

– Békesség – szeretet!

Azután Liuna vette át a szót:

– Kedves Diol! Bemutatom neked a jelenlévőket. Ez az ősz hajú óriás Viktor Szíriusz, világhírű orvos-hibernetikus, nyugalmazott úrhajóskapitány. Ő a ház ura. 102 éves, bölcs és békeszerető.

Szíriusz felállt, szertartásosan, mélyen meghajolt.

– Üdvözlöm, követ úr! A földi ember sok száz éve várja ezt a napot, amikor hozzá hasonló úrbéli lényekkel találkozik. Nagyszerű, hogy mi lehattünk az elsők, és még nagyszerűbb, hogy ön beszéli a mi nyelvünket!... Nálunk a Földön a barátságot kézfogással szoktuk megpecsételni... Ez nekünk, kettőnknek, méreteink különbözősége miatt aligha sikerülne. De kinyújtom tenyeremet ön felé. Kérem, barátsága jeléül érintse meg az ujjaimat.

– Szívesen – felelte Diol-17, és bátran Viktor Szíriusz kezéhez lépett.

Mindkét karjával átölelte a kapitány mutatóujját, és ráhajtotta fejét. – Igaz barátok lettünk... Köszönöm. Liuna folytatta a bemutatást:

– A másik hatalmas férfi Kocsis János, a Világállam kulturális minisztere. Te bizonyára nem tudod, a miniszter egy olyan...

Az acrai emberke közbeszólt:

– Nem kell magyaráznod, kedves piros hajú. Tudom. A Földön van világállamelnök, világállamkormány, világállamminiszterek, akik szakma szerint a legfelsőbb szinten intézik az ügyeket. A könyveitekben olvastam róla. A *Prokyonon* is utazott egy miniszter... úrhajózási miniszter volt.

– Vendégünknek igaza van! – helyeselt Kocsis János. – Benjamin Focker, Antarktisz Állam úrhajózási minisztere a *Prokyon* utasa volt!

Diol a közbeszólóhoz fordult.

– Úgy vélem, ön, miniszter úr akkor még nem élhetett, amikor a *Prokyon* a Földről elindult.

– Valóban nem. Annak majdnem háromszáz éve. Mi, földi emberek 120-130 évig élünk... Csodálom az ön tájékozottságát, Diol úr.

– A nagyapám, Diol-15, neves *Prokyon*-kutató volt. Mindent tudott a *Prokyon*ról. És amit ő tudott, én is tudom...

– Igen... ismerem... azaz hallottam nagyszerű biológiai felfedezésükről, szellemük átörökítéséről...

Liuna közbeszólt:

– Bocsánatot kérek, János bácsi, *erről* fognak még bőségesen beszélgetni. Most folytatni szeretném a bemutatást... Diolkám, ismerd meg az édesanyámat.

Diol széles karmozdulat kíséretében fél térdre ereszkedett

– Madame!

(Ezt is a *Prokyon* lexikonból tanulta. A "Fragonard" címszónál lévő festményen a XVIII. században így üdvözölte szíve hölgyét a rizsporos parókás előkelő lovag.) Majd Liunához fordult.

– Nálunk az Acrán édesanya nincs. Sem anya, sem apa, csak egy osztódó szülő. De olvastam a könyveitekben, mit jelent nektek az "édesanya"... Irigylem, hogy van édesanyád.

– Ő pedig Helga néni, Pierre édesanyja. Híres tudós. A világ mindenfajta növényét ismeri, gondozza.

– Nagy szükségünk lenne reá az Acrán. Növényzetünk senyved, pusztul. Nem találjuk *az* okát.

– Bizonyára kiöregedőben van a bolygótok – próbálkozott Helga asszony a "távdiagnózissal".

– Kevés tápereje lehet a talajának, esetleg szennyeződik a levegője.

– Jól beszélsz, tudós nőnemű! Nálunk otthon nagyon elkelne a

tudományod!

– Minden, amit tudunk, a tiétek lehet. Szívesen átadjuk...

Liuna rámutatott a Négyek Tanácsa két "férfi tagjára".

– Ők a legjobb barátaim: Pierre és Berci.

– A két földi ifjúhoz már volt szerencsém. Jártak az ürgömbömnél. El kellett altatnom őket. Bocsássatok meg érte!

Pierre mosolyogva válaszolt:

– Kedves Diol! Az elaltatást megbocsátjuk, de azt nem, hogy életünk legcsodálatosabb kalandjának az emlékét kitörölted az agyunkból!

Berci még ráduplázott:

– Nagyon szépen kérünk, add vissza a memóriánkat, ha tudod, hadd emlékezzünk!

– Szívesen... persze hogy tudom – bizonykodott Diol-17 –, ha a piros hajú megengedi.

Pinton sem akart kimaradni a sorból.

– Én is szeretnék emlékezni! Könyörgök!... Liuna, légy szíves...

– Ők hárman tudtak mindenről, az első perctől fogva. Jogos a kérésük. Add vissza az emlékezetüket!

– Örömmel, kedves Liuna, *de segítened kell*. Emelj fel, hogy megsimogathassam a homlokukat. Hunyjátok be a szemeket... úgy... Most emelj fel! – Szertartásosan szólt: – Pierre, emlékezz!... Berci, emlékezz!... Pinton, emlékezz!...

Rövid ideig csend borította őket... majd Liuna kérdezte:

– Emlékeztek?

A három fiúból egyszerre ömlött az öröm:

– Igen! Mindenre!... Csodálatos!... Köszönjük!... Az emberke most Leonida elé állt. Neki is bókolt.

– Még hátravan a kedves, kerek arcú nőnemű, aki beengedett.

Liuna bemutatta:

– Leonida néni.

– Gyönyörű emberke! Hogyan is hívják?... Valami csonthéjas gyümölcshez hasonlít a neve... mogyoró... dió... az! dió!... *Diol!* Én a házvezetőnő vagyok. Sütök, főzök, takarítok, mosok, vasalok... Csak nem fog állni előttünk, amikor mi valamennyien ülünk! Várjon csak, lelkem! Mindjárt kitalálok magának valami ülőalkalmatosságot! Ez a két kis könyv... így, egymásra téve! Jó lesz! Egy szalvétával leborítom... tessék! Pompás fotel! Foglaljon helyet!

– Köszönöm... Kitűnő! Nálunk is vannak hasonló ülőbútorok!

Leonida lelkesen buzgólkodott.

– Hozok egy kis csokoládét, tejszínhabbal, mazsolás kuglóffal!

– Ne fáradjon. Nem mondotta ez a csodálatos piros hajú lány, hogy semmi szerves anyagot nem eszem?

– De... mondta. Akkor hozok valami *szervetlent!*

– Azt megköszönném, mert bevallom, megéheztem, megszomjaztam.

– Mit inna? Mit enne?

Liuna azonnal rájött a helyes megoldásra.

– Ezt Helga néni tudja legjobban megmondani!

Hold Állam arborétumának igazgatónöje már sorolta is:

– Gondolom egy kis hidrogént, oxigént, nitrogént, vasat, ként, kalciumot, nátriumot és még vagy tízféle elemet. És vizet, sok vizet. Ezt a táplálkozási módot mi biológusok autotrofiának hívjuk.

– Most csak egy kis sót és vizet kérek – szerénykedett Diol-17.

– Hozom, lelkem, hozom!... – futott Leonida a konyhába.

Diol-17 most kényelmesen elhelyezkedett a könyvekből épített kanapén, és rákezdt mondókájára:

– Látom, hallom és érzem, hogy valamennyien *jó emberek* vagytok. Most sajnálom csak igazán, hogy helytelenül informáltak, és haszontalanul elfecséreltem az időmet. Bénító erejű sugárzással, fény- és hőfegyverrel felszerelve érkeztem ide... és gondosan védekeztem a *semmi ellen*. Űrgömbömben teljes biztonságban vagyok, fekete-láthatatlanná tudok változni, áthatolok szilárd testeken, elbirtokolom mások gondolatait... agyukba költözöm... és mindez nem volt elegendő, hogy kapcsolatot teremtsék, *mert tévedtem*. Valamikor nálunk is léteztek olyan méretű óriások, mint ti, de ők primitívek, tudatlanok voltak. A Biokulturális Nagy Változás óta *egyre kisebbek lettünk!* És egyre többet tudunk! Ősapám, Diol-1 még akkora volt, mint ti: 180 centiméter magas. Tizenhét generáció után én egytizede lettem ősömnek: 18 centiméter... Jaj! Jaj! Én oktan! Tizennégy drága napot pazaroltam el azzal, hogy ezekből a legkisebb gyermekecskékből, akiket tudósoknak hittem, valami információt kicsikarjak! De semmi, semmi, semmi...

Kocsis miniszter közbevetette:

– Diol barátom! Még nincs veszve minden! Megismertük egymást, bízunk egymásban, segítünk! Mennyi időt tölthetsz még körülünkben?

– Már csak egyetlen napot, 24 órát. Elfogyott minden parkolóenergiám. Nyolcvan évig tart, amíg hazaérek. Haza *kell* érnem!

Liuna agyában a segíteni akarás serénykedett.

– Terhet, tárgyakat tudsz magaddal vinni?

– Űrgömböként földi 250 kilogrammot.

Lenhajú Aino fülét megütötte a többes szám használata.

– Miért mondod, hogy Űrgömböként? Hiszen csak egy Űrgömböd van.

– Tévedsz, kedves édesanya. *Ketten vagyunk*. Két űrgömb érkezett az Acra bolygóról. Törvényeink szerint a hosszabb ideig tartó, veszélyesnek minősített utakra küldött tudós űrgömbje *után* indítanak egy második, úgynevezett védelmi, biztosító űrhajót. Ez történt az én esetemben is. Utazásom harmadik napján értesítettek, hogy biztosítást küldtek utánam, Crax-23 tábornokot. Feladata: támogatni, segíteni, védelmezni engem életveszélyes küldetésemben.

– Hol van most ez a Crax-23? – kérdezte izgatottan Berci.

– Crax-23 már sehol sincs. Porrá vált teste egyesült a világűr porával. Ugyanígy hiába keresnéd Crax-24-et is. Ők ugyanis osztódtak. A honvédelmi űrgömb jelenlegi gazdája Crax-25. Hogy ő hol van, nem tudom. Nem találkoztunk még; nem beszéltünk egymással. Valahol a közelemben lapít, "segítségnyújtásra" készen.

Szíriusz kapitány nem értette a dolgot.

– Furcsállom... Te két hete tevékenykedsz, kínlódsz a tévesen kiválasztott kicsinyekkel, közben ez a Crax-25 a füle botját sem mozdítja! Miféle *segítségnyújtás* ez?

– Tisztelt Viktor Szíriusz! – hajolt meg udvariasan az emberke. – Bár nincs az ügynek jelentősége, mégis úgy érzem, jobb, ha elmagyarázom... De hogy tisztán lássuk a helyzetet, vissza kell tekintenünk Acra bolygó történelmének múltjába. Sok ezer évvel ezelőtt népünk életében is adódott olyan időszak, amikor közösségünket a durva, önző indulatok, a hatalom mindenáron való birtoklása jellemezte. Ebben a korszakban az erőszakot erőszak, a háborút háború követte. Puccs révén uralkodóvá kapaszkodott kalandorok nyomorították világunkat. Ez a rendszer körülbelül ezer éve önnön szennyes levébe fulladt. Átvettük a hatalmat mi, szelíd tudósok. Azóta rend és béke van Acrában. De a múlt minden szemetét még nem sikerült tökéletesen kitakarítanunk. Meg kellett tartanunk bizonyos számú rendfenntartó fegyveres erőt s ezek parancsnokságát, a Tábornokok Tanácsát. Köztük még ma is léteznek olyan örült ámokfutók, akik visszasírják a "régis szép időket", vagyis korlátlan hatalmukat. A Tudósok Tanácsát nem merik nyíltan támadni, mert hozzánk képest erőtlenekek. Ma minden hatalom a tisztességes tudósok kezében van, de a katonák, ahol csak lehet, alattomosan ármánykodnak ellenünk. Ők menesztették utánam Crax-23-at (amihez sajnos törvényes joguk volt), *hivatalosan*: hogy támogasson, segítsen, *titokban*: hogy bajt keverjen, munkámat akadályozza! Ez az igazság. Nem tudom, most hol van, nem tudom, mit csinál, de nem kell vele törődnünk. Csak kellemetlenkedni tud, de nem veszélyes. Én erőfölényben vagyok vele szemben.

Pinton ekkor ártatlanul megkérdezte:

– Akkor is, ha ő benne csücsül védelmező ezüst robotjában, te pedig

minden biztosítás nélkül Szíriusz bácsi asztalán ülsz és beszélgetsz?

Valamennyien meghökkentek. A kérdés gyermekszájából hangzott el, de nagyon is komoly volt.

– Igazad van, kicsi fiú – mondotta Diol-17 –, azonnal utánanézek, merre van.

– Hogyan nézel utána?

– Gondolatátvitellel...

A szelíd tudós fellépett könyvtrónusára, két karját vízszintesen széttárta... lassan fordulni kezdett testének hosszanti tengelye körül... élő keresőantenna... arcának színe megváltozott, kékes izzás borította... megállt, karját leengedte...

– Beszéltem vele... azt mondta: alszik, arra kért: ne zavarjam.

Kocsis miniszter úgy gondolta, lezárhatja a Crax-ügyet.

– Tanácsolom, térjünk vissza Liuna javaslatához. Folytasd, kislányom!

– Arra gondoltam, hogy Diol küldetését eredményessé tehetné, ha Hold Állam ajándékozna az acraiaknak néhány száz kötet okos könyvet és néhány ezer mikrofilmet. Tartalmazzák egész jelenünket.

– Kitűnő javaslat, megbeszélem a kormányzóval – mondta Szíriusz.

Kocsis János tovább szötte a kapcsolattartás tervét.

– Igaz, hogy nyolcvan évig tart, amíg hazaértek, de közben beszélgethetünk. Ultrarövid hullámon a hangunk fénysebességgel, azaz tizenhat év alatt az Acrára érkezik.

– Ez nem olyan egyszerű, mint ahogyan képezed. Nekünk nincsenek olyan fénysebességgel távolba beszélő gépeink, mint nektek, adásaitokat tehát nem tudjuk venni. Ti viszont a mi gondolatátvitellel közvetített üzeneteinket nem tudjátok érzékelni.

Berci ámulatában felsóhajtott:

– Ó!... Gondolatátvitel!... Már megint!... A gondolatátvitel milyen sebességgel "közlekedik"?

– Sebesség nélkül, azaz nincs szüksége sebességre. A vevő az adót, függetlenül a távolságtól, *egyidejűleg* érzékeli.

– Ejha – rikkantott Berci –, ezt nevezem kommunikációnak!

– A hírközlésnek ez a módja valóban csodálatos – állapította meg Szíriusz kapitány –, de *mi*, földlakók semmi hasznát nem vesszük. Talán sok száz év múlva...

– Hű! De jó dolga lesz az ükunokámnak! Mondjuk az Acra bolygón fog dolgozni. Reggel felébred, a gondolatátvivő gépen feltárcsázza a Földön lakó feleségét: "Hogy aludtál, kedvesem?"...

– Tévedsz, Kocsis Berci – nevetett Diol-17 –, a gondolatátvitelhez nem szükséges semmiféle gépezet. Agyvelő adja, agyvelő veszi. A bioáramkörük

van összehangolva... és még valami... de ezt úgysem értenék.

– Egyszer majd mi is használni fogjuk – mondta Kocsis miniszter –, ám addig is hasznos lenne, ha adnánk nektek két Luna-RX adó-vevőt. Az űrgömbödben még elférnek. Ezek akciósugara korlátlan, a hasznos energia mennyiségétől függ. Energiátok pedig van, temérdek. Ha nyolcvan év múlva hazaértek, mármint az utódaid, rövidhullámon beszélgethet velünk az unokád.

Liuna sokatmondóan elmosolyodott.

– Az a kérdés, hogy *ki* kivel? Nyolcvan év az utazás, tizenhat, amíg az ultrarövid hullám ideérkezik... nyolcvan meg tizenhat, az kilencvenhat. Itt a Holdon 96 év múlva mi, a Négyek Tanácsa tagjai, 112 évesek leszünk... No, Pinton *csak* 104! Diol-17 unokája: Diol-19 velünk esetleg beszélgethet, ha még élünk...

Megszólalt Aino asszony, mintha ígét hirdetett volna:

– Nem fontos, hogy élünk-e még, vagy meghaltunk. Nem, fontosak ezek a száz-egynéhány évecskék. Az emberiség száz és százezer éve a fontosak!*

[* Az ember őse, az előember (*Pithecanthropus erectus*) mintegy 15-20 millió éve élt a Földön. Feltételezhetjük, hogy az acrai emberkék ősei több millió évvel megelőzték a mieinket.]

Lenhajú Aino szavaira egy hangszóró válaszolt: Leonida hangja a konyhából.

– Itt konyha, itt konyha... Hallottam ám én is! Szépen mondta Liuna anyukája!... Liuna, téged kereslek. Elkészítettem egy kis uzsonnát és annak az ártatlan emberkének egy kis sót meg a vizet. Gyere ki, kedvesem, segíts behordani!

– Megyek azonnal, Leonida néni...

A konyhába vezető automata ajtó kinyílt előtte... bezárult mögötte...

(Most heten tartózkodtak a szobában földi emberek: Szíriusz kapitány, Kocsis miniszter, Helga Renard, lenhajú Aino, Pierre, Berci és Pinton, nyolcadikként az asztal közepén az acrai szelíd tudós, Diol-17. A konyhában hárman voltak: Leonida néni, Liuna és Csibész.)

HÍREK A GALAKTIKABÓL

A Galaktika Figyelője jelenti

(Gondolatátvitellel érkezett) Crax-25 tábornok ezüst űrgömbjében fekete-láthatatlanul ott lapul Szíriusz kapitány háza tövénél már jó ideje. Hall és lát mindent, ami odabent történik. Dohog magában: "Megmondtam már nyolcvan évvel ezelőtt odahaza az illetékeseknek, hogy a Diol családsorozat abszolút alkalmatlan a küldetésre! *Szelíd tudósok!* Nevetnem kell! Balkezes ostobaságokat

követnek majd el!... Tessék! Bekövetkezett! Kérdem én: miképpen kerülhetett ez a mafla jámbor az ellenség táborába?! Az ellenség magánlakásába?! Ez az áruló barátokzik a gyilkos földi népséggel! Nem tartja be az acrai utasításokat, és megszegi a parancsokat! Lábbal tiporja a törvényeket! Kiszolgáltatja szép hazánkat az ellenségnek! Kifecsegi a hadi titkainkat! Tájékoztat fegyvereink erejéről! Ez vérlázító!... Ez megtorlást követel!... Erre a posztra kemény öklű katona kell, nem vajszívű civil! Szerencsére itt vagyok én! *Majd én* megmutatom, hogyan kell elbánni a »szelíd« hazaárulóval!... Meg kell semmisíteni őt és az itt levő földi embereket mind egy szálig! Mert bűnös fecsegésükkel veszélyt hozhatnak ránk, felsőbbrendű acrai lényekre! Sajnos – vézrik a szívem – ki kell irtanom őket!... Népem és hazám érdekében közbe kell lépnem!" És *közbelépett*...

Amikor Liuna kilépett a szobából, Diol-17 hosszan utána nézett. Arra gondolt, vajon minden földi lány ilyen kedves és okos, mint ez a piros hajú, vagy talán ő *ritka kivétel?*

– Ritka kivétel – *válaszolta* Pinton... majd rémülten meredt a többiekre. Azok rábámultak.

– Mit mondtál? *Ritka kivétel?* Miért mondtad? Kinek mondtad?

A kisfiú zavarba jött. Elpirulva, dadogva magyarázkodott:

– Hát... neki... – és mutogatott az emberkére. – Ő kérdezte...

Berci leckéztetni kezdte a gyereket:

– Ne füllents! Nem kérdezett senki semmit!

– De... de igen... én hallottam. Azt kérdezte: vajon minden földi lány ilyen kedves és okos, vagy Liuna ritka kivétel?

Berci hangosan nevetett.

– Berci! Te bezsongtál!

– Bocsánat, kedves Berci! – szólt közbe Diol-17 –, bezsongani annyit jelent a ti nyelveteken, mint valótlant, bolondságot beszélni?

– Olyasmit.

– Akkor Pinton nem zsongott be. Igazolom őt. Valóban feltettem az általa idézett kérdést... magamban, *gondolatban!* A kisfiú erre válaszolt, *nekem* válaszolt. Úgy vélem, kitűnő gondolatátviteli személyiség lenne. Gratulálok!

Pierre tréfára vette a dolgot.

– Nagyszerű! Többé nincs szükségünk semmiféle rövidhullámú adóvevőre! Pinton *átviszi* a gondolatokat! Ő lesz a kapcsolat a Föld és az Acra bolygó között!

Diol szerényen, de komolyan tiltakozott:

– Én nem tréfáltam. A kicsi Pintonban valóban létezik ez a képesség... gondolatátvivő lehetne. Persze ezt sokáig kellene gyakorolnia...

A "gyakorolnia" szó kimondása pillanatában hangzott el a szörnyűséges *dörrenés, robbanás!* A kétszárnyú ebédlőajtót valami természetfölötti, láthatatlan erő kiemelte sínjéből, lecsapta a padlóra. Iszonyú fényesség ömlött be az ajtónyíláson, ezt forró légáramlás követte, mely szinte égette a szemüket, arcukat... *és csattogva, dübörögve, otrombán belépkedett a szobába egy ember nagyságú, ember formájú ezüst alak!* Láthatóan egy robot!

A szobában tartózkodó földi személyek az ezüst szörny belépésekor mintha elvesztették volna az akaratukat, uralmukat a testük fölött! Fel akartak ugrani... nem sikerült! Kiáltani akartak... nyöszörgés lett belőle! A vasgyúró Berci valahogy mégis felugrott, de rémülten érezte, hogy egy hatalmas erő, mely legalább tízszer erősebb volt nála (lehet, hogy százszor!), visszahajtotta a helyére! Pierre ugyanezt tapasztalta! És valami szörnyű nyomást a fejében! Nem bírt gondolkozni! Kavargott... kavargott... kavargott minden... Helga Renard és lenhajú Aino dermedten, kővé váltan ültek a helyükön... Viktor Szíriusz feszülten figyelt... Kocsis miniszter harciasán küszködött a támadó erővel... A forróság fullasztott, a szikrázó fény vakított, és ömlött szemükből a könny...

Szíriusz kapitány kicsiny rokokó palotájának ebédlőjét elborította a rémület csendje.

Diol-17 lehajtott fejjel, lógó kezekkel, mozdulatlanul ült a könyvekből kirakott kanapén. Talán már nem is élt...

Ekkor az ezüst szörnyeteg pár lépéssel előbbre totyogott, és a fején meredező hangszóróból fülsiketítő hangerővel ocsmány röhögést zúdított rájuk:

– Hááááá... hááááá... hááááá... Jóholland, emberek!... Hááááá!... hááááá!... hááááá!... *Letartóztatok mindenkit!*... Ne próbáljanak ellenállni! Izomzatukat és agyukat megbénítottam! Sem beszélni, sem mozdulni nem tudnak!... Hááááá!... De mivel mi, katonák nagy súlyt helyezünk az udvarias formák betartására, ismételten üdvözlöm önöket, és bemutatkozom. Crax-25 tábornok vagyok, az acrai Tábornokok Tanácsa meghatalmazott küldötte. Törvényes jogom van az itt tetten ért *hazaáruló* Diol-17 szelíd tudóst letartóztatni és ítélni fölötte. Nevezettet bűnösnek találtam az ABT tizedik paragrafusának huszonharmadik bekezdésében meghatározott "hűtlenség" bűncselekményben. Cimborált az ellenséggel, hadititkokat árult el, nem teljesítette küldetését, tehát szabotált! *Büntetése: halál!*...

Elhangzott a szörnyű szó: halál. Ebben a helyiségben pár perccel ezelőtt még vidám, kedves dolgokról fecsegték, tejszínhabos csokoládéről, mazsolás

kuglófról és szervetlen táplálékokról, mint nátriumról, kalciumról, sóról, vízről... az ablakon kitekintve bordó dáiákat, karcsú liliomokat simogathatott a szem... *most* gyászfátyollal vont be minden szépet a kegyetlen szó: halál...

De Crax-25 folytatta. Érces basszbaritonja három kilowatt erősítéssel udvarias diplomáciai szólamokat bömbölt:

– Mélyen tisztelt földi embertársak! Sajnálattal állapítom meg, hogy első kapcsolatunk balul ütött ki. Diol-17 nevű "kollégámnak" információkat kellett volna szereznie az önök társadalmi berendezkedéséről, szokásaikról, műveltségükről, szólal mindarról, ami jellemzi önöket. Ezt ő tizennégy napon át tudatosan húzta-halogatta, vagyis megbízatását elszabotálta. Majd behódolt az ellenségnek, feladta egész védelmi rendszerét, *kiszolgáltatta védtelen személyét!*... Végtesenül sajnálom, hogy legelső kapcsolatunk ilyen helytelen irányt vett... de a *törvény törvény!* Tudjuk mindkét bolygó – azaz a Föld és az Acra – történelméből, hogy a nagy társadalmi változások mindig jelentős emberáldozattal jártak. Gondoljanak önök 1789-re... igen, igen... az önök francia forradalmára!...

Itt egy kis hatásszünetet tartott. Hangja dölyfösen beképzeltté színeződött. Öntelt nevetéssel folytatta:

– Hehehe!... Meglepi önöket tájékozottságom? Fogok még szolgálni más meglepetéssel is!... Önök nemes ellenfelek, hazájuknak hű fiai... mégis be kell majd szállniuk Kharón ladikjába, *aki elfuvarozza önöket is az alvilágba!*... Igen! Komoly mennyiségű tudás van felhalmozva ebben az acrai agyban, amelyet a nyakamon hordozok! Dédapám, aki melleleg Prokyonkutató volt (innen ismerem az önök történelmét és nyelvét), olvasta Dante úr költeményét!... He? Tetszik, ugye? A mundér művelt emberkét takar!... Meglennénk mi jól egymással, ha ez a szerencsétlen "szelíd tudós" nem köp a levesünkbe!... Hehehe!... Mit szólnak hozzá? Gorkij *Éjjeli menedékhelyéből* idéztem! Tudják, ki volt Gorkij?... Nem tudják?... Most már teljesen mindegy... Ugyanis – sajnos – valamennyiüknek meg kell halniuk. Ezt követeli bolygónk biztonsága. Tudom, silány vigasz, hogy önöknek, mint az Acra-Föld testvériség első áldozatainak, egykoron még szobrot fog állítani a hálás utókor...

És beszélt, beszélt, beszélt... Mondatai a pianótól a fortissimóig, a puha lírától a véres kegyetlenségig változtatták színüket.

– Megnyugtatom az igen tisztelt földi hölgyeket és urakat, hogy kivégzésük... brrrr!, ne használjuk ezt a csúnya szót... tehát *eltávozásuk* fájdalommentes lesz. Mi, acrai katonák humánusak vagyunk. Tízezer Celsius-fokú hőcsapással a másodperc ezredrésze alatt végzek önökkel!...

Szíriusz kapitánynak Crax-25 támadása óta megbénultak az izmai, mozdulni sem tudott, és megbénultak az idegei is, sötét semmivé vált a tudata.

Most váratlanul megindult benne az élet, nagyon haloványan, alig érezhető – *de érezhető* – lüktetéssel... és *gondolkodni kezdett!*... Nagyszerű érzés volt! Töprengett magában: mi lehet az oka? Talán fogyott valamelyest Crax-25 tábornok energiája?... Ez az örült katona szónoklása közben egyre inkább önmaga felé fordult. Tetszelgett a Művelt Gonosz, a Humorizáló ördög, a Halál Ura szerepében. Szíriusz látta, hogy az ezüst robot szíve táján kinyílik egy kis kerek ajtó, akkora, mint egy levesestányér, megjelenik benne egy csecsemőökölnyi emberkefej! Erősen hasonlít Diol-17-re, de annak "gonosz" mutációja. Gyűlöletet sugároz az arca, miközben magát mutogatva ordítazza hazug közhelyeit. Olyan, mint egy XX. századi diktátor...

– ...legyenek nyugodtak, a másodperc ezredrésze alatt végzek önökkel! Pillanat alatt hamuvá, porrá, füstté változik itt minden! Emberek, házak és ez az egész otromba kupola! Ezzel megteszem az első lépést az acrai faj világhatalmáért! Erkölcsei jogom és kötelességem, hogy népem és fajtám útjából eltakarítsak minden lomot és szemetet, hogy győzelmesen, biztonságosan repülhessenek a Galaktikában bolygóról bolygóra, a végső győzelemig!...

A kapitány ekkor újabb megfigyelést tett. Látta, hogy Diol-17, aki mindeddig lógó fejjel, lekonyuló végtagokkal kicsiny könyvkerevetén feküdt, *megmozdult*... Tehát él! Fejét Crax felé fordította, rémület ült az arcára, mintha e percben értette volna meg, hogy élete és földi barátai élete a durván hatalomra törő tábornok kezébe került!... Ijedten kereste Szíriusz kapitány tekintetét... szemük sugara találkozott... és Diol-17 tisztán, világosan átvette hatalmas barátja gondolatait... **EZ AZ ÖRÜLT VALÓBAN ELPUSZTÍTHAT VALAMENNYIÜNKET... ÚGY ÉRZEM, PÁR MILLIMÉTERNYIT MOZDULTAK AZ UJJAIM... HEJ! SEGÍTSÉGET KELLENE HÍVNUM, DE KIT?... LEONIDA ÉS LIUNA A KONYHÁBAN VAN, TALÁLJÁK AZ UZSONNÁT... ÉS NEM TUDNAK SEMMIRŐL!... LAKÁSOM FALAI TÖKÉLETESEN HANGSZIGETELTEK... NEM HALLOTTAK A KIDÖNTÖTT AJTÓ CSATTANÁSÁT, ÉS NEM HALLJÁK CRAX ÜVÖLTÖZÉSÉT!... MINDEN PILLANATBAN ELKÉSZÜLHETNEK A MUNKÁJUKKAL, BELÉPHETNEK A SZOBÁBA... ÉS AKKOR VÉGE MINDENNEK... NEM REMÉNYKEDHETÜNK SENKI SEGÍTSÉGÉBEN... MEGHALUNK MIND... MIND...**

Crax-25 ekkor már fél testtel kilógott az ezüst robot védőkamrájából. De tartotta az érintkezőkapcsolatot a géppel. Teli torokból üvöltözött, amit a védőrobot zengő basszussá mélyített, és dübörgővé erősített.

– Az acrai ember életerének nincs határa! Az acrai ember meghódítja a világmindenséget!... Az acrai hadsereg nem ismer lehetetlent! Csillagháborút vívunk, és győzni fogunk! A Birodalom nagy lesz, és legyőzhetetlen!...

Szíriusz kapitány szürke agysejtjei falták az információt, és villámsebesen kombináltak! Vad száguldás volt ez az egyre szűkülő időben... MOZOGNAK AZ UJJAIM!... SEGÍTSÉGET KELL HÍVNUM... LEONIDA A KONYHÁBAN... LEONIDA... ÉS LIUNA A KONYHÁBAN... MIKROFONKAPCSOLAT A KONYHÁVAL!... *MINDEN SZOBÁBÓL*... ÉN MAGAM SZERELTEM FEL... CSAK MEG KELLENE NYOMNI BÁRMELYIK KAPCSOLÓ GOMBJÁT... ITT IS VAN EGY AZ ASZTALLAP TÉRÍTŐJE ALATT...

Kocsis miniszter szemben ült Szíriusz kapitánnyal, látta, mint erőlködik, kínlódik, halálsápadt... gyöngyözik a homloka... *cselekedni akar*... igen, kitalált valamit, hogy megmentsen minket, és most *cselekedni akar*... A kezét az asztal lapján milliméterenként előre... előretolja... lassan... lassan... hogy ez a kerge fiók-Napoleon észre ne vegye... egy centit... még egy centit... Kocsis János most meglátta... Ott... igen, *ott* mintha domborúan emelkednék az asztalterítő!... Valami lehet alatta! Ahhoz közelít Szinusz jobb mutatóujja... Mi lehet? Talán egy vészjelző vagy csak valami kapcsoló?... Einsteinre! A miniszter az asztal közepén, Diol-17 könyvekből épített trónusa tövében kicsiny mikrofont fedezett fel! Talán azt akarja a házigazda bekapcsolni!... Ott van már az ujjá hegye... és alig észrevehetően megnyomja...

Ebben a pillanatban *megszólalt a konyhában egy hangszóró!* Üvöltött, úgy érte őket, mint az ostorcsapás.

– Nincs tovább! Szépen búcsúztattalak titeket! Vége! Következik a *NIHIL*, a megsemmisülés!...

Leonida a hangszóróhoz rohant.

– Megörültek ezek, hogy így kiabálnak?! – és kikapcsolta...

Már legalább félórája dolgoztak a konyhában. Készítették az uzsonnát De ma mintha minden meg lenne babonázva, semmi sem ment simán. Azzal kezdődött, hogy forraláskor kifutott a tej. Újat kellett feltenni. Azután a tejszín makrancoskodott, hiába verték, csak nem akart habbá összeállni.

– Igazán szégyellem magam – dohogott Leonida –, ilyesmi még nem esett meg velem! Mit fognak szólni az asszonyok: Helga és Aino! Jaj! Most kezdetjük az egészet előlről!... Ugorj be, lelkem, a szobába, mondd meg nekik, hogy egy kis türelmet kérünk, ne haragudjanak...

– Jó, kicsit később majd beszólok. Nem sürgős. Jól megvannak az emberkével.

(De nem szólt be kicsit később sem. Ha akkor Liuna bement volna Szíriuszékhoz, másképpen alakul ez a történet!) Aztán szeletelni kezdték a puha kuglófot.

– Az emberkének... el ne felejtjük azt a kis sót meg vizet... – Leonida nem

győzött csodálkozni. – Nahát! Tudod, ilyent még nem hallottam! Vasat megrezet eszik, és mégis olyan selymes a bőre, mint a kisbaba popója...

A "kisbaba popójánál" bömbölt közbe a hangszóró! (Leonida a hangszóróhoz rohant.

– Megőrültek ezek, hogy így kiabálnak?! – és kikapcsolta...)

Liunát mintha fejbe verték volna, elkábult, valósággal sokkolta a fülét ért merénylet. – Mit ordít ez? Tetszett érteni?

– Valami megsemmisülésről beszélt... Viktor Szíriuszék valószínűleg krimet néznek a televízorban.

Liuna elcsodálkozott.

– A televízort néznék?... Nem hiszem. Az acrai emberkével rengeteg fontos megbeszéltnivalójuk van!... Csak nem pazarolják hülye televíziójátékra a drága idejüket!

– Bemegyek, megnézem – ajánlkozott az öregasszony.

– *Ne! Ne tessék bemenni!*... Félek!... Rosszat sejtek!... Tessék csak visszakapcsolni a hangszórót! *Hátha azért kapcsolták be, hogy megtudjuk, mi történik odabent...* Talán jeladás volt!

Kattanás.

Vékonyka, ismerős hang kétségbeesetten erőlködik:

– Crax!!!... Állj meg, te örült! Légy észnél! Évszázadok munkáját, tudását, eredményét pusztítod el, ha megölsz a földi embereket! Engem megölhetsz, de őket ne bánts! Acra jövőjét semmisíted meg!...

(– Szent Leonida! Ez a Diolka hangja!... Ki akarja megölni az embereket?!) Durván berobban a tábornok röhögése:

– Hahahaaaa!... Hát magadhoz tértél, szelíd tudósám? Elég sokára! Haha!... Félted a cimboráidat?... Majd úgy intézem a dolgot, *hogy te leszel az utolsó!* Végiggyönyörködheted, hogyan sütögetem meg őket! Pompás mulatság lesz!

Liuna kikapcsolja a hangszórót.

– Leonida néni – suttogta izgatottan –, *értek mindent!* Ez az ordító szónok egy másik acrai emberke, a Tábornokok Tanácsának a küldöttje, Crax-25-nek hívják. Odahaza a szelíd tudósok politikai ellenfele, itt, úgy látszik, *halálos ellensége!* Diol tudta, hogy követik, mondta nekem. Sajnos nem vette komolyan...

Jaj, Most látnom kellene őket, hogy megbizonyosodjam valamiről... Talán a házi videfonon keresztül... Leonida néni segítőkészen, buzgón helyeselt:

– Próbáljuk meg, kedvesem! Az optikai állíthatók... én tudom kezelni, Viktor megtanított rá. Beveszi az egész ebédlőt, közelíteni és távolítani is lehet vele. Zajtalanul működik, nem veszik észre, ha bekapcsoljuk...

A házi videfon a hűtőszekrény tetején állt, a kenyereskosár és egy üveg

kovászos uborka között. Leonida üzembe helyezte. A képernyőn megjelent az ebédlő.

– Szent Leonida! Micsoda felfordulás!... Az ajtó!!!... És egy szörnyeteg...
Az ezüst ember!...

Liuna gép elé furakodott.

– Szabad... hadd nézzem! Pontosan olyan, mind Diol-17 védelmezője! A mellén *a körszelet nyitva!*... Ott ül a tábornokok küldötte, és beszél... Tessék visszakapcsolni a hangszórót!

Felerősödik a hang...

– Bele kell nyugodnod, mafla szelíd tudóskám, hogy átvettük tőletek a hatalmat! Majd megmutatjuk mi, katonák, hogy mit tudunk! Meghódítjuk a Holdat, a Földet, és ha találunk újabb lakott bolygókat, birtokba vesszük valamennyit!...

Eddig mennydörgővé erősített hangja kezdte elveszíteni erejét. Vékonyabb, halkabb, sipítóbb lett. Mélyen kihajolt kicsiny, bélelt biztonsági gömbjéből, *mindkét kezével* hadonászott.

– Az acrai felsőbbrendű ember élettére sokszorosára fog növekedni! Az alsóbbrendű fajokat megsemmisítjük! Megtisztítjuk a Galaktikát a selejttől!...

Liuna reménykedő bizalommal Leonida nénihez fordult.

– Tessék csak figyelni, milyen vékonyka és gyenge lett a tábornok hangja! Mert mind a két kezével szabadon gesztikulál. *Elengedte a kapcsolókat*, amely esendő, gyenge kis testét a robot adta biztonsághoz köti! Kikapcsolta *magát a védekezőrendszerből!* Most ő is éppolyan védtelen, mint a mi Diolunk.

Leonida elszántan felkiáltott:

– Tehát ha berohannék, és lekapnám ezt a gonosz törpediktátort az ezüst robot melléről, ártalmatlanná tehetném!

– Esetleg... de nem szabad, mert ha nem sikerülne, az mindannyiunk azonnali halálát jelentené! Ha a szobába lépését Crax *azonnal* észreveszi, lesz reá ideje, hogy visszakapcsolja magát... és megbénítsa! *Egyet se tudna lépni!*

– Igazad van... *én* nem tudnék lépni. *De Csibész igen...* Csibész gép! Nincs idegrendszere! Nem lehet megbénítani!

– Leonida néni!!!... Igaza van!!!... Csibész!!!... Hol van Csibész?

– Ott fekszik a sarokban egy széken, kikapcsolva.

Liuna gyorsan Csibészhez futott, felkapta, bekapcsolta, akcióra állította. A videfonhoz vitte, megmutatta neki a képernyőn handabandázó tábornokot. Elmagyarázta, hogy őt kell harcképtelenné tennie. Nehogy Diolt támadja meg!

– Vállalod?

– Vállalom, szíves örömet. Már régen nem kaptam ilyen jellegű feladatot. Bíz rám, úrnőm. Leszedem a fickót a páholyából!

– Nagyon vigyázz, Csibészkém! Megölnöd nem szabad!

- Rendben van, nem ölöm meg. *De nagyon megijeszteni szabad?*
- Csibész, ne komolytalankodj! Valamennyiünk életéről van szó!
- Értettem...

Kocsis Berci pontosan a konyhába vezető ajtóval szemben ült. Mozdulni, beszélni nem tudott, de a szeme járt... Láta, hogy a hőzöngő tábornokocska készül valamire. A gömbszeletajtó szélébe fogódzkodva nyújtózott, ásított... majd éles fejhangon "utolsó szónoklatába" kezdett:

– Halálraítéltek! Készüljenek a *távozásra!* Életük utolsó perce következik! Hatvan másodperc!... Nem lehet panaszkodni, emberségesen bántam magukkal. Humánus voltam egész életemben. Most felülmúlok magamat: *jóságos leszek.* Visszaadom a hangjukat, búcsúzzanak el egymástól. Beszélhetnek... *hatvan másodpercig!* Gépem elkezdte a visszaszámolást, zéró után végrehajtja magukon az ítéletet!... ARX-5657! Számolj!

Az ezüst robot monoton hangon, érzélem nélkül (mintha pincéből szólna) pontosan másodpercenként számolni kezdett:

Hatvan... ötvenkilenc... ötvennyolc... ötvenhét...

Elsőnek Helga Renard tért magához. Szemében könny és rémület.

– Szíriusz kapitány! Ez az örült lény valóban el akar minket pusztítani? Kisfiam, menekülj! Fuss! Próbáld meg!...

Pierre komolyan, egyszerűen válaszolt:

– Nem tudok mozdulni, anyám... De nem baj. Nélküled úgysem mennék...
...negyvenkilenc... negyvennyolc... negyvenhét... negyvenhat...

Lenhajú Aino mosolygott.

– Milyen szerencse, hogy a kislányom nincs köztünk... talán ő életben marad... Jaj! Csak be ne jöjjön!...

...harminchét... harminchat... harmincöt... harmincnégy...

Kocsis János férfiasan, komoran búcsúzott:

– Berci, édes fiam, bocsáss meg nekem! Én vagyok az oka... én küldtelek Hold Államba tanulni...

– Semmi baj, apám... értem nem kár. De *neked* nem volna szabad meghalni!

...harminc... huszonkilenc... huszonnyolc... huszonhét...

A kis Pinton sírva panaszkodott:

– Itt mindenkinek van apja vagy anyja, aki sajnálja, csak nekem nincs senkim!... Szíriusz bácsi! *Én élni akarok!*

Szinusz kapitány szigorúan rákiáltott:

– Csönd!... Hallgass!... Ne sírj!...

Berci nem akart hinni a fülének! A kapitány ok nélkül goromba volt Pintonhoz!... *Azután nem akart hinni a szemének!* Mert az utolsó másodpercekben látta, hogy lassan, *zajtalanul nyílik a konyha felé vezető ajtó,*

és már akkora a rés, hogy elfér benne Csibész *feje!*...

A robot csak számol... számol... *húsz... tizenkilenc... tizennyolc... tizenhét... számol... számol... tizenegy... tíz... kilenc... még mindig számol... öt... négy... három... kettő... egy... zéró...*

Crax-25 föláll, mindkét karja a levegőben (most biztosan nem tartja a kapcsolatot a géppel!), fagyos mosollyal az arcán, nagyot nyújtózkodva, nem tudja megállni, hogy gúnyosan ne köszönjön. Integetett...

– Pá... Pá!...

Váratlanul rémisztő kutyavonítás... üvöltés... és egy fekete, gubancos, acélkemény kutyatest mint rakéta repült át a nyolcméteres távolságon az *ajtótól a gép szívéig*, és mielőtt Crax mozdulni tudott volna, derékon kapva őt, elrántotta védett helyéről! Az asztalra huppantak. Csibész azonnal ráfeküdt a tábornokra, vaskos, erős lábaival az asztal lapjához szorította, tühegyes, félelmetes fogait vicsorgatta, és ráfordult legyőzött áldozatára:

– Ha *megmoccansz, megeszlek!!!*

Crax-25 elragadása pillanatában a szobában *megszűnt minden őket bénító erő!* Felugráltak az asztal mellől. Kocsis János valamilyen fegyvert keresett, mert az ezüst robot ellenségesen közeledett feléje. A kapitány bronz levélnehezékét emelte a robotra (szalmaszál egy elefánt ellen), de megelőzte őt Diol-17 meglepő parancsa:

– ARX-5657! Állj! Átveszem a parancsnokságot!

A gép megállt, ránézett "új" urára, és meghajolt.

– Igenis, uram.

– Menj az ajtóhoz! Emeld helyére az ajtószárnyakat!

– Igenis, uram.

– Azután menj ki a kertbe, és várd további parancsaimat!

– Igenis, uram.

A két nehéz ajtószárnyat, mint a pelyhet felemelte, és varázslatos ügyességgel helyére illesztette.

– Elkészültem, uram. Kimegyek a kertbe... – és nehézkesen, otrombán kicsoszogott.

Kocsis János Szíriusz kapitány elé állt és megölelte.

– No, Viktor, nem tudom, hogyan csináltad, de jól csináltad!... Köszönjük.

Szíriusz kapitány szerényen megjegyezte:

– Ne nekem köszönjétek. Én nem tehettem volna semmit, ha ez a szószátyár, ostoba katona el nem merül önnön dicsőítésében annyira, hogy nem figyelt eléggé ránk... és így sikerült megnyomnom Leonida házi hívórendszerének egyik kapcsolóját. Ettől fogva *hallották*, hogy mi történik idebent. Tudtam, hogy piros hajú, okos barátnőmben és derék örzőangyalomban bízhatok. Valamit kitalálnak!

– Ki is találták azt a *valamit*, és megmentették az életünket! De hol vannak? Miért nem jönnek be? – kérdezte a miniszter.

Szírusz nevetve válaszolt:

– Biztosan az uzsonnát készítik.

Kocsis János most a szelíd tudóshoz fordult.

– Csodálkozva láttam, Diol úr, hogy Crax tábornok robotja szót fogadott önnek. Ez hogyan lehetséges?

– Egyszerű a magyarázata. Nálunk a robotok nem személyi tulajdonok. Minden robot az államé. Én ötcsillagos tudós vagyok, Crax csak kétszillagos. ARX ezután csak nekem engedelmeskedik...

Ekkor lépett a szobába Liuna és Leonida néni. Csészékkel, tányérokkal, forró csokoládéval, tejszínhabbal és mazsolás kuglóffal megrakott tálcákat cipeltek.

– No, híresek! Megsuhintotta magukat a halál szele?! – kérdezte jó hangosan az "őrzőangyal".

A kis Pinton arca még mindig halovány volt, hangja reszketett:

– Leonida néni, ne... ne tessék ezzel tréfálni. *Ez valódi életveszély volt!*...

– Tudom, kisfiam, tudom. Valódi életveszély volt... Volt, elmúlt... többé ne forduljon elő!... Te Liuna, ez a kutya mit csinál azzal az emberkével?

– Őrzi, nehogy valami rosszat cselekedjék.

– Ez?... Ez aligha, hiszen már alig szuszog. Szólj Csibésznek, hogy engedje el.

– Csibész! Szállj le a foglyodról. De maradj mellette... Figyeld.

– Igenis... – és elengedte Crax tábornokot. Diol-17 hallotta ezt a párbeszédet.

– Nocsak! Ki hitte volna! – fordult Szírusz kapitányhoz. – Ez a fekete kiskutya nem állat, hanem gép? Akkor már értem, hogyan tudta Crax-25-öt semlegesíteni! Úgy látom, nekünk is van még tanulnivalónk önöktől! Gratulálok!

– Ne nekem, hanem Kocsis miniszternek. Az ő műve...

A nyomorult Crax-25 egy kis ideig még fekvé maradt, félelmében összekuporodott, majd nehezen feltápáskodott, körülnézett. Megállt Csibész előtt, mélyen meghajolt, és így szólt:

– *Nagyuram!* Tisztelettel könyörgök, hagyjátok meg az életemet! Csak *parancsot teljesítettem!*

Szírusz kapitány felkiáltott:

– Hallottátok?!... Csak parancsot teljesített!... Ezt a védekezést jól ismerjük! Erre hivatkoztak veszített háborúk után mindig, mindenütt a gyáva, becsstelen katonák!

– Mit tegyünk ezzel a berezelt tábornokkal? – tette fel a kérdést Berci. –

Édesapám, te biztosan tudod, mit mond a törvény?

Kocsis János szeme huncutul csillant. Itt volt az alkalom, hogy a "kölcsonból" egy keveset visszafizessen. Szigorú arcot öltött.

– Büntető törvénykönyveink szerint minden, a Holdon elkövetett bűncselekményt, függetlenül az elkövető lakhelyétől, Hold Államban kell letárgyalni, ítélezni, és az ítéletet végrehajtani.

Crax-25 térdre borult, siránkozva könyörgött:

– Kegyelem! Kegyelem!... Csak azt ne! Félek a földi emberek gonoszságától! Darabokra szagatnak! Kitépik a nyelvemet! Kerékbe törik a csontomat! Levágják a kezemet!... Jaj! Jaj!...

Liuna nem állta meg szó nélkül:

– Mit szólsz hozzá, Diol barátom? Honfitársad milyen kitűnően bemagolta a földi középkor inkvizíciós vallatási módszereit!

Diol alázattal bevallotta, mondván:

– Nemrég még én is tévhitben éltem.

Liuna erre kihirdette az *igazságot*.

– Kocsis János bácsi természetesen csak tréfált. Crax tábornokot senki sem kívánja földi bíróság elé állítani. Igazságtalanság lenne egy idegen bolygó lakójával szemben a földi törvényeket alkalmazni. Mi a véleményed erről, Diol-17?

– Azt mondom, büntessétek meg tetszésetek szerint, elvégre nem rajta múlt, hogy nem ölt meg valamennyiünket... Vagy *bocsássatok meg neki*.

– Te már megbocsátottad, amit ellened vetkezett? – kérdezte Szíriusz kapitány.

– Én igen. Tudod, mi kevesen vagyunk. Minden acrai emberre szükségünk van. Meg kell bocsátanunk minden élő acrainak. Mert lehet ugyan, hogy Crax-25-ből már nem tudunk tisztességes, hasznos embert faragni, de a fiából vagy az unokájából *talán*...

Leonida néni döntött a kegyelem kérdésében.

– Eleget csépelezték már a szalmát! Bocsássanak meg ennek a nyomorúságos kis emberkének, *és adjanak neki enni!* Szegény, ki tudja, mikor evett utoljára? Mert közben behoztuk ám az uzsonnát, csak a nagy izgalomban megfeledkeztek róla. Tessék!... Fogyasszák jó egészséggel!... Kicsi Diolkám, készítettem neked egy kis tálacskában nátrium-kloridot meg cuprumot és ferrumot. Jól mondtam, kislányom?

– Hibátlanul, Leonida néni.

– Van belőle bőven! *Elég lesz kettőtöknek!* Itt van, egyél te is... te... *te szegény kis tábornok*...

Az izgalmak tépázta idegek megnyugodtak, a tejszínhabos forró csokoládé, nemkülönben a puha mazsolás kuglóf gyorsan fogyott, de alaposan kivette

részét a táplálkozásból a két emberke is...

Közben elmúlt ez a nap is. Greenwich szerint már este hét óra volt, amikor Szíriusz kapitány "takarodót fűjt".

– Barátaim! Úgy vélem, elérkezett az idő, hogy zárórát rendeljek el. Valamennyien fáradtak, elgyötörtek vagytok, rátok fér egy alapos alvás. Helga kedves, te hazaviszed a fiadat, veletek megy Pinton is, átadjátok az édesapjának... Lenhajú Aino és leánya, gondolom, a könyvtárban töltik az estét, az acraiaknak szánt írott tudományt készítik elő... Kocsis János barátom, te...

– Ó, velünk nem kell törődnöd. Én a Hotel Galileiben szállók meg, és viszem magammal a fiamat.

– Akkor hát ezt megbeszéltük – nyilatkozott Leonida néni –, de mi lesz ezzel a két emberkével? Elengedik őket felügyelet nélkül?

– Hohó! Azt már nem! Diol úr az én vendégem lesz – jelentette ki a kapitány –, azaz gondolom a kosárkájában tölti majd az éjszakát az én hálószobámban... és még beszélgetünk egy kicsit.

– Nagyszerű lesz! – örvendezett Diol-17. – Megszoktam a kosárkát... és beszélgetni fogunk egész éjjel... hiszen holnap indulnom kell haza, és még annyi mondanivalóm van!

– Na, maguk csak beszélgessenek – egyezett bele Leonida –, én magamhoz veszem ezt a szegény kis tábornoct. Csinálok neki egy olyan kosárkát, mint a másik... és mi égisz éjjel aludni fogunk!

Berci ágaskodott.

– Tiltakozást jelentek be! A tábornoakra vigyázni kell! Leonida néni ahhoz nem elegendő! Ez megszökhet, bajt keverhet!

Pierre csatlakozik:

– Igaza van Bercinek. Crax tábornoakra vigyázni kell. Vigyázzon rá Csibész.

Crax-25 feljajdult:

– *Azt ne!*... Kérem, esedezem, azt ne! – és félelmében remegni kezdett.

Leonida azonnal ölbe vette a pici emberkét.

– Ne ijesztgessétek!... Bízátok rám! Felelősséget vállalok érte. Nem fog semmi rosszat cselekedni!

Mint a visszhang szólt az emberke:

– Nem fogok semmi rosszat cselekedni...

Váratlanul Diol szólalt meg:

– Crax-25 nem fog semmi rosszat cselekedni. *Mert már nem tud.* Elvesztette minden erejét, hatalmát. Nyugodtan rábízhatjuk Leonida úrnőre. A csodálatos műeb felügyeletére nincs szükség.

– Diol úr eldöntötte a vitát. Barátaim, távozhattok, aludjatok jól... Holnap

reggel Nox-242-kor szeretettel várok mindenkit. Pintonkám, mondd meg édesapádnak, ha ráér, okvetlenül jöjjön el. Búcsúztatjuk az acrai emberkéket...

TIZENHETEDIK NAP

Ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi. Elsőnek Leonida néni ébredt fel. Pongyolába bújít, megnyomta az időmutató tábla piros billentyűjét, mire fényes betűkkel kiíródott: NOX-243. "Szent Leonida! Elaludtam! Már csak egy óráam van! – gondolta. – Ugyancsak igyekeznem kell a reggelivel! Hányan is leszünk? Mi ketten Viktorral... meg a két emberke, az négy... a Négyek Tanácsa, az nyolc... Kocsis János, Casteiro, Helga és Aino, az is négy... összesen tizenkettő... tíznek a szokásos tejszínhabos forró csokoládé mazsolás kuglóffal... a két emberkének szervesen anyag... Helga asszony ígérte, hogy hoz nekik a laborból *ínyencfalatokat!*... Azám! Az emberkék! Az a szegény kis tábornok, aki az én vendégem volt! Biztosan alszik még..." Leonida pillantása a kosárára esett. Szobájának ablaka előtt közel két méter magas filodendron fordította leveleit a fény felé. Törzse gyermekláb vastagságú volt. Tövében, a lomha levélóriások alatt lapult az a kis kosár, amelyet tegnap ő keresett elő a kamrából Crax-25 részére fekhelynek. Kibélelte selyemmel, bársonnyal, kényelmes ágyat vetett benne az emberkének, aludjon jól...

"Gyönyörű ez a nagy levelű növény! Nálunk ilyen nem létezik. Ez alatt szeretnék feküdni!" – kérte Crax-25.

Természetesen ott helyezte el a rögtönzött ágyacskát, jól betakargatta a fáradt emberkét, aki egész éjjel meg sem mukkant. Bebújít mélyen a "paplan" alá, még a feje búbja se látszott ki. *Még most se látszik!*... Jól magára húzta a takarót...

"Nem ébresztem fel, hadd pihenjen szegény feje. Tegnap komisz napja volt" – gondolta Leonida.

Tett-vett a szobájában, de tekintete mindig visszatért a kosárához... Miért?... Az előbb érzett valami szokatlant rajta... rajta vagy mellette vagy fölötte... Felvillant valami a tudatában, de azonnal el is röppent. Ejnye, mi volt az?...

Törte a fejét, és most már mereven nézte a kosarat... *és egyszerre meglátta!* Egy kis papírlapot!

A kosárában, a rózsaszínű plüsstakarón névjegy nagyságú fehér papírdarabka hevert.

Azaz nem *hevert*, mert gombostűvel oda volt tűzve.

Leonida néni agyában ebben a pillanatban felismerések logikus sora indult

meg. 1. Az a papírlap tegnap este nem volt ott. 2. Nem én tettem oda. 3. Tehát valószínűleg ő. 4. Látom: írás van rajta. 5. Biztosan üzenet számomra. 6. Miért nem mondta el élőszóval? 7. Talán azért, mert félt, hogy nem helyezem. 8. Tehát hallgatott, inkább leírta... és megtette, amit akart, mert nem tiltakoztam. 9. Lehet, hogy azért nem látom egy haja szálát sem, azért nem mozdul egy mikulit sem... mert nincs is az ágyban. 10. Megszökött!...

Odament, megnézte. A kosárkában a tábornoknak csak hült helyét találta! A papírlapra írt üzenet neki szólt, íme:

KEDVES KERÉK ARCÚ LYOSÁGOS NŐNEMŰ! A TI NYELVETEKEN TUDOK ÍRNI KEVESET NEM LYOL. KÖZLÖM VELED HOGY NAGYON SZÉGYELEM MAGAM. TÉVETTEM TI OKOS DERÉK EMBERE K VATYOK TE LYOSAGOS NŐNEMŰ! NEKEM ATTÁL ENI PEDIK ÉN MEK AKARTALAK ÖLLNI TÉGEDET! NEM TUDOK A SZEMMED ELLÉ KERÜLNI! ELBUJDOSOK! NE KERESETEK! ÉJJETEK BOLDOGUL!

CRAX-25

Leonida dermedten silabizálta a sorokat. *Szégyellem magamat... elbujdosom... ne keressetek...* aztán gyorsan cselekedni kezdett. A házi videfonon felhívta Szíriusz kapitányt.

– Viktor Szíriusz, ébren van?

– Most, hogy felébresztett, már igen. Mi baj van? Ég a ház?

– Még nem ég, de lehet, hogy hamarosan égni fog. Kérem, azonnal jöjjön ki hozzám!

A kapitány szót fogadott a "parancsnak".

– Mi történt? – ezzel lépett a szobába.

Leonida szó nélkül rámutatott a filodendron alatt lévő feldőlt, feldúlt kosárkára. Aztán kinyögte:

– Me... me... megszökött!

És odaadta a búcsúlevelet. Szíriusz kapitány elolvasta... elolvasta másodszer... majd zsebre vágta.

– Jöjjön, beszélünk Diol-17-tel.

A szelíd tudós Szíriusz kapitány hálósobájában egy öblös Karosszékben üldögélt. Meglátva az érkezőket, felemelkedett, meghajolt.

– Jóhólat és jó reggelt kívánok!

– Rossz a reggel, lelkem, nagyon rossz! – panaszkodott Leonida.

– Rosszul aludt, kedves Leonida úrnő?

– *Túl jól*, Diolkám. Nem ébredtem fel, amikor kellett volna!

– Nem értem...

Szíriusz kapitány átnyújtotta neki Crax-25 levelét.

– Olvassa el! Azonnal megérti.

Diol elolvasta. Nézegette egy darabig, csóválta a fejcskáját.

– Ejnye... ejnye... tele van helyesírási hibával! Ilyenek ezek a katonák!...

Egyébként nem lep meg a hír. Csodálkoztam volna, ha nem próbálja meg. A tábornok megbízhatatlan jellemű, álszent, köpönyegforgató, és egyetlen szava sem igaz.

– Ez minden, amit mondani tud? – kérdezte némi éllel Szíriusz kapitány.

– Gondolkodnom és tájékozódnom kell... Megkérhetem valamire tisztelt házigazdám?

– Természetesen – válaszolta a kapitány, – Mindenben rendelkezésére állok.

– Akkor szíveskedjék rövid ideig rám figyelni, önöknél minden *nagy*... nagyok a méretek. A házak, a bútorok, az eszközök... mert önök is nagyok – magyarázkodott Diol. – Az ember evőkanala nagyobb *nálam*, nem tudom felemelni. Nem tudok kimenni a szobából, ha csukva van az ajtó, mert nem érem el a kilincset. Ahhoz, hogy egyetlen földi emberlépésnyi távolságot megtegyek, nekem tízet kell lépnem. Arra kérem most tisztelt Viktor Szíriusz urat, vegyen engem a kezébe, azaz emeljen fel az ölébe, mert így gyorsabban haladunk, és menjünk Leonida úrnő szobájába, vizsgáljuk meg, elhagyhatta-e Crax-25 a hálólhelyiséget.

– Szívesen felveszem – mondta a kapitány, és óvatosan a tenyerébe emelte a tudós emberkét –, de Leonida szobájába nem szükséges kimennünk. Ő a földszinten lakik, ablaka a kertre néz, a szobájában, az ablak előtt jókora filodendron áll, arra Crax bizonyosan fel tudott mászni... és derék házvezetőnőm nyitott ablaknál alszik... Crax ezen az úton távozhatott a szobából.

– Köszönöm, kedves vendéglátóm, ezt érzékletesen magyarázta el. Valóban nem szükséges megtekintenünk. Akkor tisztelettel javasolom, menjünk ki a kertbe, beszéljünk ARX-5657-tel, Crax volt védőrobotjával.

Leonida rémülten közbeszólt:

– Az ezüst emberrel?! Lehet, hogy a tábornok visszabújt az ezüst ember szívébe, és újból ellenünk támad?! Szent Leonida, segíts meg!

– Lehet, hogy megpróbálta. Majd kiderül...

Ez Szíriusz kapitány véleménye volt.

Kiléptek a kertbe. Elöl Szíriusz kapitány, ölében Diol-17. Tisztes távolságban mögöttük Leonida néni. Kíváncsian forgolódott.

– Nem látok senkit és semmit. Se ürgömböt, se ezüst embert, se Crax tábornokot... de... De! Ott egy nagy kerek fekete folt éktelenkedik! Mint egy

földre szállt fekete felhő!... Jóval nagyobb, mint a házunk!... Az volna az űrhajó?

– Igen – válaszolta a szelíd tudós. – Kérem, Szíriusz kapitány, tegyen le, innen magam megyek tovább. Maguk nem jöhetnek velem. Ne közelítsenek az űrgömbhöz. Nagy energiák szabadulhattak ott fel, rosszul vagy sehogy sincsenek szigetelve... Az életüket kockáztatnák...

– Magának, kedves Diol, nem eshet bántódása? – aggódott Leonida néni.

– Én sem lépek be addig, míg a védőrobotot szolgálatomba nem állítom. Hallani fogják...

Határozott léptekkel indult a fekete folt felé... már a közelébe ért... megállt... érces, messze csengő hangon hívta a robotot:

– ARX-5657! Jelenj meg!

Alig hangzott el a parancs, a nagy fekete folt világítani kezdett... enyhe kék fényt sugárzott... lassan óriási gömbbé dagadt. Szemük láttára megjelent egy téglalapforma, mint egy ajtó... *és kinyílt*... kilépett rajta az "ezüst ember"! Megszólalt. A hangja tompa, gépszerű mély basszus volt:

– Parancsolj, uram!

– Válaszolj! Járt itt ma éjjel Crax-25 tábornok?

– Járt, uram.

– Parancsolni próbált neked?

– Nem, uram. A törvény szerint nem parancsolhat. Ezt ő is tudja.

– Akkor miért jött ide? Tájékoztass!

– *Kérni* jött, uram.

– Mit kért? Mondd el részletesen.

– Energiát kért, hogy gondolatátvitellel leadjon egy tudósítást A Galaktika Figyelőjének.

– Adtál neki?

– Természetesen adtam, uram. Belém épített cselekvési törvényeim 12. pontja az RX-típusú védőrobotok kötelességévé teszi, hogy minden acrai ember kérésének eleget tegyek, ha az nem ütközik a Tiltások valamelyikébe. Ez nem ütközött, tehát adtam energiát neki.

– Helyesen jártál el, megdicsérlek.

– Köszönöm, uram.

– Mondd, ARX-5657, *véletlenül* nem hallottad Crax-25 tudósítását?

– Nem, uram. Nem szoktam hallgatózni.

– Kár... Kár, hogy nem tudjuk, mi állt abban a tudósításban.

– Nem károsodtunk, uram, mert *tudjuk*. Rögzítettem ezüst lapra az egész gondolatátvitelt.

– Rögzítetted?

– Rögzítettem. Ez is kötelességem. Cselekvési törvényeim 23. pontja.

– És lejátszod nekünk Crax-25 tábornok tudósítását.
– Parancsod szerint, uram. De tisztelettel kérdezem, az összeset vagy csak a legutolsót?

– Összeset?... Úgy értem, hogy a tábornok rendszeresen tudósította a Galaktika Figyelőjét?

– Igenis, uram.

– És te rögzítetted valamennyit?

– Igenis, uram.

– Ez esetben hallgassuk meg az összesét.

– Igenis, uram.

– Készítsd elő a munkatermet.

– Igenis, uram...

Miközben Diol-17 párbeszéde folyt ARX-5657-tel, az időmutató ernyőkön Nox-242-re ugrottak a számok. Leonida néni mellett ott csoportosult már *mindenki*: a Négyek Tanácsa és a meghívott szülők. Nem sokat értettek Leonida jajgatásaiból, Diol párbeszédéből, de annyit hamarosan megtudtak, hogy Crax-25 megszökött.

– Képes lesz és ismét nekünk támad! Jaj! Jaj!... Szíriusz kapitány azonban megnyugtatta barátait:

– Leonida sötéten látja a dolgokat. Még semmi sem bizonyos. De éppen jókor érkeztek, hogy meghalljátok, milyen tartalmú tudósítást küldött Crax-25 tábornok az Acra bolygóra a tegnapi eseményekről...

Az egész társaság (ki bátran, ki félve, Liuna és Pinton úgy, mintha hazamennének) bevonult az acrai Tábornokok Tanácsa ürgömbjének nagy munkatermébe.

Liuna azt várta, hogy Diol ürgömbjéhez hasonló fényesség, pazar kerevet, sosem ízlelt ételek, italok, sosem látott gyümölcsök és egy félelmetesen szép, ezüstszerű, ember formájú robot fogadja majd a belépőket. Csalódott. A munkateremnek nevezett helyiség, melynek határait és terjedelmét nem is lehetett pontosan meghatározni, inkább egy kékesszürke, kopott cirkuszsátor belsejéhez hasonlított. Vibráló félhomály volt... és mintha a kontúrok mind mozogtak volna. Valahonnan mállhaszerű nagy zsákok kerültek alájuk, s félkörben foglaltak helyet. Akkor vette észre, hogy régi-régi, huszadik századi hanglezáráscímkeről ismerős gramfontölcsér fordul feléjük, és olyan, mintha a levegőben lebegne... mintha nem tartaná semmi... Ebből szólt a hang, kristályosan tisztán, szépen csengően.

ARX-5657 pontosan, fürgén dolgozott. Egymás után hangzottak el *Crax tábornok* "hízelgő" tudósításai *Crax tábornokról*... egészen eddig: "Sajnos, vérzik a szívem... ki kell irtanom őket! Nos, döntöttem! Népem és hazám érdekében közbe kell lépnem!... És közbelépett." Ekkor az ezüst robot,

mintha műsorvezető lenne, jelentette:

Most következik az a tudósítás, amelyet Crax-25 tábornok ma éjjel küldött gondolatátvitellel az Acra bolygóra.

Berci nem állta meg szó nélkül.

– Képzelem, hogyan fogja mocskolni, rágalmazni szegény Diolkánkat!

ARX-5657 bekapcsolt valamit (csak a mozdulatot lehetett látná), és megszólalt Crax-25 vékonyka hangja, *tízszeresére felerősítve*:

Hírek a Galaktikából... A Galaktika Figyelője jelenti... Gondolatátvitellel érkezett... Riporterünk ismételten beszélgetett a Holdon tevékenykedő kitűnő tudós katonával, Crax-25 tábornokkal. Feltette neki a kérdést: "Sikerült-e megakadályoznia a hazaáruló Diol-17 szelíd tudóst bűnös kártevései folytatásában? Célja elérésére milyen eszközöket használt?" A tábornok válasza rendkívül meglepő volt. Így hangzott. "Nyilatkozom, azzal a feltétellel, hogy amit mondok, abból egyetlen szót nem hagyhatnak ki, egyetlen betűt nem változtathatnak meg." Tudósítónk ezt természetesen megígérte, szerkesztőségünk ezt az ígéretet be is tartja, íme, a nyilatkozat: "Üzenem az otthoniaknak, hogy súlyosan tévedtünk, és tévedésünk majdnem végzetes következményekkel járt. Nem rajtunk, acraiakon múltott, hogy tudósaink évszázados munkája, nagyszerű eredményeik néhány másodperc alatt meg nem semmisültek, el nem pusztultak! Mert mindaz, amit a földi emberről tanítottunk és tanultunk, *nem igaz!* Helyesebben fogalmazva: *régen nem igaz!*... A *Prokyon* kutatói megfejtették a földi ember nyelvét, megtanulták olvasni az írását, a könyveit, megismerték a földi élet szörnyűségeit, erőszakosságát, nyomorúságát, bűneit és butaságát, mindezt a földi idősámítás szerinti XX. század végéig (mert *akkor* jelent meg a *Prokyonban* talált 24 kötetes *Encyclopaedia Britannicának* az a példánya, melyet később világnyelvre lefordítottak), és ezt az állapotot *állandónak*, vélték! Azt sulykolták belénk, hogy a Földön gyilkolnak, marakodnak, egymásra fenekednek és egymást falják fel az emberek! Acraiak! Vigyázatok! Tévedtünk! Nem igaz! Nem így van! Már *nem így van!* A homo sapiens immáron harmadik évszázada békében, barátságban, okosan kialakított államszövetségben él, amelyen belül minden nép őrzi, fejleszti a maga ősi kultúráját, és megbecsüli a másét! Háborúk már 200 éve nincsenek. Az esetleg felmerülő vitákat, nézeteltéréseket nem fegyverekkel, hanem tárgyalóasztalok mellett, okos, meggyőző szavakkal intézik el... Bocsánatot kérek. Most veszem észre, hogy közhellyekkel, üres szólamokkal handabandázom!... Rátérek a tényekre... Meg jelentünk, a Holdon mi ketten: Diol szelíd tudós, aki 16 ősenek minden tudását és minden tévedését a tudatában hordozza, és én, Crax tábornok, 24 őszám szellemi kacattárának mázsáit cipelve. (Mellékesen megjegyzem, hogy minden tudás alapzata a

kíváncsi tudatlanság. Az acrai ember valamennyi őse összes tudásával születik. Hatalmas halmazat ez, amelynek 99 százaléka elavult ócskaság, visszahúzó erő. A földi ember »üresen« jön a világra, a tudást tanulnia kell, de őseinek babonái, tévedései nem nyomorítják szellemét.) Na, szóval megjelentünk a Holdon. Támadó és védekező energiákkal fölszerelve. Kettőnk pusztító ereje elegendő lett volna az egész földfelszín felperzselésére. Diol ezüst robotjába bújva kereste a legbölcsebb (legkisebb!) embert, hogy elbeszélgesse vele. *Tudósaink tévedtek!* Az Acrán érvényes törvényeket, szokásokat ráhúzták, mint szabályt, az egész Galaktikára. Végzetes tévedés volt. A Földön éppen fordított a helyzet! A legkisebb földi ember, a csecsemő a legtudatlanabb! Nem hoz magával semmit, az élete zéróval kezdődik. *Mindent* meg kell tanulnia a legeslegelejétől kezdve. Mire okos lesz, *felnő*. Testének tömege harminc-negyvenszeresére gyarapodik. Diol-17 idejének, energiájának java részét arra fordította, hogy a legokosabbnak vélt legkisebb földi emberektől (tudatlan gyerekektől!) információkat szerezzen. Én időmet és energiámat arra pazaroltam, hogy Diolt ellenőrizzem, leselkedjem utána. Azt hittem, áruláson érem! Mert akadt egy Holdon lakó, Liuna nevű nőnemű, aki megmagyarázta neki tévedését, meggyőzte őt, hogy a velejéig gonosz, vérengző, veszedelmes emberszörny már csak a történelemlétkönyvekben létezik. Diol hitt Liunának, és a kezébe tette életét. Hősi cselekedet volt! *Védőfegyverzet nélkül* felkeresett egy Nagy Földi Tudóst (neve: Szíriusz kapitány). *Ezt én tudtam*. Láttam, megfigyeltem, és azonnal alkalmaztam ellenük az ide vonatkozó büntetőrendelkezést. Megfosztottam őket cselekvőképességüktől, és megsemmisítésre ítéltem őket, nevezetesen: Diol-17 szelíd tudóst és földi *barátait*. Elérkezett a kivégzés pillanata... ekkor támadtak rám a földi emberek. Egy ravasz gépük fölem kerekedett. Erősebb, ügyesebb, gyorsabb volt nálam. Elszakított védőrobotomtól, letepert, legyőzött... de nem ölt meg, pedig megtehetette volna. Ekkor döböntem rá, hogy a földi ember nem olyan, amilyennek tanultuk és tanítottuk! Az erőszakot nem viszonzták erőszakkal, pedig a »szemet szemért« ősi törvénye szerint erre joguk és okuk is lett volna! ők azonban megelégedtek azzal, hogy hatástalanították az erőmet. Különösen egy idős, nagydarab, kövér nőnemű, Leonida nevezetű fogadott szeretetembe. *Szegény kis tábornokom* – mondta, és enni adott nekem! Kitűnő szervesen ételt. És ágyat vetett nekem! Puha selyemből, bársonyból. A szobájában aludtam! Bízott bennem. Pedig hajszál híján megölttem őt!... Tévedtünk! Kiáltom, hirdetem, harsogom: *tévedtünk!* A földi ember jóságos, barátságos, okos. Igyekezzünk méltók lenni szeretetére!... Tévedtünk! Ezt véssé minden acrai az agyába!... Én mélységesen szégyeltem magamat. Nem tudok a szemükbe nézni. Jóvá akarom tenni, amit ellenük vétettem! Döntöttem!... Úgy határoztam, hogy

nem megyek vissza Acrába. Ūrgömbömet és bőséges maradék energiámat átadom Diol-17-nek. Fejezze be nagyszerűért, hősiesen megkezdett munkáját, kapcsolatunkat a Földdel fűzze szorosra. Én elmegyek... eltűnök... még nem tudom, hová... nagy a Galaktika, találok magamnak helyet. Ne keressen senki! Megtiltom!... Azzal a megnyugtató tudattal akarom leélni azokat az éveket, amik még hátravannak, hogy butaságból, tudatlanságból és mérhetetlen hiúságból elkövetett bűneimet, amennyire lehetséges volt, jóvátettem..." Crax-25 tábornok ezzel befejezte nyilatkozatát, és köszönés nélkül távozott. Elnyelte őt az ūrgömbjében egyre sűrűsödő sötétség...

Senki sem mozdult, senki sem beszélt. Nagy csend ūlt rajtuk... és a félhomályos, kopár helyiség mintha összébb húzódott volna. Kisebbnek látszott...

Leonida szeméből két kövér könnycsepp hullott a maga kötötte hárszkendőjére, melyet kissé borzongva szorosabbra fogott a vállán.

– Szegény tábornokom... szegény emberkém... csak nem emészttette el magát!...

Pierre tiltakozott:

– Leonida néni, kérem, ne tessék mindjárt a léleklarangot huzigálni! Crax-25 világosan kijelentette, hogy *elbujdosik!* Nagy a Galaktika, ezt mondta...

Diol-17 udvariasan szót kért.

– Ez csak amolyan képletes beszéd volt. Crax tábornok az ūrgömbje és óvórobotja nélkül nem hagyhatja el Hold Állam épületeit. Az ūrben pillanatok alatt elpusztulna.

Szíriusz kapitány Kocsis miniszterhez fordult.

– Mi a véleményed a "nyilatkozatról", János? A miniszter kis ideig gondolkozott.

– A "nyilatkozat"... Hm!... Helyenként zavaros, kapkodó, nem mindig logikus, itt-ott dilettáns, tudománytalan szöveg volt... de becsületes, jó szándékú, őszinte beszéd. Ez az emberke valóban megváltozott. Szelleme kitisztult... de *hebehurgyán cselekedett*. Feltétlenül meg kell őt keresnünk! A barátunk lett, és minden jóbarátra szükségünk van!

Diol-17 puha, selymes, pici hangja most valósággal ujjongott:

– Miniszter úr! Igazat mondott! Crax tábornok valóban megváltozott. De őreá elsősorban saját hazájának, Acrának van szüksége. Megtisztult politikai látása a köréje csoportosultak világnézetét befolyásolhatja. Nagy lépéssel haladnánk előre a tökéletes államiság felé. Ha haza tudom vinni, példaképnek állíthatom! A Tábornoki Tanács...

Leonida váratlanul erőlyesen közbeszólt:

– Már megbocsássanak, hogy megszakítom ezt a "mélyenszántó politizálást", csak azt akarom megkérdezni, nem lenne-e célravezetőbb, ha,

mint Berci mondja, "süket szövegelés" helyett már régen és mindannyian szegény kis tábornokot keresnénk!

Diol-17 csillogó szemmel helyeselt:

– A kerek arcú kedves nőnemű jól beszélt! Tisztelettel javasolom, hogy azonnal szervezzük meg a keresést!

Megszervezték.

Ezen a napon csak a Luna-28-as kupolaváros (Szíriusz bácsi cifra háza és tág környéke) volt kutatásuk színhelye. Valamennyien részt vettek benne. Diol-17-et Liuna vitte magával kosarában. Bementek minden házba, minden helyiségbe, kinyitottak minden szekrényt, ládát, komódot, bőröndöt, aktatáskát, kihúztak minden fiókot, feltúrták a padlások ócskaságait, felmásztak fákra, bebújtak bokrok alá, virágágyások közepébe...

Semmi, semmi. Liuna felliftezett a kupola csúcsára épített kilátóba, Pierre megvizsgálta az Ételgyár légnyomással működő szállító csőrendszerét, Berci éles reflektorfényben kutatott, keresett a minifurgon alagútrendszerében... eredmény nélkül.

Este Nox-230 volt a pontos idő, amikor fáradtan, éhesen összegyűltek Szíriusz bácsi ebédlőjében. Abban az emlékezetes helyiségben, ahol tegnap Crax-25 szónokolt nekik, ARX-5657 számolta a halálba vezető másodperceket, Csibész végrehajtotta nyolcméteres felszabadító ugrását. Most fáradtak, letörtek voltak... és étvágytalanul eszegették Leonida néni hirtelen összeütött blincsikijét. Közben Szíriusz kapitány vitte a szót:

– Ezt többé így nem csináljuk. Mintha gombostűt keresnénk szalmakazalban! János barátom és én holnap reggelre tudományos kutatási munkatervet dolgozunk ki. A keresést csak a Négyek Tanácsa folytatja, *de kutatógépek segítségével.*

– Nagyszerű! – lelkesedett Pinton.

Viktor Szíriusz folytatta:

– A munka irányítóközpontja itt lesz a lakásomban, és Kocsis János vezeti. Remélem, bízom benne, hogy Crax tábornokot három nap alatt kézre kerítitek. Ezt a rövid határidőt a szükség parancsolja. Ugyanis Diol-17 kedves barátunk alaposan felülvizsgálta mindkét ürgömb és mindkét óvórobot üzembiztonságát. A szelíd tudós ürgömbje és ARX-5960 (ez Diol óvórobotjának a gyártási száma) rendben van, de energiája további itt-tartózkodásra már nincsen. Csak a hazatéréshez szükséges mennyiséggel rendelkezik. Crax ürgömbjét meglehetősen elhanyagolt állapotban találta, sürgős javításokat kell elvégezni rajta. ARX-5657 már nekifogott a munkának. Ez azonban a tartalék energia jelentős részét elfogyasztja. Részleteket nem mondok, mert nem is tudok. Diolnak elhiszem, hogy ez a valós helyzet. Hiába magyarázná, hogy mit és miért kell tennie, úgysem érteném! Fontos a

végeredmény, ami így hangzik: ha a két úrgömb egyesíti energiáját, és együtt indul haza, Diol-17-nek még három napja marad a földi élet tanulmányozására. Tehát három nap múlva *Crax tábornokkal vagy nélküle*, de mindenképpen el kell indulnia!

Liuna szólásra jelentkezett.

– Megértettük. Vagyis a Négyek Tanácsa és Csibész 3 napig Crax-25 keresését végzi János bácsi távirányításával. Ez idő alatt Szíriusz és Casterio bácsi, Helga néni, édesanyám és még mások Diol fejecskéjébe betáplálják mindazt az ismeretet, ami szükséges ahhoz, hogy küldetése eredményes legyen, és a Föld-Acra testvériség egykoron megvalósuljon.

Szíriusz bólogatott. – Igen... igen... helyesen beszéltél. Pontosan így lesz. Most tehát uzsgyi haza, gyerekek! PihenjeteK. Aludjatok jól ki magatokat, mert három kemény nap vár rátok! Holnap reggel NOX-218-ra itt legyen a Négyek Tanácsának mind a négy és fél tagja!

TIZENNYOLCADIK NAP

Hétfő volt. Nox-218 a pontos idő. De pontos volt a fél taggal (Csibésszel) kiegészített Négyek Tanácsa is.

– Jóhoidat kívánunk!

– Jóhoidat... jóhoidat! – fogadta a köszöntést Szíriusz kapitány, Kocsis miniszter, Roberto Namora (a Központi Híradástechnikai Intézet ifjú mérnöke) és a kapitány karjában fészkelődő Diol szelíd tudós.

– Amint látjátok – kezdte a beszélgetést Szíriusz bácsi –, megszapordtunk. Robertóval és Diollal együtt megterveztünk és a Híradástechnika műhelyében összeállítottunk nektek két lokátort. Reméljük, hogy ezeket felhasználva megtaláljátok az elbujdosott Crax tábornokot.

Az asztalon két egyforma, hátizsák nagyságú, szedett-vedett kinézésű, csúnya szerkezet állott. "Lokátor" rangjukat a tetejükre eszkábált forgó parabolaantenna és a testükbe épített képernyő némileg valószínűsítette.

– Sietni kellett a szereléssel, azért ilyen rondák, de kifogástalanul működnek! – bizonygatta Szíriusz kapitány. – Roberto fiam, ismertesd a használati utasítását!

Roberto Namora magyarul kezdett:

– Röviden beszélek, részletekre nem térhetek ki, mert kevés az időnk. A lokátorok elve ősrégi. Már a XX. században használtak, főleg a világháborúk idején. Ezek a maiak talán majd megkeresik nekünk az elkóborolt tábornokot. Dioltól tudjuk, hogy az acrai emberkéK bioárama erősebb, mint a földi emberé. Eléri néha bizonyos tengeri angolnafajták száz volt fölötti feszültségét

is. Megmértük Diol bioáramát. Másodpercenként 320 impulzust sugároz ki. Beállítottuk lokátoraink visszaverődő sugárzását erre az áramerősségre, ami egyezik Crax bioáramával. Kipróbáltuk a gépeket. "Keresni" kezdtük a forgó antennával Diol szelíd tudóst. Amíg *nem találtuk*, a visszavert sugarak egyenletes fényerejű, zűrzavaros jeleket vetítettek a képernyőre. Amikor Diol testét *befogták*, az ő bioáramának hatására a lokátor képernyője *felfénylett, mint egy reflektor*.

Ugyanígy fel fog fényleni, csillogni, világítani fog Crax tábornok jele is, ha megtaláljátok.

– Bocsánatot kérek, hogy közbeszólók – mondta szerényen Pierre –, de én szeretném folytatni.

– Folytasd, ha tudod – egyezett bele Roberto.

– A rádiósugár fénysebességgel halad – kezdte Pierre –, vagyis egy másodperc alatt körülbelül háromszázezer kilométer utat tesz meg. Ez azt jelenti, hogy ha a Holdról indulva eléri a Földet, és onnan visszaverődik a Holdra, ezt a távolságot (hét-nyolcszázezer kilométert!) két-három másodperc alatt bejárja. Igen ám, de jelen esetünkben most itt Hold Államban csak pár száz métert, esetleg egy-két kilométert kell teljesítenie... a *másodperc milliomod része alatt!* Ilyen pontossággal ezzel az itthon bütykölt, "kisipari" lokátorral aligha tudunk majd mérni. Szíriusz bácsiék ezért eszkábáltak belőle *kettőt*. Ha az egyik megtalálta a vízszintes irányvonalat, a másikkal derékszögben eltávolodunk tőle, minél messzebbre, annál pontosabb lesz a mérés, és azzal is megkeressük a céltárgyat. A két irány sugar által bezárt szögből és a két lokátor közötti távolságból egyszerű alpműveletekkel kiszámítható a keresett tárgy mindenkori távolsága, azaz pontos feltalálási helye.

– Bravó! – helyeselt elragadtatva Pint ön. Roberto is elismeréssel szólt:

– Pierre precízen elmondta helyettem a tudnivalókat, amin persze nem csodálkozom. Egy hold állami jól tanuló Hírköz-diáknak ezt tudnia illet. Most még azzal egészítem ki az ügyes ismertetést, hogy a lokátorok 220 voltos hálózati árammal működnek, és a holdfelszín erős görbülete miatt emberi szemmagasságból mindössze 2-3 kilométernyire "látnak".

– Kedves Négyek Tanácsa! – fordult felénk Szíriusz kapitány. – Most, hogy már mindent tudtok, munkára fel! Én Diol barátommal elindulok, és megmutogatom neki mindazt, amit három nap alatt a Holdon meg lehet nézni. Roberto hazamegy a Híradástechnikába, ott megtalálhatjátok, ha segítségre, tanácsra szorultok. János barátom itt marad a házamban. Ő lesz a központi összekötőnk. Valamennyien tartsuk vele a kapcsolatot!

Kocsis János tenyérszerű mikrohullámú adó-vevőt nyújtott át a fiának.

– Ha valami fontosra vagy érdekesre akadnátok, azonnal tájékoztass. De

félóránként mindenképpen hívj fel.

– Igen, édesapám...

Az első keresőállomást mindjárt Szíriusz kapitány kupolavárosában, a 28-asban állították fel. A siker kevés reményével. Hiszen ha Crax valóban *bujdosni* indult, minden bizonnyal már messze jár. Egyszerre mind a két géppel tapogatták a kupolaváros egész területét. Az egyik talajszinten dolgozott, a másik 130-140 centiméter magasságban (hátha ölbe vette valaki a tábornokot!). A sugarak útjába eső tárgyakról, épületekről, emberekről szürke, zavaros, egymást többszörösen fedő képet közvetített a képernyő... de az óhajtott felvillanás elmaradt.

Pierre türelmetlenkedett:

– Itt hiába keressük! Nyoma sincs!... Települünk át hozzánk, a 27-esbe. Mégpedig fel a kupolába. Onnan elérjük egyenes vonalú sugarunkkal édesanyám birodalmát, a kertészetet és az arborétumot is. Közben felszaladok a lakásunkra. Van egy nagyon részletes térképem Hold Államról. Elhozom, szükségünk lehet rá...

Mire hóna alatt a térképpel felliftezett a kilátóba, Berciék már felállították mindkét lokátort. Előbb a maguk kupolája alapterületét sugározták be ötszáz méter magasból. Mértani pontossággal, keskeny, párhuzamos szeletekre osztva "végignyalogatták" radarsugarakkal valamennyi lakóházát, kertjét, a minifurgon-állomását... eredménytelenül.

– Álljunk rá távolabbi célpontokra – javasolta Pierre –, azok a kupolák ott tíz kilométernyire édesanyám kertészete. Innen fentről tökéletesen besugározhatók.

Mindkét lokátorral megcélozták a 18-as kupolaváros legalsó szintjét. Zöld árnyalatú formák kavarogtak a képernyőkön. Időnként felismerhető volt egy-egy fatörzs, fakorona vagy díszbokor, de gyorsan változtak a jelek... elmosódtak, élesedtek... Ám változatlanul sötét tónusúak maradtak.

Hirtelen Liuna örömsikoltása hasított a fülükbe:

– Híííí!... Nézzétek!... Ott!... Befogtam a fénylő jelet! Mind odarohantak, bámulták a gépet... A képernyőn pici, kifli formájú csikocska fénylett, sugárzó, világító erővel! És közben jobbra-balra elmozdult!

– Ez... ez... – dadogott Pinton – ez csak nem...

– De! *Csak igen!* Ez a fényes kis kukac Crax tábornok radarképe! A 18-as kupolavárosból! – jelentette ki Berci határozottan. – Sajnos itt fenn a kilátóban nincs elég helyünk, hogy a másik géppel elvégezzük a háromszögelést, illetve a távolságmérést, de úgy hiszem, nem is szükséges. Hiszen tisztán látszik, hogy a lokátor egyenesen az arborétum épületére irányul. *Odáig* nincsen semmi, *mögötte* nincsen semmi...

– Tudom, miért nincs! – jelentkezett a buzgó Pinton. – Azért, mert ott már a

horizont alá hajlik a Hold felszíne!

– Okos vagy, tökmag! – mondotta Pierre, és elismeréssel megveregette a Legfiatalabb Tag vállát. – Crax tábornok valóban ott lapul valamelyik ősfa koronaágán, vagy elbújt egy odúban. Gyorsan odautazunk, elvégezzük a háromszögelést, centiméternyi pontossággal kiszámítjuk a búvóhelyét, és nyakon csípjük ökelmét!... Tagtársak, indulás!...

A két lokátort már felállították, vízszintezték, áram alá helyezték. A 18-as kupolavárost teljesen betöltő három évszázados híres *dzsungel* egyik tisztásán már javában keresték a bujdosó Crax tábornokot. Közvetlenül a talajszinten dolgoztak... eredmény nélkül.

– Biztosan valahol magasabban kuksol! Berci, emeld meg a síkot 150 centiméterre. Én kétszázra állok át – adta ki az utasítást Pierre.

Forogtak az antennák... halkán zümmögött a két kis motor... semmmmi... semmmmi... semmmmi...

– A Fiastyúk összes fiaira! – türelmetlenkedett Berci. – Felmászom nyolc méterre! Hátha valamelyik ősfa koronájában húzódott meg a fickó!

Hatalmas cédrus lombzatát söpörte a sugár...

Pinton felkiáltott:

– Állj! Valamit láttam!... Már túlszaladtál rajta!

Berci azonnal megállította az antennát, majd lassú visszamenetben tapogatta a már besugárzott síkot... És valóban, a képernyőre balról jobbra *beúszott a keresett fénykukac!*

– Megvan!!! – üvöltötte a legfiatalabb kutató.

– Ne ordítozz! – intette le Berci –, mert még nincs meg. Egyelőre csak annyit tudunk, hogy valahol a sugár irányvonalában, nyolcméteres magasságban tartózkodik... *talán* ebben a kupolavárosban. De ez korántsem biztos. Láthatod, hogy a 15-ös, 16-os, 17-es kertészetek is ugyanabban az egyenesben fekszenek. Vagyis 5 métertől 5 kilométerig lapulhat bármelyikben.

Pintont nem lehetett egykönnyen elhallgattatni.

– Jól van, jól van, ezt minden gyerek tudja! Most a másik lokátort el kell cipelni jó messzire, be kell állítani a nyolcméteres magasságra, és háromszögeim kell. Segíték vinni az állványokat!

Eltávolodtak pontosan 200 méternyire, a sugarat beigazították a talajjal párhuzamos nyolcezer milliméteres síkra... lassan forgott az antenna... forgott... forgott... és megjelent a Crax tábornok testéről visszaverődő világitó radarfoltocska!

Mind a négyen táncoltak és ujjongtak. Pierre már olvasta is az eredményt:

– Parallaxisszög 7 egész 45 század fok! Berci pedig a mért távolságot jelentette:

– Egyezerhatszázhusz méter!

– Akkor pedig, ahogy a térképen nézem – okoskodott Liuna –, a keresett acrai emberke Helga néni birodalmában, a szomszédos 15-ös kupolavárosban van. A kertészet igazgatósági épületének a környékén kell bujkálnia.

– Négyek Tanácsa! Leszerelünk! Átvonulunk a tizenötösbe! – adta ki az utasítást Pierre. – Ott újra felállítjuk a lokátorokat, és betájoljuk a tábornok urat!...

A kertészet kupolavárosait és az arborétumot felszín alatti zárt folyosórendszer kötötte össze, mozgójárdákkal és mozgólépcsőkkel. Alig tíz perc múlva már lábon álltak a lokátorok a 15-ös kertészet egyik viruló salátatáblájában, és fáradhatatlanul keresték az elbujdosott emberkét.

Hamar meg is találták.

– Parallaxisszög 82 fok!

– Távolság 111 méter!

Pierre nézegette, becsülgette a szöveget, a távolságot... aztán megszólalt:

– Galvani békacombjára! Ez a Crax tábornok édesanyám igazgatói irodájában bújt el!... Gyerünk! Utánam! Megkeressük!

Mint diadalmas vitézek csörtettek fel az első emeletre. Benyomultak a titkárságra. Pierre parancsokat osztogatott:

– Berci, te a bejáratot őrzöd! Lélek az ajtón se be, se ki!... Pinton, a szemed állandóan az előszobán legyen! Li és én behatolunk!

Már nyitotta is az ajtót, és berontott, mint egy vad csikó. Liuna bátortalanul követte...

– Édesanyám! Ne ijedj meg! Nincs semmi baj! Csak ez a Crax, akit keresünk, itt rejtőzködik valahol a szobádban!

– Nem ijedtem meg, édes fiam, de éppen kedves vendégem van. Kopoghattál volna...

– Bo... bocsánat – dadogta Pierre, és bámulta a vendéget, aki háttal ült neki. Most felállt... megfordult... Szinusz bácsi volt! *Karjában Diol-17 szelíd tudóssal!* Szíriusz komoly arccal, de nevető szemekkel fordult a hosszúra nőtt fiú felé.

– Úgy látszik, a lokátorok precízen működnek! Úgyesen, gyorsan megtaláltátok Diol barátunkat!... Gratulálok!

Liuna és Pierre pirosodtak, mint rák a forró vízben.

– Szégyellhetjük magunkat! Alaposan felsültünk!

Diol-17 szerényen, de határozottan tiltakozott:

– Elnézését kérem a kedves piros hajúnak és bölcs Pierre barátomnak, a hibás egyedül én vagyok. Elfelejtettem felölteni azt a fekete köntöst, amelynek impregnált anyaga a radarsugarakat tökéletesen elnyeli. Ha viseltem volna, nem téveszttem meg önöket. Igazán végtelenül sajnálom és restellem!

Liuna találta meg leghamarabb a régi, bizalmas hangot Megsimogatta a

szelíd tudós puha fejecskéjét.

– Nem történt semmi baj. Gyakoroltuk egy kicsit a lokátorok kezelését. A többi kupolavárossal majd ügyesebben, gyorsabban végzünk.

– *Ha végzünk!...* – jegyezte meg fanyalogva Berci. – Mert igaz ugyan, hogy ezek a radarok nagy segítséget jelentenek, de mégis: három napunk sincs már, és kétszáznál több kupolavárost kellene besugározni! *Ez lehetetlen!* Már az motoszkál a fejemben, hogy egyáltalában érdemes-e folytatni. Szíriusz bácsi, mit tegyünk? Tessék valamit tanácsolni!

– Ejnye, Berci fiam, hát ilyen könnyen feladod a harcot? Nem ismerek rád!... Emlékezzél: Csillaglány után kifícamodott bokával is hosszú ideig jártad a Sulu-tengeri szigeteket! A Corinta-ügyben hősiezen kockáztattad az életedet! Vagy talán *az a fiú* nem te voltál?

– De, én voltam! És hajlandó lennék most is *mindenre*, ha legalább egy icipici nyerési esélyem volna. De így...? Gombostűt keresünk a szalmakazalban!

– Nono... gondolkozzunk csak. Serkentsük munkára szürke agysejtjeinket. Képzeljük magunkat Crax tábornok helyébe. Mit tehet, és mit nem tehet? Például: hogyan közlekedik? Egy kupola városon belül nyilván gyalog, sétálva, bujkálva. Lehetőleg nem mutatkozik az emberek előtt. Megeshet, hogy feloson egyik-másik minifurgonra, de mert nem ismeri a kezelésüket, elrejtőzik egy üres fülkében, és kilopakodik a legközelebbi megállónál. Mindezt igyekszik úgy tenni, hogy senki ne lássa. Tehát nappal nemigen mozog. Lapu] valami rejtekhelyen. Este aztán elindul a félhomályos műéjszakában. Ilyenkor bizonyára élelmet és italt keres... éhes lehet... Vízet talál mindenütt, de szervesen anyagot porított vagy cseppfolyós állapotban már nehezen. A vaskereket, a rézkilincset, az alumíniumöntvényeket nem tudja megrágni... Tehát elsősorban ott kell őt keresnünk, ahol műhelyekben fémreszelék-hulladékot vagy laboratóriumokban szervesen táplálékot találhat.

– Értjük és megfogadjuk a tanácsot – jelentette ki Liuna. – Azt javaslom, hogy a lokátoros brigád menjen most haza, bújjon ágyba, és aludjon néhány órát. Este Nox-204-kor, amikor a kupolavárosok elsötétítése kezdődik... Ne fészkelődj, Berci, tudom, mit akarsz mondani!... Nox-204-kor, *azaz greenwichi idő szerint 22 órakor*... Kitaláltam?

– Kitaláltad...

– Tehát amikor Hold Államban mindenki nyugovóra tér, mi nekiindulunk az éjszakának, és meglátogatjuk azokat a kupolavárosokat, ahol Crax ennivalót szerezhet magának. Gondolom, a 201-esben az Urándúsítót, a 212-esben Casteiro bácsi szakfandergyárát, a 199-esben az Energiaközpontot...

Berci befejezi a felsorolást:

– És a 65-esben Otto Steff ételgyárát! Mert mit lehet tudni, ha egy acrai

emberke nagyon éhes, undorodva ugyan, de képes a rántott csirkét is megenni!...

Elérkezett az esti elsötétítés ideje. A mai napon ez Nox-204-kor kezdődött. Mivel Nox-időszakban az éltető, de kegyetlen Nap bolygónk túloldalán csavarog, a sötétítőredőnyöket nem kell behúzatni. Az ég szurokfekete, millió és millió csillogó csillaggal teleszórva.

A Holdon – mert nincs légköre – sokkal ragyogóbb az éjszakai égbolt, mint a Földön. A kupola védőburkolatán megtörik a fény, és mesebeli sugárzással áraszt el házat, fát, virágot...

A Négyek Tanácsa kemény elhatározással, megújult lelkesedéssel kezdte az éjjeli "vadászatot". Különösen Pintont izgatta az a gondolat, hogy Hold Államban most mindenki alszik...

– Csak mi vagyunk ébren, csak mi dolgozunk!

Pierre gyorsan lehűtötte ezt a tévútra szaladt lelkesedést:

– Kicsi zöldfülű tagtársam! Vannak fenn mások is, csak te nem látod őket. Igaz ugyan, hogy ma már a legtöbb folyamatosan termelő gyárban kizárólag automata gépek és robotok dolgoznak, mégis száznál több mérnök és technikus biztosítja Holdunkon az éjszakai műszak zavartalanságát. De éjszakáznak például a videfonközpont kezelői, és ügyeletet tart Roberto Híradástechnikai Intézete is, hiszen minden pillanatban jöhet a Földről vagy az űrből olyan jelzés, esetleg *vészjelzés*, amelyet rögtön továbbítani kell.

Az űrkikötőkbe űrhajók, lunabuszok érkeznek.

És éberem vigyázzák Hold Állam éjszakai nyugalmát a derék, örökdő rendfenntartók!... Az Ételgyárról nem is beszélve...

– Jó, jó... de mégis csak sejtelmes félhomály van, és sehol egy teremtet lélek! Egyedül mi mászkálunk a gyönyörű Hold-éjszakában!...

Pierre nevetett.

– Költői hangulatban van a gyerek! Azonnal verset fog írni!... Jól van, Pintonkám, írd hát, *de ne verset*, hanem naplót. Naplót fogsz vezetni a mai teljesítményünkről. Tízpercenként diktálni fogom.

Kezdheted!

– Rendben! – vágta össze bokáját a fiú, és elkezdte.

NAPLÓ DRAX TÁBORNOK KERESÉSÉRŐL

Diktálja: Pierre Renard, a Négyek Tanácsa vezére

Vezeti: Pinton Casteiro, a Négyek Tanácsa Írnoka

Nox-203^h 50'

Minifurgonon utazunk a 201-es kupolavárosba, hogy lokátoraink sugaraival letapogassuk. Erősen bizakodunk.

Nox-203^h 40'

Megérkeztünk. A kapus várt minket, beengedett. A két lokátort a főépület előtti térre telepítettük. Elkezdtük a sugárzást

Nox-203^h 10'

Pontosan harminc percig dolgoztunk, talajszinttől a legfelsőbb emeletig. Sehol semmi. Berci türelmetlen. Liuna lelkesedése még tart. Bízunk a sikerben. (Én is.)

Nox 203^h 00'

Leszereltük a gépeket, elindultunk a 212-es kupolavárosba, Casteiro bácsi (édesapám) szkafandergyárába. A menetidő 15 perc. Berci, nagyon dühös, Liuna tépelődő. (Álmos vagyok.)

Nox-202^h 45'

Megérkeztünk. (Édesapám várt minket. Kaptunk forró tejeskávét és süteményt. Nagyon jólesett.) Itt is becsülettel elvégeztük a sugárzást. Az eredmény: *nulla*. Berci magyarul mondott valami csúnyát. Én biztattam a többieket, de nem túl meggyőzően. Liuna – úgy veszem észre – nem törődik többé azzal, megkerül-e Crax, vagy nem. Csak ül, bámul, és csavargatja a piros haj tincseit.

Nox-202^h 10'

Abbahagytuk. Reménytelen a dolog. Én – Pierre – azt mondtam, hogy ne az Energiaközpontba menjünk, hanem inkább az Ételgyárba. Közelebb van. Videfonáltunk Liuna apjának, Otto Steff bácsinak. Vár minket...

Nox-202^h 00'

Megérkeztünk a 65-ös kupolavárosba, az Ételgyárba. Pierre úgy rendelkezett, hogy mielőtt folytatnám a naplót, kezdjek új oldalt, mert éjfél van, és kezdődik a kedd...

TIZENKILENCEDIK NAP

Kedd. Pinton szót fogadott vezérének. A naplóban új oldalt nyitott, nagy, ákombákom betűkkel ráírta: TIZENKILENCEDIK NAP... és folytatta az események leírását.

Nox-202^h 00'

Itt vagyunk az Ételgyárban. Szédületes sürgés-forgás a termekben, csattogás, bugyborékolás, sistergés a konyhákban. Izzasztó meleg, gőzölgő üstök, rubinvörös elektromos sütők sora, villanykemencék, grillautomaták... Az

előkészítőben dagasztógépek gyömöszölik a tésztát, hámozott krumplizuhatag ömlik egy óriási kádba... és minden gép előtt ember áll. A cukrászüzemben édes illatok kavarnak: vanília, fahéj, kókusz, csokoládé... narancshegy, citromhegy, banántorony, kókuszkiszerelő... tejszín, tejföl, porított tej, fagyasztott tej, tejkrem... üvegüstökben tejszínhab, tízezer adag... Néhány óra múlva röpíti az ételposta csőrendszere hatezer lakásba!... ötszáz tortasütőben tűzálló üvegtálakban... ötszáz torta sült. "Egyetek, gyerekek, amennyi belétek fér!" – mondotta Steff bácsi. Berci már az ötödik szelet tortát falja... Közben a lokátorokat viszik, hordják, cipelik, felállítják, használják, leszerelik, megint viszik, megint felállítják, megint használják... sugároznak, mérnek fölfelé, lefelé... minden irányban. Liuna felhívja Kocsis Jánost, beszámol neki *a semmiről*... Berci a nyolcadik tortánál tart! Fájni fog a hasa!...

Nox-201^h 20'

Befejeztük itt is. Crax tábornokot nem találjuk sehol. Elnyelte a Hold! (Ezt Liuna mondta.) Leszereltünk, összeraktuk a holmit, és fáradtan, rosszkedvűen pihenünk Liuna édesapja irodájában... Teljes a csőd! Senki sem akarja tovább csinálni... (Én sem.) Ezért a naplónak itt van a VÉGE.

– Most mi lesz? – kérdezte Pinton. – Hazamegyünk, lefekszünk?

Pierre válaszolt:

– Nem adnám fel ilyen könnyen. Crax tábornok nem maradhat a Holdon!

– Miért ne maradhatna? – locsogott Pinton. – Diol-17 hazautazik, otthon intézi majd a Föld-Acra testvériség hivatalos bolygóközi nagypolitika ügyeit, Crax emberke pedig itt marad nálunk. Előbb-utóbb megkerül. Kitűnő játszópajtás lenne! Megtanítanánk úszni! Képzeljétek, olyan lenne a medencében, mint egy pici hódfióka!

– Láttál hódfiókát? – kérdezte Berci.

– Láttam... a plasztikinóban. Irtó édes volt!

– Buta beszéd! – torkolta le a gyereket Pierre. – Crax nem maradhat a Holdon. Illetve, ha itt rekedne, az végzetes volna számára. Amennyire a rövid idő alatt lezajlott beszélgetésekből tudjuk: testük felépítése, életben maradásuk, szellemi és fizikai fejlődésük, fajfenntartásuk a földitől merőben ellentétes törvényekre, szabályokra épül. Crax csak rövid ideig maradhatna életben.

Pinton tiszteletlenül kételkedett:

– Ezt te, nagyokos, honnan tudod?

– Szíriusz bácsi mondta. Ő a Hold-életteni Intézet igazgatójával beszélt meg a dolgot. Édesapámmal együtt sütötték ki, hogy tanácskoznak vele, és tőlünk hívták fel videfonon az igazgató bácsit. Úgy hívják, hogy Paszternák doktor. Én "véletlenül" hallottam a beszélgetésüket. Azt mondta az igazgató,

hogy egy idegen bolygó lakója a földi, illetve a holdi környezetben a légnyomás, a gravitáció, az oxigénmennyiség, a táplálkozás, a kozmikus sugárzás, a mágneses behatások satöbbi satöbbi... egyszerűen ezeknek az élettani tényezőknek hirtelen változása miatt *valószínűleg* nem lenne hosszú életű.

– Valószínűleg! Valószínűleg!... Ezt csak *tippeli* az az igazgató bácsi – kardoskodott Pinton –, de mi *tudjuk, tapasztaltuk*, hogy Crax is, Diol is kitűnően érzi magát a Holdon. Mintha emberek lennének!

– Jó, elfogadom az érvelésedet – visszakozott látszólag Pierre. – Elképzelhető, hogy Crax tábornok, Acra bolygó Tábournoki Tanácsának elnöke, hosszú ideig jó egészségben élne a Holdon. De kérdezem én – és megemelte a hangját –, elképzelhető-e az is, hogy ezután egész életében csak szembekötösdít meg bújócskát játszadozzék butácska holdi gyerekekkel?... Ugye, hogy nem!

– Nem – vallotta be Pinton.

– Márpedig itt az lenne a sorsa. De otthon, az Acra bolygón, a megváltozott világnézetű, becsületes, önzetlen Crax tábornokra más hivatás vár! Befolyásával, tekintélyével meg kell teremtenie hazájában a politikai enyhülést, a társadalmi békét! Az ő színváltozása jobb belátásra bírhatja a hőzöngő katonai kisebbséget, megszüntetheti a belső ellenségeskedést!... Acra bolygó jövője, fejlődése, békéje függ Crax tábornok hazatérésétől!

Kocsis Berci a maga egyszerű, őszinte módján zárta le a vitát:

– Rendszerben van, elhiszem, Craxnak *haza kell mennie*. De hol van Crax? És ki mondja ezt meg neki?

Liuna csöndesen hallgatta a három fiú vitáját. Nem szólt közbe. Időnként csavargatta piros hajfürtjeit. Berci egy darabig csak nézte... nézte... végül kifakadt belőle a méreg:

– Li! Légy szíves, hagyd abba!

A lány csodálkozva rábámult.

– Mit hagyjak abba?

– A hajad csavargatását.

– Csak nincs kifogásod ellene?

– De igenis van!

– Megtudhatnám, hogy micsoda?

– Megtudhatod... Te olyankor szoktad csavargatni a hajfürtjeidet, amikor valamit jobban tudsz nálunk! Amikor mi nem tudunk rájönni a megoldásra, de te már rájöttél!

– Jó megfigyelő vagy, Bercikém.

A fiú odaugrott a piros hajú kislányhoz, és keményen megragadta a vállát.

– Azt mondd, hogy *tudod?*!... Azt mered mondani, hogy *tudod*, hol van

Crax tábournok?!

Liuna erélyesen tiltakozott:

– Egy szóval sem állítottam. Te azt mondtad, hogy Craxnak haza kell mennie! *De ki mondja ezt meg neki?*

– Igen, szóról szóra ezt mondtam. Te pedig azt állítod, hogy tudod, *ki mondja ezt meg neki?*

– Azt hiszem: *tudom*.

A fiút elragadta az indulat.

– Akkor ki vele! Halljuk! Nevezd meg!

Liuna tiltakozva felemelte a kezét.

– Ne Kiabálj, Bercikém! Ne gorombáskodj!

A jövődő holdmérnök elcsendesedett.

– Bocsáss meg... de kérlek, válaszolj!

– Most nem válaszolok. Éjszaka van... nem kezdek vitát. Fáradtak, álmosak, ingerlékenyek vagyunk. Mindenki alszik... minden biztonnyal alszik a tábournok is. Nem volna illendő cselekedet, ha felzavarnánk... Menjünk haza, feküdjünk le szundizzunk. Holnap... azaz *ma* délelőtt 11 órakor... ez greenwichi idő! Mennyi is lesz ez holdidőben, Bercikém?

Berci csak nézte, nézte Liunát, azután kinyögte:

– Nox... Nox... százhetven... kilenc...

– Köszönöm. Tehát Nox-179-kor találkozunk a 27-es kupolaváros minifurgon-állomásán. Szervusztok!...

A három fiú nem mozdult. Végül Pierre szavakba foglalta "sóbálvánnyá" válásuk okát:

– Kedves Li, *nem tréfálsz?*... Azt mondtad, hogy a tábournok alszik, nem volna illendő cselekedet, ha felébresztenénk... Ha *tudod*, hogy alszik, azt is tudnod kell, hogy *hol alszik*. Kedves Li, nagyon szépen kérlek, áruld el: *hol van a tábournok?*

Liuna már mosolygott.

– Pierre drágám! Alvezéri becsületszavamra mondom, hogy *fogalmam sincs róla!* – Aztán hozzátette nevetve: – Lokátorbrigád! Irány mindenkinek a saját ágyacskája!... Futólépés!

Mit tehettek? Szót fogadtak. Hazamentek...

Azután délelőtt, Nox-179-kor, pontosan (és kíváncsian) megjelentek a 27-es kupolaváros minifurgon-állomásán...

– Jóholdat, tagtársak! Itt vagyok!

– Mi is!... Jóholdat!

– Meglátjuk, jó lesz-e hozzánk a Hold! – Berciből a kétkedés ördöge beszélt.

– Meglátjátok – ígérte Liuna –, de előbb kedvenc kisvonatunkra ülünk, és

meg sem állunk Szíriusz bácsi otthonáig. Videfonon jeleztem érkezésünket. Várnak minket.

– Kik várnak? – érdeklődött Pinton.

– Szíriusz bácsi, Leonida néni, Diol szelíd tudós, valamint Berci apukája.

– És e díszes társaság előtt Liuna Steff tagtársunk végre vallomást tesz! – rosszmájúskodott Berci. – Elárulja ki mondja meg Craxnak, hogy haza kell mennie!... Legalábbis ma hajnalban ezt ígérte!... Ezt ígérted, Li?

– Valóban ezt ígértem, ígéretemet meg is tartom. A "díszes társaság" előtt ismertetem elgondolásomat...

Hús perc múlva ott ültek valamennyien: felnőtt földi férfiak, asszonyok, ifjak, egy földi gyerek, egy acrai emberke és egy műeb Szíriusz kapitány dolgozószobájában. Pierre beszámolt az elmúlt két és fél napon végzett munkáról. Mondókájának már a vége felé tartott.

– ...a lokátorok tehát kitűnően működtek. Ha Crax a besugárzott területen tartózkodott volna, biztosan megtaláljuk, mint ahogy tévedésből, de ügyesen elcsíptük Diol-17-et is! Sajnos teljesen a vakszerencse kényére-kedvére voltunk kárhozhatóva. Ha lokátorunkkal eltávolodhattunk volna vertikálisan öthatezer kilométerre a Holdtól...

– Azaz derékszögben fölfelé! – magyarázta Pinton.

– Ne szólj közbe! A "vertikális" kifejezést minden Holdon élő gyerekek ismernie kell!... Egyszóval: ha eltávolodhattunk volna kellő távolságra, és látószögünk *egyszerre* egész Hold Államot befogja, és a Crax búvóhelyét eláruló villogás *jelzett volna*... a tábornokot nyakon csípjük! Ez nem következett be. A világűrben repülni nem tudunk. Űrhajónk, graviplánunk nem volt. Radarunkkal a talajszinten söprögettük az üres semmit. A rendelkezésünkre álló kurta időszak alatt egy tucat kupolavárost besugároztunk, *kétszázat nem!* Folytassam?... – kérdezte keserűen.

Szíriusz kapitány válaszolt:

– Ne folytasd. Tudjuk, hogy kezdetleges kutatóeszközzel, aránytalanul kevés kutatóidő alatt jobb eredményt nem érthettek el. Derekasán, erőtkön felül dolgoztatok... Diolnak holnap indulnia kell. Crax tábornok, úgy látszik, nem tér vissza az Acra bolygóra. Bele kell nyugodnunk.

Berci fészkelődött... felállt... leült... végül megszólalt:

– Bocsánatot kérek, hogy ellentmondok. A Négyek Társaságának van még valami a tarsolyában! Pierre még nem fejezte be. Rajta, folytasd!

Pierre nem örült a visszakapott szónak. Kényszerű mosolyt erőltetett az arcára.

– Hát... tulajdonképpen nem a Négyek Tanácsa, hanem Berci, illetve Liuna rejteget magában valamit. Nem hiszem, hogy érdemes lenne...

– De! De!... Nagyon is érdemes! – erősködött Berci. – Li! Megígérted...

Liuna bátran előlépett.

– Megígértem... meg is tartom! De el kell mondanom az előzményeket, hogy érthető legyen. Ma hajnalban azon vitakoztunk, hogy Crax tábornok, ha itt rekedne a Holdon, el tudná-e viselni a számára idegen életkörülményeket, vagy sem. Megegyeztünk, hogy *nem*. Hamar elpusztulna. Craxnak feltétlenül haza kell mennie! Erre Berci azt mondta (idézem): "Rendben van... Craxnak haza kell mennie. De hol van Crax? És ki mondja ezt meg neki?"

Kocsis miniszter felnevetett.

– Módfölött logikus kérdés!... Nos, ki mondja meg neki? Berci azonnal tájékoztatta édesapját:

– Liuna állítólag tudja! De *akkor* velünk nem közölte. Azt ígérte, hogy majd ha mindenki együtt lesz... Liuna Steff! Itt most mindenki együtt van. Nyögd már ki!

Váratlanul Leonida néni is a rábeszélők sorába állt:

– Mondd meg, kedves, ha tudod. Úgy aggódom szegény kis tábornokom életéért.

Liuna sóhajtott, és megadta magát.

– Jó... elmondom, amit tudok, illetve *amit érzek*. De *most* olyan furcsa minden... Hajnalban biztos voltam magamban. Egyszerűnek látszott, mint Kolumbusz tojása...

– Kolumbusznak miféle tojása volt? – csapott a sosem hallott szólásmondásra Pinton.

– Maradj csöndben! – figyelmeztette őt Pierre. – Most ne zavarj Liunát!

– Nem zavar... megszoktam. Pintonkám, később felvilágosítlak. Most visszatérek Crax emberkére. Azt gondoltam, na lokátorral nem találjuk, keressük mással... keressük *élőszóval*.

– Élőszóval?! Kiabálással?! Talán füttyentsünk neki, mint egy kutyának?! – gúnyolódott Pierre. – Járjuk sorba a kupolavárosokat, mind a kétszázötvenötöt, és szócsövekkel ordítózunk: "Crax emberke! Itt vagy?..." Li! *Hát ez a te nagy találmányod?!...* Talán menjünk ki az ürbe, és ott keressük? Üvöltözzünk: "Hol vagy, Crax tábornok?!" Hohó! Az ürben nincs hang! Nincs levegő, nincs hanghullám, nincs hang! *Az ürben csend van...* ott hiába hívogatsz a szócsöveddel!...

Liuna ráemelte szeme pillantását a handabandázó fiúra, mire az zavarba jött, dadogott még egy-két szót:

– Vagy... talán... nem így van?... – és elhallgatott. A lány csöndesen, de határozottan válaszol:

– *Nem így van*. Nem kiabálással, nem szócsövel akarok beszélgetni a tábornokkal, hanem *gondolatátvitellel!*

Hosszú ideig csöndben maradt mindenki. Nagy sokára Kocsis miniszter

hümmögni kezdett:

– Hm... hm... – majd engedelmesen ismételte a szót – gondolatátvitel... gondolatátvitel...

Liuna bizonygatni kezdte elképzelése igazát:

– Valamennyien hallgattuk Crax tábornok gondolatátvitellel leadott riportját a Galaktika Figyelőjének. Crax kitűnő gondolatadó, bizonyára kitűnő gondolatátvevő is...

Szíriusz kapitány erősen figyelt. Most megszólalt:

– Igen... igen... esetleg... Crax valószínűleg gondolatvevő. De ki lenne a gondolatadó?

– Természetesen Diol-17 – mondta Liuna.

A szelíd tudós mostanáig Szíriusz kapitány ölében ült. Most föltápáskodott, és felmászott az ebédlőasztalra. Meghajtotta magát, és beszélni kezdett:

– Tisztelt barátaim, tisztelt piros hajú lány! Elismeréssel adózom annak az önzetlen buzgalomnak, amivel szerencsétlen honfitársamat, Crax-25-öt keresitek. Dicséretes a kedves Liuna földi embernek az a serény agyműködése, logikai építkezése, amellyel felállította az egyedüli helyes megoldást: Crax megtalálása csak gondolatátvitel útján lehetséges. Eddig minden tényező a képletbe illik, és a helyén áll. Most lép a színre egy kakukkfióka. Ezt így szoktátok ti, földi emberek mondani, ha bekövetkezik valami váratlan. Mostanáig nem szóltam róla, de most be kell vallanom, hogy Crax szökése óta állandóan hívom, keresem őt *gondolatátvitellel*. Sajnos nagyon kevés, majdnem semmi eredménnyel. Ennek oka az, hogy Crax *felismeri* az én jelentkező gondolatomat... és *nem válaszol*. Makacsul ragaszkodik elhatározásához, nem hajlandó hazatérni. Egyetlenegyszer – tegnap éjjel – sikerült néhány pillanatra kapcsolatot teremtenem vele. Éjfél után próbálkoztam, nagy erővel hívtam őt. Félálomban lehetett. Dűnnyögve jelentkezett: "Ki vagy? Mit akarsz?" "Diol vagyok, beszélgetni szeretnék –" Csak eddig jutottam. Dühösen kiabálni kezdett: "Nem tárgyalok veled! Hagyj békén! Menj a csudába!" – és megszakította a kapcsolatot. Azóta nem jelentkezik.

Kocsis János érdeklődött:

– Mondhatjuk azt, hogy Crax valahol Hold Államban rejtőzködik?

– Teljes bizonyossággal – válaszolta Diol. – Az érkező válasz áramerősségét automatikusan mértem. Ezer kilométeren belül volt a forrása.

– Ez jelenthet jót is meg rosszat is – állapította meg Szinusz kapitány. – Jó tudni azt, hogy Crax életben van, és Hold Államban bujkál. Rossz az, hogy most már gondolatátvitellel sem tudunk vele kapcsolatot teremteni. Óvatos lesz, Diolnak nem jelentkezik.

A szelíd tudós udvarias mozdulattal szót kért.

– Bocsánat... nem értek egyet a kapitány úrral. Ezt nem merném ilyen határozottan kijelenteni.

– Mit? – szól közbe Berci, majd gyorsan meglágyította a kemény kérdést.
– Úgy akartam mondani, hogy tisztelettel kérdezem: mi az, amiben Diol úr nem ért egyet Szíriusz bácsival?

A szelíd tudós türelmesen válaszolt:

– Azt voltam bátor erősítgetni, hogy a gondolatátvitellel való kapcsolatra azért még van némi esélyünk.

– Úgy tetszik ezt érteni, hogy létezik valaki Hold Államban, aki Crax tábornokkal gondolatban kapcsolatot létesíthet? – csodálkozott Berci.

– Azt hiszem, létezik – válaszolta Diol. – Idézek egy "beszélgetésből". Emlékszel rá? "Vajon minden földi lány ilyen kedves és okos, vagy Liuna ritka kivétel?"

Pinton elrikkantotta magát:

– *Ritka kivétel!* Ezt én mondtam!

Diol helyeselt:

– Bizony, te! *Mert átvetted a gondolatomat!* Mondtam is akkor, hogy gondolatátviteli személyiség lehet belőled. Van rá képességed. Ki tudja, hol és honnan szerezted?

Leonida néni találgatni kezdte:

– Én csak egyszerű fehérorosz paraszti ésszel gondolkozom, de azt hiszem, hogy Pintonka egészen kicsi gyermek korában olyan fizikai és pszichikai inzultusoknak volt tartósan kitéve, négy évig hibernált állapotban, a klinikai halál állapotában "élt", mert megfagyott az űrben, Viktor Szíriusz keltette életre, szóval nem szeretnék belezavarodni a mondanivalómba, de lehet, hogy ez az oka szellemi túlérzékenységének. Holdfelszíni mentőszolgálatos koromban tapasztaltam, hogy a fagyhalálból életre keltettek sokszor beszéltek furcsákat...

– Nem lehetetlen – vélte Szíriusz –, de ezt a feltételezést még bizonyítani kellene. Erre azonban se időnk, se szükségünk. Diol, te azt hiszed, hogy Pinton venni tudná Crax gondolatait?

– Esetleg... ha bioáram-feszültsége elegendő lenne...

– Ha kevés lesz, felerősítjük – ajánlotta Kocsis professzor. – Összekapcsoljuk Csibésszel!...

Ez a beszélgetés Nox-177-kor zajlott le. Hat órával később, Nox-171-kor, a Híradástechnikai Intézet tetőteraszán, ahol száz méter magasságban, déltengeri pálmák húsos lombjai alatt Roberto Namora csinos bungalója rejtőzött, kényelmes, fonott nádszékekben ismét együtt ült történetünk valamennyi szereplője, Pintontól Szíriusz kapitányig, Liunától Leonida néniig.

(Diol szelíd tudós kivételével. Ő Szíriusz bácsi kertjében kicsiny kosarában heverészett.) A két főszereplő – Pinton és Csibész – egy-egy nyugszékben feküdt. Kábelek, huzalok, vezetékek erdeje kötötte őket egymáshoz...

Áhíthatos csend volt... A jelenlévők úgy érezték, hogy most valami *nagyszerűnek* kell történnie!

Végre Kocsis János szavakká formálta a szertecsapongó gondolatokat:

– Pinton bioáramrendszerét és Csibész komputerét sikerült együttműködővé szinkronizálnom. Most kipróbáljuk a létesített kapcsolatot. Pinton *gondolatban* fogja keresni Diol-17-et. Csibész felerősíti a kibocsátott impulzusokat... a gondolatokat lefordítja élőbeszédre... leírja... hangosan kimondja... szalagra rögzíti. Mindezt oda-vissza megteszi. Kezdjük, Pintonkám! Gondolj Diol-17-re! Akard, hogy átvegye a gondolataidat! Válaszoljon neked!... Akard!... Akard!...

Csend...

Mindenki a rendszerbe épített oszcillátor kerek képernyőjét leste. Aprócska elektromos fénypont állt a közepén... állt... állt... kicsit reszketett, de a helyéről nem mozdult el.

Csend volt... várakozással, izgalommal teli csend. A fénypontocska könyörtelenül mozdulatlan maradt!... Már nem is reszketett... Hidegen, mereven, egy helyben csak állt... csak állt...

Így telt el három hosszú perc. Akkor Kocsis Berci megszólalt:

– No, egy álommal megint kevesebb!... Csalódtunk!... Hazamehetünk... Crax tábornok holnap nem utazik sehova, a Holdon marad!

Pintonban felsajdult valami: düh, fájdalom, kétségbeesés. Rámordult Bercire:

– Hallgass!... Azonnal állj fel, és menj el innen!... Azonnal!... Kérem, Szíriusz bácsi, tessék intézkedni. Ez nem majomcirkusz! *Csak arra tudok gondolni*: ha nem sikerül, mi lesz?! Kinevetnek, kigúnyolnak... Nagyon kérem, hagyjanak magamra! Menjen el innen mindenki, aki *nem hisz* a kísérletben!... Ne haragudjanak rám... Kérem szépen... menjenek el...

Kis ideig semmi sem történt, aztán felállt Kocsis Berci.

– Elmehetek... – és kicammogott a teraszról.

Követte őt Pierre, aztán egyre többen: Casteiro... Leonida néni... Helga asszony... lenhajú Aino... Kiment Roberto, és elindult Szíriusz bácsi is.

– Én hiszem, hogy sikerülni fog – mondotta –, de eltávozom, hogy ne zavarjalak...

Ketten maradtak: Pinton és Liuna. A lány odahúzta székét Pinton nyugágya mellé... leült... megfogta a kisfiú kezét... bátorítóan megszorította... és hallgattak... hallgattak...

Ekkor történt a várva várt csoda!

Csibész hangszórójából előbb torz szócsonkok, mondatdarabok hangzottak: "Di... Di... ol... Diolka... szólj... vála... vá..." Aztán egy értelmes mondat, halkan, de tisztán érthetően: "Diolka, gondolkod rád! Válaszolj!" Aztán a válasz: "Nagyszerű fiú vagy, Pintonka! Fog ez menni!..." Liuna örömeiben hangosan kiáltozni kezdett:

– Pinton! Pintonkám!... Szíriusz bácsi! Tessék jönni!... Édesanyám! János bácsi!... Sikerült! Sikerült...

Ujjongott, táncolt. Hamarosan a többiek is előkerültek, körülvették a "két hőst", Pintont és Csibészt, simogatták, csókolgatták, Szíriusz kapitány Pinton szívritmusát mérte.

– Egy kicsivel gyorsabb. Persze, az izgalom... – Liunához fordult. – Vigyáznunk kell, nehogy túlterheljük. A próba sikerült, de a neheze még hátra vari: Crax tábornok konokságának legyőzése.

– Szíriusz bácsi – ajánlkozott a piros hajú –, kis kosarammal elfurgonozok Diolért, elhoznám ide.

– Köszönöm. Éppen erre akartalak megkérni.

Félóra múlva már együtt ültek Roberto Namora tágas bungalójában: Viktor Szíriusz, Perez Casteiro, Kocsis János, Leonida néni, a házigazda, a Négyek Tanácsa és a közben megérkezett Diol szelíd tudós. (Helga asszonyt és lenhajú Ainót elhívta a kötelesség.) A tanácskozás tárgya röviden így hangzott: *hogyan tovább? Hogyan, és mikor?*

– Addig üssük a vasat, amíg meleg! Tehát azonnal folytassuk! – javasolta Berci.

– Megfontolandó!... – óvta a hebehurgya kapkodástól a fiatalokat Szíriusz kapitány. – Nemrégiben beszéltünk arról, hogy Crax tábornok valószínűleg nappal alszik, éjjel mászkál élelem után. Éppen ezért úgy vélem, a gondolatátvitellel tanácsos lenne megvárni az esti elsötétítést, nem is egészen három óra múlva. Számolnunk kell azzal is, hogy Pintonkánk még fejletlen kisgyerek. Az idegrendszerét nem tehetjük ki hosszasan tartó izgalomnak. Minden félóra koncentráció után félórát pihenni fog.

Perez Casteiro szót kért.

– Helyeslem a tervet, úgy is, mint mérnök, úgy is, mint apa. És kijelentem, hogy egyáltalában nem félttem a fiamat. Ez a "gondolatvadászat" nekünk, felnőtteknek, akik tudjuk, hogy sikere vagy sikertelensége milyen súlyos következményekkel járhat, komoly idegizgalom. Neki azonban csak *játék!* Azt tanácsolom, hogy mi, szülők legyünk úrrá kíváncsiságunkon, és menjünk szépen haza. Hagyjuk a Négyek Tanácsát és Nagy Patrónusukat, "Szíriusz bácsi" egyedül... *tovább játszani.* Holnap majd elmondják, hogy mit végeztek. Leonida néni bátortalan ujjbillegetéssel jelezte, hogy beszélni kívánna.

– Tessék! Szívesen hallgatjuk – biztatta őt Kocsis miniszter.

– Köszönöm szépen... – kezdte szerényen az asszony. – Csak azt akarom mondani, hogy várom, csak várom, hogy maguk, akik okosak, tudósok, vezető személyiségek, végre szóba hozzák a dolgot, végre észreveszik... de nem! Nem látják!

– Mit nem látunk, kedves Leonida? – érdeklődött Kocsis János.

– Nem látják, hogy csoda történt!... Én kevés iskolát jártam, de tudom, hogy az emberré válás jelentős állomásai a tűz, a bunkó, a kerék, a szerszám, a beszéd, az írás, a nyomda, a gőzgép, a robbanómotor, a repülés, az atomerő satöbbi satöbbi... biztosan rosszul soroltam... maguk jobban tudják... és mégsem veszik észre, hogy csoda történt! Ez a kisgyerek gondolatával legyőzte az időt és a teret!... Viktor Szíriusz, meg tudja ezt magyarázni?

A kapitány hallgatott.

– No, Viktor, meg tudod ezt magyarázni? – kérdezte Kocsis János.

– Nem tudom – mosolygott a kapitány –, de te sem tudod, János! Leonida azt állítja, hogy csoda történt. Bizonyosan születni fog pár száz év múlva egy új Einstein, ő majd megmagyarázza, hogy mi történt. Addig is fogadjuk el a csodát.

– Csak gúnyolják a tudatlanságomat, csak gúnyolják! – dohogott az asszony. – Az az új Ájnstájn, vagy hogy hívják, azt is meg fogja állapítani, hogy maguk se tudtak sokkal többet, mint én!

Berci nagyot nevetett, és elrikkantotta magát:

– Éljen a relativitás! Éljen Leonida néni!... Édesapám, Szíriusz bácsi, ne tessék folytatni ezt a meccset. Leonida néni győzött!

– Még hogy én győztem?... No, kedves papák és mamák, menjenek csak haza nyugodtan. A gyerekekre meg erre a hatalmas nagy gyerekekre meg erre a picike emberkére majd vigyázok én! Menjenek, csak menjenek nyugodtan. Jóhódat!...

Elérkezett az elsötétítés ideje. A tetőteraszra félhomály borult. Távoli irányfények fáradt sugarai ibolyaszínűre festették a tárgyakat, és elorozták a részleteket. Pinton a nyugszékén feküdt, közvetlenül mellette egy kis asztalon Csibész. Liuna Pinton jobbján ült, keze a kisfiú homlokán nyugodott. Nem szóltak, nem is mozdultak. Szíriusz bácsi kicsit távolabb, fonott kerti székében hátradőlve az óriás kupola sok száz kis ablakán át becsillanó csillagfényekben gyönyörködött... Diol-17 a kapitány ölében szendergett. Leonida néni bement a bungaló konyhájába, ahol Roberto Namora éppen valami gyümölcskocktél készítésével bíbelődött.

– Segíték, lelkem – mondta az asszony –, mit hozzak?

– Grape-fruit-levet csavarunk még bele... így ni... a tálcskába jégkockát teszünk... Kész!

– Majd én kiviszem nekik – ajánlkozott Leonida.

Elindult a tálcára rakott poharakkal, de a teraszra nyíló ajtóban hirtelen mozdulatlaná meredt. Csibész hangszórójából Pinton hangját hallotta, az állította meg. "Szeretnék veled kicsit beszélgetni, kedves Crax. Fontos lenne... Kérlek, válaszolj nekem, kedves Crax!" Kis zümmögés hallatszott... de semmi válasz. Leonida most lábujjhegyen körülhordozta a poharakat. "Én most gyümölcslevet iszom... te nem vagy szomjas?... Nem gondolsz rám?... Vagy nem tudod venni a gondolataimat?..." Senki sem felelt, csak a légkondicionálóból érkező hűvösebb éjjeli levegő libbentette meg a lomhán lógó pálmaleveleket. Leonida halkán helyet foglalt egy széken. A bungaló ajtajában nesztelenül megjelent a házigazda, megállt, figyelt. "Kedves Crax, igazán csak beszélgetni szeretnék veled... aggódom érted... féltelek... Hogy vagy?" Roberto halkán a kapitányhoz lépett, csak a szemével kérdezte: mi van? Szíriusz nemet intett a fejével. Aztán ezt súgta:

– Ez így megy már közel félórája.

– Reménytelen? – kérdezte Roberto.

– Ki tudja?...

Pinton gondolatai szavakká formálódva egyre duruzsoltak... "Attól tartok, kedves Crax, hogy nagyon magányos vagy... senkivel sem beszélhetsz... biztosan félsz is, nem mersz mutatkozni. Rossz lehet: éhesen, szomjasan, fázva... Tudod jól, hogy a barátod vagyok, segíteni szeretnék rajtad." Megint csak a csend... a mélységes csend... Aztán kis köhécselést hallottak: "Kh... kh... kh..."

A kapitány felfigyelt.

– Ez mi volt? – kérdezte halkán.

– Köhögött valaki – válaszolta Roberto –, de azt hiszem, nem Pinton... és Csibész sem!

Most újra hallották, kicsit erősebben: "Khm... khm..." Utána *azonnal* Pinton gondolata "Ez te voltál, Crax! Tudom! Lapulsz, figyelsz és erőlködsz, hogy ne gondoldj rám, de hiába! Rám *kell* gondolnod! Muszáj! Muszáj! Muszáj!... Vagy talán beteg vagy?..." Ekkor egészen tisztán, érthetően, de zagyva összevisszaságban érkezni kezdtek Crax-25 gondolatai! "Ne fáradj, Diol!... Nem tudsz meggyőzni, Diol!... *Kár a gőzért!* Ez szólásmondás, Diol, a földi ember használja... Én művelt és okos vagyok! *Prokyon*-műveltség!... Dédapám olvasta egy földi könyvben... valami Hašek... Azt jelenti, hiába erőlködsz... Hiába erőlködsz! De hiába ám!... Nagyra becsüllek, Diol! Nagyszerű acrai ember vagy, de nem kívánom a társaságodat!... Én itt maradok!... Jó nekem itt!... Vége a gondolatátvitelnek, Diol!"

– Ó! – szaladt ki Pinton száján –, ez azt hiszi, hogy Diol gondolatait vette!... De hiszen a minap, amikor kapcsolatban álltak, felismerte Diol

hangját! Hogyan téveszthette most össze mégis az enyémmel?!... Talán azért, mert ő is szoprán... én is szoprán...

És egyszerre ömleni kezdett Csibész hangszórójából Pinton gondolatainak izgatott sokasága: "Kedves Crax, tévedsz! Tévedtél! Én nem Diol vagyok, hanem Pinton!... Pinton Casteiro! A legkisebb fiú! Hiszen láttál, ismersz!... Én parancsoltam Csibésznek, hogy szálljon le a hasadról!... Nem emlékszel?..." Crax nem válaszolt. Pinton egyre indulatosabban magyarázta: "Itt áll mellettem Leonida néni, akit állítólag nagyra becsülsz! Ő is megmondhatja, hogy én gondoltam rád... azaz nem mondhatja meg, mert nem tudja a gondolatát átvinni, de ha itt lennél, megmondaná... Látod, már összevissza beszélek, mert haragszom rád!... De azért szeretlek... és ő is szeret téged... ő mondta akkor, hogy küldjük el Csibészt a hasadról... Crax kedves, hogyan élsz?"

Leonida néni sírni kezdett.

– Mondd meg neki... vagyis *gondold azt neki*, hogy üzenem, azonnal jöjjön haza... hozzám! Vagy árulja el végre, hol bujkál. Érte megyek! Féltem őt... az egészségét, az életét...

Pinton szőről szóra gondolatra fordította az üzenetet, és hozzátette: "Mit eszel? Mit iszol?... Nem vagy éhes?"

Alig érthetően, nagyon halkán és alapzajosan (mert Csibésznek szintén felül kellett erősítenie) jött a válasz: "Bocsássatok meg... ne haragudjatok rám... én is szeretlek titeket..." Hosszú szünet következett, aztán a folytatás: "Tulajdonképpen jól vagyok... eszem és iszom... amíg tart... amíg az élet tart. Diol utazzék haza... legyen az övé minden dicsőség... én eszem és iszom... eszegetek... iszogatok."

Diol halkán súgta Szíriusz fülébe:

– A tábornokkal történt valami... zavarosan beszél... közömbösen, életuntan... őrá ez nem jellemző.

Pinton gondolatai kitartóan ostromolják Craxot. "Mondd, nem akarsz minket látni?" Azonnal érkezik a válasz: "Szeretnék... szeretnék látni téged... és a kerek arcú nőneműt, aki enni adott, aki ágyat vetett nekem... de nem lehet! Nem lehet!" "Miért ne lehetne?... Vagy talán olyan messze vagy? Mondd, hol vagy, kedves tábornok? Hol vagy? Áruld el végre!" Némáság... tépelődő hallgatás. Nagy sokára bevallotta: "Nem tudom. Fogalmam sincs róla. Eltévedtem. Nem tudom, hogyan jöttem ide... de nagyon jó helyen vagyok itt. Étél, ital van bőven... senki sem zavar... senki sem kérdez..." "Nem tudod, melyik kupolavárosban vagy?" "Nem, nem tudom... azt sem tudom, mi az a kupolaváros!" "Hogy kerültél oda?" "Mentem és mentem... futottam... elbújtam... rejtőzködtem... éhes voltam, és álmos... vizet találtam, de ételt nem... csak mentem, mentem, elfáradtam, összeestem,

magamhoz tértem... és mentem... és újra mentem... és megtaláltam ezt a helyet, ahol vagyok!... Ujujuj! Nagyszerű hely!... Étel és ital!... Nagyszerű ital!... Iszom, eszem!... Utána alszom egyet... Good night!... Pintonka, kedves kerek arcú nőnemű, good night!... Hehehe... *Prokyon*-műveltség!... Aludjatok jól ti is... én is alszom..." Pinton lecsapott gondolat-kérdésével: "Holnap reggel gondolsz *rám?*" Nagy ásítás volt a válasz, majd kicsit később: "Gondolok rád... megígérem..."

HUSZADIK NAP

Ez volt az a nap, amikor Diol-17 űrgömbjének feltétlenül el kellett indulnia 80 évig tartó útjára (Crax tábornokkal vagy nélküle), különben soha *nem érkezik haza!* Ezen a napon volt a két űrgömbnek együtt annyi maradék energiája, amivel *egyikük* még teljesítheti a 29 220 napig tartó 152 billió kilométeres utazást. Minden nap késedelem 5050 milliárd kilométer teljesítetlen távolságot okozna.

Különben szerda volt, és amikor a Híradástechnikai Intézet teraszán találkoztak, pontosan Nox-158-at mutatott a holdóra. (Ez Greenwich szerint reggel 8-at jelentett.)

Együtt volt a teljes Négyek Tanácsa. Továbbá Szíriusz kapitány, Leonida néni, Kocsis miniszter, valamint Diol-17 szelíd tudós. És természetesen a házigazda: Roberto Namora is. Akik a tegnapi éjjeli gondolat-párbeszédén nem voltak jelen (Kocsis János, Pierre és Berci), már meghallgatták Csibész rögzített szövegét.

– Végre valami! Nagyszerű eredmény! – lelkesedett a miniszter.

– Csak lesz-e vajon folytatása? – aggályoskodott Berci. – A tábornokban nem lehet megbízni. Furcsákat mondott... Diol, neked mi a véleményed?

A szelíd tudós megfontoltan válaszolt:

– Crax meghajszolt, sokkos állapotban lehetett. Ezért volt zavaros a beszéde. Mégis bizakodó vagyok, mert nálunk Acrán nem ismerik a tudatos félrevezetést.

Leonida néni felsóhajtott.

– Csak legalább sejténék, hogy hol van!

– Majd ma kiderül – biztatta őt Szíriusz kapitány. – No, Pintonkám, munkára föl! Roberto majd összekapcsol Csibész áramkörével.

– Azonnal – válaszolta az ifjú házigazda készségesen –, de előbb van egy kis meglepetésem! Azaz tulajdonképpen Liuna találta ki, ő kért meg rá... Li, inkább mondd el te!

– Nem nagy dolog – szerénykedett a lány. – Pinton még tegnap este

beleegyezett, hogy ma valamennyien itt lehetek... de csak bent a lakásban. A teraszon csak ő meg én. Csibész gondolatfordítását azonban mindenki fogja hallani; Roberto ugyanis elhelyezeti egy iker hangszórót a dolgozószobájában.

– Nagyszerű! Köszönjük! – ezt Pierre mondta.

– Fogom hallani szegény kis tábornokom hangját! – örvendezett Leonida néni is.

– Ha fel nem ültetett minket – jegyezte meg Berci.

– Meglátjuk, azaz meghalljuk – szögezte le Kocsis János. – Gyerünk hát, ki-ki a helyére!...

Eltelt egy teljes óra. Már Nox-157-et mutattak az időmérő táblák... még mindig nem történt semmi. Liuna halkán, türelmesen megjegyezte:

– Talán alszik még. Tegnap éjjel nagyon kimerülhetett... és talán megrendítette, hogy kapcsolatba került velünk. Ma reggel én is meghallgattam a tegnapi hangrögzítést. Szegény Crax nagyon zaklatott volt... de őszintének látszott.

Pinton tökéletesen nyugodtnak tetszett.

– Érdekes, Li, hogy az elmúlt éjjel jómagam is milyen ideges voltam. Minden egyszerre szakadt rám: a kételkedés, hogy tudom-e csinálni... Mi történik, ha csődöt mondok? Mit – mondjak *neki*, ha a kapcsolat mégis létrejön? Aztán amikor már befogadtam a gondolatát, egyszerre minden pehelykönnyű lett. Te Li! Most biztos vagyok benne, hogy nemsokára jelentkezik! Talán ebben a pillanatban ébredt fel, nyújtózkodik... ásít... eszébe jut, hogy mit ígért és *rám gondol*...

"Jó reggelt kívánok, Pintonka! Hogy aludtál?... " Pintonnak nagyot dobbant a szíve! Ez azért kísérteties véletlen volt! Vagy talán nem is volt véletlen? Lehetséges, hogy az álomból nyiladozó értelem sugallta, hogy megérezze Crax jelentkezését. Gondolatai erre katonásan felsorakoztak. "Köszönöm kérdéseted, jól. Hát te?" "Én nem mondhatom ugyanezt. Rossz éjszakám volt." "Mi történt? Mire gondoltál? Mi bántott?" "Resteltem elmondani... de mégis úgy érzem, vallanom kell." "Hallgatlak..."

Crax-25 most egy ideig tépelődött, hogyan is gondolja, aztán nekidurálta magát. "Azon a napon kell elkezdenem, amikor rátok törtem... és az a robotkutya legyőzött... és a fogságotokba estem. Gyáván reszkettem, féltettem az életemet, és ti jószágosak voltatok, nem gyűlöltetek, nem akartatok bosszút állni... enni adtatok... Az a csodálatos kerek arcú nőnemű lefektetett, betakart... Akkor nem tudtam elaludni. Sokáig csak feküdtem, feküdtem a kosárában, aztán egyszer csak hallottam valami mély, alacsony rezgésszámú hangot. Megijedtem, óvatosan kimásztam az ágyamból, és megkerestem a hangforrást. A nőnemű lélegzett ilyen hangosan. Nagyon mélyen aludt. Óvatosan elindultam hát, hogy felderítsem a környéket. A ház egy másik

rekeszében – ti úgy hívjátok, hogy szobájában – rábukkantam Szíriusz kapitányra és Diol-17 szelíd tudósra. Beszélgettek. Sokáig, hosszasan... Én észrevétlenül beosontam, elbújtam a bútorláb mögött, és hallgattam őket. *Akkor* értettem meg, akkor világosodott meg a tudatomban, hogy milyen végzetesen hibáztam, öntelt hatalomvágyam szinte jóvátéhetetlen bűncselekedetbe sodort... *Akkor* határoztam el, hogy megpróbálom jóvátenni a jóvátéhetetlent. Elbujdosom. Itt hagyom Diolnak az ürgömbömet, tartalék energiámat... Így lesz ideje, hogy hasznos információkkal megrakodva, győztesként térjen vissza Acra bolygóra... Értesz engem, Pintonka? Felfogod, amit mondtam?" "Értelek, kedves Crax, értelek. Folytasd csak, folytasd! Nagyszerű emberke vagy! Hős vagy!... Folytasd!"

"Jó, folytatom, de ne nevezz engem hősnek. Diol a hős!... Most, ha hazaér, biztosan megkapja a Haza Hőse kitüntetést. Neki haza kell érnie!... Kiszámítottam, hogy a tartalék energiám mennyi ideig lesz elég *neki*. Pintonkám! Nagyon fontos, amit most gondolok! Tudom, hogy Diolnak *ma haza kell indulnia*, mert különben soha nem éri el az Acrát!" "Ezt én is tudom, kedves Crax. Ezt mindannyian tudjuk, mi is kiszámítottuk..." Újabb csend. Sokáig nem érkezik gondolat. De Pinton érzi, hogy valami fáj. Neki... vagy Craxnak... vagy mindkettőjüknek. Crax folytatja, de a gondolatai most lassabban hömpölyögnek: "Én *Prokyon*-kutató vagyok. Tudod, mit jelent ez?" "Tudom, tudom, nem kell magyaráznod. Dédapád megtanulta már a nyelvünket, olvasta a könyveinket." "Igen, olvasta... azaz *olvastuk*... rajta keresztül én is. Sok mindent megtanultam. Tudom, mit neveztek ti földi emberek sorstragédiának, olvastam a görög klasszikusokat. Ugye, helyesen mondom?" Pinton szabadkozott: "Bocsáss meg, ezt nem tudom. Nem tudom mi a *sorstragédia*, nem tudom, mi a *klasszikus*. Még nem tanultuk." A tábornok egy keveset hallgatott. "Nem tanultad? No, sebjaj! Az a fő, hogy én tudom... és azonnal megtudod te is!... Én ma éjjel elhatároztam, hogy nem bujkálok tovább! Bocsánatot kérek tőletek, megkövetem Diolt is, és hazautazom vele az Acrára!"

Pinton nem hitte, hogy helyesen érzékeli az érkező gondolatot. Türelmetlenül kérte Craxot: "Ismételd meg: mit gondoltál?" "Megismétlem. Megértettem, hogy a hazámnak akkor használok legtöbbet, ha hazamegyek!" Pintonnak örömeiben bukfenceztek a gondolatai. "Nagyszerű! Hazamész! Boldoggá teszel mindenkit! Boldog leszel te is!" Komor, hosszú üresség... bémult agytekervények... meghaltak a gondolatok... sehol semmi... sehol semmi... Nagy sokára érkezett a magyarázat: "Nem leszek boldog, Pintonkám, mert *nem tudok hazamenni*." Pinton meglepődött. "Hogyhogya nem tudsz?" "*Nem tudom, hol vagyok*. Ezt gondolatban már tegnap is megüzentem neked..." "Igen, emlékszem, de azt hittem, hogy tévedsz. Hiszen beszéled a

nyelvünket, akárkitől megkérdezheted, hogy hol tartózkodói. Megmondják neked, te megmondod nekünk, mi érted megyünk..." "Nem tudom megkérdezni senkitől, mert itt nincs *senki*. Egyedül vagyok egy épület fallal elrekesztett, zárt helyén, amit ti szobának hívtok." Pinton kétségbeesetten próbálta megmagyarázni a helyzetet. "Kedves tábornokom, menj ki a szobából, találsz embereket. Hold Állam minden épületében laknak emberek: Ne félj tőlük, nem bántanak. Megmondják, hol vagy..." "*Nem tudok járni*, csak feküdni tudok. Feküdni, enni és inni. Már hangosan beszélni sem tudok. Nem forog a nyelvem. Valami történt velem, nem tudom, micsoda!... Megbénultam! Fekszem, iszom, eszem, gondolkodom... kész! Élek, de nem tudok se mozdulni, se beszélni!... Pintonkám, ez a sorstragédia!" Pinton gondolatban feljajdult: "Jajaj... Addig keresünk, míg meg nem találunk!" "Megtaláltok, igen... ha egész Hold Államot fenekestül felforgatjátok, biztosan megtaláltok *tíz, húsz, harminc nap múlva!* De Diolnak *ma* kell indulnia! *Vagy mindketten örökre a Földön rekedünk!*... Kibékíthetetlen ellentét... A *Prokyon*-kutató ismeri az ógörög klasszikusokat!... A jó szándékú főhős életét a VAKSORS tartja kezében!..." Pinton sírva fakadt, és kiabálni kezdett:

– Szíriusz bácsi! Jaj! Mit tegyünk?!... Tessék segíteni!

A "hallgatóság" kitódult a lakásból. Szíriusz kapitány a könnyező kislíruhoz sietett, megsimogatta az arcát, megtörölgette a szemét.

– Nem szabad feladni... soha nem szabad feladni! Még van időnk, kitalálunk valamit. Bízzál... bízzál, kisfiam, és kérdezz!

– Mit kérdezzek?

Kocsis Jánosnak van ötlete.

– Kérdezd meg, hogy mit lát. Mi van az ablakon kívül? Hátha van valami a közelben, egy felírás, egy kazánház, egy torony, egy gyárkémény, mit tudom, én, micsoda, amiből következtetni lehet a helyszínre.

Liuna is igyekezett segíteni:

– Tudakold meg, milyen bútor van a szobában. Szék, asztal, szőnyeg? Min fekszik? Mit eszik?...

Szíriusz bácsi rendelkezett.

– Ne veszítsétek el a reményt. Mi visszamegyünk a házba, hogy ne zavarjuk Pinton...

"Crax... kedves Crax... veszed a gondolatomat? Kedves *Crax*, válaszolj!" Nagy szünet után halkán érkezik a tábornok támolygó gondolata: "Veszem... értem, de úgyis hiába..." "Nem hiába! Kedves Crax! Jól figyelj! Milyen színű a szoba fala, ahol fekszel?" "Színű... igen, értem... fehér. Mész tartalmú festék borítja." "Honnan tudod, hogy mész tartalmú?" "Onnan, hogy eszem... megeszem... részben ezzel táplálkozom. Kis lapocskákat le tudok

feszegetni... jóízű..." "Milyen bútor van benne?" "Bútor... az micsoda?" "Amin ülsz, amin fekszel, szék, ágy, asztal..." "Értem. Nincs ilyesmi. Én egy puha ruhán fekszem, a talajon. A talaj hideg, kemény és kőből van, de nem ehető." "Van ablak a falon?" "Ablak?" "Igen, ablak... olyan nyílás, amin ki lehet nézni." "Van nyílás, de nagyon magasan... nem tudok kinézni rajta." "Mi van még?" "Van négy fal, az egyikén ajtó, azt hiszem, vasból, de nem ehető, és be van zárva. Amikor bejöttem, még tárva-nyitva volt, azóta valaki bezárta. Lehet, hogy éppen aludtam. Nem tudom kinyitni..."

Szíriusz kapitány Roberto dolgozószobájában lemondóan legyint.

– Valami raktárba, tévedt a szerencsétlen. Meszelt falak, nincs benne bútor... Ilyen helyiség minden kupola városban tucatjával van!

Pinton türelmesen tovább faggatja az emberkét: "Mit látsz még a szobában? Nézz jól körül." "Jól körülnézek. Van az egyik fal mellett négyzetes lapokból összeállítva egy emelvény, amelyen kisebb tárgyak sorakoznak..."

– Ez talán egy polc lesz? – reménykedik Liuna. – Kérdezd, milyen tárgyak.

"Kedves Grax! Milyen tárgyak azok? Miből készültek?" "Szögletesek is, formátlanok is... kemények is, puhák is... azt hiszem, a földi ember szerves ételei. – Egy kis hosszúkás magot próbáltam megenni. Undorító volt... Van néhány alul szélesebb, felfelé keskenyedő, átlátszó tartály, azokban cseppfolyós anyag. Találtam egy zsákot is, színing megtöltve kitűnő szerves élelemmel, melynek neve: só."

Pinton tovább tapogatózik: "Azt áruld el, kedves Crax, mit itál. Van abban a helyiségben víz?" "Van. Azokban az átlátszó, hengeres tartályokban, amelyek felfelé keskenyednek. Valamilyen vízféle folyadék, sötétvörös. Ezeknek a tartályoknak arany fejük van, amit le lehet csavarni. Csavarmenetesek. A menetes csavart ismerjük és használjuk mi is. Nagy nehezen felmásztam az egyik ilyen tartályra, és sikerült kicsavarnom a mellette levő tartály fejét. Bódító gázok szálltak ki belőle! Gondoltam: megkóstolom... de hogyan férjek a vörös vízhez? A tartályt nem tudtam megdönteni, legalább hússzorta nehezebb volt nálam... Keresgéltem... találtam egy zsinórt. Belelógattam a vörös vízbe... leszopogattam... nagyon kellemes íze volt. Tovább kutattam... akkor még tudtam járni. Találtam egy csomagban furcsa csöveket. Hosszabbak voltak, mint én, és olyan átmérőjűek, mint a lábam ujja... belül végig lyukasak. Felcipeltem egyet a tartály fejéhez, és kiszívtam vele néhány korty vörös vizet... Jó volt. Megszerettem. Kellemesen elkábított... elgyengültem tőle, ilyenkor járni sem tudtam. Nagyokat aludtam, és szépeket álmodtam..."

Benn a bungalóban Szíriusz kapitány így nyilatkozott:

– Egyre valószínűbb, hogy a tábornok valamelyik lakás éléskamrájában élvezi az "édes földi életet". Ilyen kamrából található Hold Államban legalább

négyezer!... Ez a nyom semmit sem ér!

Leonida felállt, izgatottan magyarázkodni kezdett, zavarosan mentegetőzött:

– Bocsássanak meg... dolgom van... mennem kell... – és kiosont a teraszra. Ott Liunához lépett, karon fogta, arrébb húzta, és suttogva kérdezte:

– Vajon tud számolni az a szegény kis tábornok?

– Már hogyan tudna. Hiszen tudós!

– Akkor... akkor kérd meg Pintont, gondolatlanul kérdezze meg az emberkét, hány átlátszó tartály van abban a kamrában.

Liuna teljesítette Leonida kérését és hamarosan megérkezett a válasz: "Tizenkettő. De kettő már üres. Most a harmadikból szopogatom a vörös vizet."

Leonidának reszketni kezdett a lába... Lélegezni is alig tudott... Tizenkettő!... Tizenkettő!... Persze, ez lehet véletlen is... Alig tudta kinyögni a szavakat:

– Tud ez a tábornok... a nyelvünkön... ol... olvasni?

– Megkérdézem.

Megkérdézte... várták a választ. Liuna és Pinton nem is sejtette, miért olyan ideges Leonida néni, de érezték, hogy valami nagyon fontos dologról van szó... Hold Állam Legjobb Háziasszonya moccanni sem mert! *Minden* ettől a választól függött!... "Természetesen tudok. Már többször mondtam, hogy *Prokyon*-kutató vagyok!..."

Leonida néni hangszálai már alig engedelmeskedtek.

– A vö... a vörös vizes tartályokon... van-e valamilyen írás? El tudja... olvasni?

– Hogyan tudná! – bizonygatta Pinton, és már *gondolta is* a kérdést.

Kis szünet után Csibész rögzítette a választ: "Van rajtuk írás a tí nyelveteiken... de számomra értelmetlen. Lebetűzöm: RÉVAKIBIRGE..."

Leonida csalódottan ismételte:

– Révakibirge... Révakibirge...

Liuna leírta egy papírra... RÉVAKIBIRGE... nézte, nézegette... aztán egyszerre olyan lett az arca, mint a nyíló pipacs.

– Leonida néni! *Crax fordítva diktálta!* Olvassa visszafelé a betűket! EGRI BIKAVÉR!

Leonida először valósággal megnémult, aztán kirobbant belőle az öröm. Berohant a bungalóba. Kiabált:

– Megvan! Megvan! Szent Leonida megsegített!... Megvan a tábornok! Viktor Szíriusz, tudja, hol találták meg? *A mi pincénkben!* És tudja, mit ivott? Tudja, mi az a *vörös víz?* Egri bikavér! Az a tizenkét üveg, amit Kocsis János hozott magának Magyarországról karácsonyra!... Két üveggel már megivott a

drágám!

Alkonyatra hajolt az idő. Persze ezt Hold Államban ilyenkor (amikor a Nap a tulsó oldalon csavarog) csak az időmutató lapok jelzik, így: Nox-148. (Berci kapásból kiegészíti: Greenwich szerint 18 óra!)

Pinton Casteiro, a Négyek Tanácsának legfiatalabb tagja mint fiatal csikó vágatott be a szobába.

– Mindenki fáradjon a kertbe! Liuna üzeni, hogy útra készen áll Diol-17 ürgömbje! Búcsúznak!

A kapitány is tessékelt vendégeit.

– Igyekezzünk... Diol türelmetlen, indulni akar. – Karon fogta házvezetőnőjét. – Jöjjön, kedves Leonida!... Mit cipel abban a táskában? Adja ide, viszem én!

– Dehogyan adom – szabadkozott az asszony –, nem illik az a maga kezébe! – Azután kedves mosollyal hozzátette: – Egy kis elemózsia, útra való... *nekik*, összeszedtem hamarjában, Csupa szervesetlen vegyület: savak, bázisok, sók, fém- és nemfém-oxidok, kénsav, jódsav, salétromsav...

Pierre csodálkozva hallgatta a szakszerű felsorolást.

– Leonida néni, ezt kitől tanulta? Ki segített magának?

– Ki segített, kitől tanultam?... Hát elszaladtam a te drága édesanyádhoz! Van annak a laboratóriumában mindenféle szervesetlen *ennivaló!* Még a furcsa nevüket is megtanultam...

A kert végében emelkedett az ürgömb. Most nem volt óriási, igencsak szerény volt. Befért volna egy nagyobbacska szobába is, és kékesszürke volt a színe. Nyitott ajtaja előtt állt Liuna, karján Diol szelíd tudóssal. A lány ünnepélyesen bejelentette:

– Diol-17 búcsúzni akar!

A szelíd tudós Liuna vállára mászott, fél kézzel a piros fürtökbe kapaszkodott, és ekképpen szólott:

– Elmegyünk. Magunkkal visszük földi barátaink emlékét... kedves szavaikat... szeretetüket...

Leonida hozzájuk lépett, nyújtotta a táskát. Liuna átvette.

– Fogadja el ezt a kis útravalót, Diolkám. Jó lesz útközben harapdálni...

Diol-17 mélyen meghajolt.

– Köszönjük, kedves Leonida *néni*.

Az asszony arcán boldogság sugárzott.

– Hallották?!... Azt mondta: Leonida néni! Tudja a nevemet!

– Tudom mindenkinek a nevét, akit szeretek, és aki szeret. Elsősorban Szíriusz *bácsiét!*

– Ha én neked bácsi lettem, te nekem *fiam* leszel! *Diol fiam!*...– mosolygott a kapitány. – De mondd, hol marad Crax tábornok? Ő nem búcsúzik el?

– Nem. Elbújt egy kabinban. Nagyon szégyelli magát. Azt mondta: lesül az arcáról a bőr! Azok az emberek, akiknek az életére tört, enni adtak neki, és kétszer is megmentették az életét! Egy kis dobozkában sót dugdos. Leonida néni kamrájából hozta... *emlékbe!* Lehetséges, hogy ez a néhány grammnyi só megszünteti Acrán az évszázados társadalmi ellentétetek...

Liuna most óvatosan letette Diolt a kert virágai, violák, rezedák és liliomok közé. Berci bátran odalépett.

– Megengeded, hogy felvegyelek?

– Szívesen.

– Kérdezhetek valamit?

– Parancsolj, kérdezz, kedves magyar fiú.

– Két ürgömbötök volt. Most csak egyet látok. Hol van a másik?

Diol-17 türelmesen magyarázni kezdte:

– Tudod, hogy csak egyhez van elegendő energiánk. A másikat zsugorítottuk, és mint kézzipoggyászt magunkkal visszük...

E pillanatban megjelent az ürgömb ajtajában ARX-5960, Diol hatalmas ezüst robotja, és átvette urát. De Bercinek volt még egy kérdése.

– Crax tábornok veled utazik?

– Igen, útitársam lesz. Van bőven megbeszélhivalónk... Kocsis miniszter aggódva érdeklődött:

– Hogy érzi magát a tábornok? Nem ártott meg neki a sok *vörös víz*?

– Kiheveri... majd vigyázok rá...

Diol kinyitotta az ezüst robot szíve táján levő gömbszeletajtót. Ügyesen befészkelte magát a kipárnázott védőfülkébe. Onnan szólt ki, de most már messzire hangzó, orgonabúgásra emlékeztető hatalmas zengéssel, mintha a menny dörgött volna:

– Így jó ez, hogy együtt utazunk, mi ketten, acrai emberek és a fiaink... és az unokáink! – Integedett a pici kezével. – Pintonkám, ne felejtse el: kilencvenhat év múlva az unokám felhív ultrarövid hullámon!

Pinton visszakiabálta:

– Nem felejtsem!... Várom!

Becsukódott a gömbszeletajtócska, bezárult az ürgömb bejárata. Majd éles géphang figyelmeztette őket:

– Azonnal indulunk. Kérem, hunyják be a szemüket, takarják le az arcukat! Irtózatos fényesség lesz!

Riadtan takarta el mindenkinek az arcát... Kocsis Berci kivételével. Ő előhúzott a zsebéből egy nagy, fekete szemüveget, gondosan feltette... és

nézett.

Az ürgömb növekedni kezdett, és egyre fényesebb lett, egyre csillogóbb. Amikor százméteres átmérőjűvé dagadt, mint a Nap, úgy világított. Szabad szemmel belenézni nem lehetett.

Fénye még a fekete üvegen keresztül is fájdította Berci szemét. De nézett mégis! Nézte az óriási, csodálatos gömböt... hogyan emelkedik fel... eléri a kupolát... valósággal hozzátapad... és kezd áthatolni rajta... Már negyede... fele... háromnegyede kívül van az űrben... majd az egész gömb a kupolán kívülre került, és egy villanás alatt eltűnt a végtelenben...

Berci könnyezett, a kegyetlen fénytől vagy a meghiúsulástól... és formálgatta az agyában azt a mondatot, amit majd Szíriusz bácsitól megkérdez: "Vajon az az új Einstein ezt is meg fogja magyarázni nekünk?..."

Leonida néni szólalt meg először:

– Nincsenek sehol... eltűntek.

Pinton kíváncsian kérdezte:

– Vajon hol járnak e pillanatban?

Pierre precízen válaszolt:

– Most folyamatosan gyorsulnak, amíg el nem érik a fénysebesség egyötödét. *Akkor* 17 másodpercenként egymillió kilométerrel távolodnak tőlünk.

– Szíriusz bácsi, kérem, ez így van? Egészen biztos?

A kapitány mosolygott.

– A világon semmi sem egészen biztos...